

PEACE AND DEMOCRACY BULLETINE NO. 1

-----VOICE OF THE PEACE AND DEMOCRACY FORCES OF TURKEY-----

JUNTA, FOR WHOM-FOR WHAT?

The military take over of September 12 is planned and put into action by NATO and its chief USA. As it is known military coup d'etat coincidentally took place in the same hours the NATO manuevre, Unwill Express 80 to begin. During the Meeting of NATO Council of Ministers in Ankara, June this year, Turkey had become the focus of the discussions and her role was stressed particularly concerning the strengthening of South East wing of NATO and the middle east. What was evident, was the necessity of a strong and stable power in Turkey which could hinder the resistance of the public opinion against the conspiracies of imperialism and even may violate the already restricted democratic order.

The new objectives of the USA imperialism in its strategy directed towards the middle east, brought into the agenda the military take over in Turkey. In fact, imperialism destined to hold new standards to continue its sovereignty and controll in the region following the developments in Iran and Afganistan. Turkey, which was wide open to external pressure, attached to imperialism and its war machine NATO and was witnessing the severest crisis of her history, was chosen the most appropriate to bear these roles imposed by USA. The pro-american generals who realised the military take over did not grasp the power for "the interests of the country" as they frequently express but to guard the interests of the imperialism. The general's Junta, who abolished the democratic order endangers not only the people of Turkey but at the same time constitutes a

continued page 3

APPEAL TO THE PEACE FORCES OF THE WORLD

On 12th of September, 1980, the militarist clique seized the power in Turkey. They dissolved the Parliament and abolished the Constitution. The military take over which ended the democratical life, stopped the functions of the political parties, trade unions, progressive institutions. Among the others, they have also banned the activities of the Peace Committee of Turkey and arrested many leaders of the committee.

The total sum of the detainees has already overcome 85.000. Military barracks have been transformed into concentration camps. Death punishments are being given by military courts. More than 400 people lost their lives during the military operations to "safeguard the order" in the country. Chauvenism and militarism are being utilized intensively. Publications, strikes, demonstrations are banned. Progressive trade unions outlawed and their activists were arrested. The trade union representatives of the enterprises were taken from their posts and detained. Mayors are being removed from their offices and city and municipal councils dissolved. Army officers, retired army officers, loyal (!) bureaucrats are mandated as mayors.

The so-called "National Security Council" declared in the first hours of the coup d'etat their obedience to NATO and to the great ally USA. Using the widespread terrorist actions as pretext that have been incited by themselves, militarist clique hand in hand with monopolies established a bloody dictatorship. Without using time they began to serve loyalty to the interests of the Pentagon and NATO circles. The peace and democracy forces of our country are fully aware of the importance of the struggle for peace in order to defeat the imperialist aggression. Peace forces of Turkey is decisive to wage a consistent fight against the conspiracies of NATO and Pentagon which run counter to the interests of our people and the peoples of the region.

continued page 3

NATIONAL PREPARATIONS FOR WORLD PARLIAMENT MET WIDE RESPOND

The Peace Committee of Turkey successfully carried out the secretariat work of the national preparatory work for the World Parliament of Peoples for Peace. Almost all democratic institutions, trade unions, youth and women organisations actively participated in the national preparatory work which created fruitful opportunities to discuss the problems of peace.

In the National Preparatory Committee meeting which was held in July, it was concluded to hold "Peace Parliament of Turkey" on September 6-7, in Istanbul, comprising forums, commissions, sessions. Hundreds of locally elected delegates who came to Istanbul on 6th of September to participate the National Parliament in order to approve the documents to present to the WPPP and to elect the Turkish delegation have learned that the night ago the meeting was banned by the martial law commander of Istanbul. And a week after the military take over took place and Junta banned the activities of the Peace Committee and the other organisations. The Committee was going to participate Sofia with a delegation of 50 representing various political tendencies. The delegation and the documents, rich experiences of the one year's work are not allowed to represent Turkish peace loving people in WPPP.

Although the progressive publications are all banned and there exist a heavy repression on the expression of the opinions, the appeal of the Sofia Meeting made widespread in the country. The appeal received the full support and sympathy of the peace forces of our country.

The peace and democracy forces of Turkey express their resoluteness to fight to vitalize the appeal of Sofia and to fulfill their tasks to implement the proposals approved during the WPPP.

FOREIGN POLICY WILL BE UNCHANGED !

"...Turkey's foreign policy will be unchanged. Turkey will remain a member of NATO and continue her strong ties with the United States..." "...Our Government is convinced that the NATO Alliance continues to retain its vital importance as the foundation of peace, from the point of view of its role in the maintenance of existing balance of power." These quotations have been drawn from the programme of Junta's government. Obvious that the pro-imperialist line is to continue even more impudently. The composition of the Government, that is elected by the Junta of NATO generals, serving under the Admiral Ulusu, Navy ex-commander and a former NATO naval officer signify their boundation to Pentagon chiefs.

The cabinet includes 7 retired generals who previously had participated in NATO missions, and now received the key ministries of interior, education, religion, youth and sports, health, customs and monopolies.

Defence minister is the former secretary of the CENTO, which disbanded a year ago. The other ministries will be run by technocrats and the old line politicians who are prominent (!) with their loyalty to the regime, to the bloody order of the monopolies.

CAMPAIGN LAUNCHED TO END THE WAR

Taking into account the dangerous consequences of the war in the middle-east, the peace forces have initiated a campaign. Although the Junta forbidden all kinds of activities campaign work intensifies. Signatures are being collected to send to the both sides of the war and as well to the WPC demanding an immediate end to the war. The campaign also includes propaganda and agitation activities against the conspiracies of US imperialism in the regio.

WHAT IS HAPPENING IN THE SOUTH EAST WING OF NATO

Since the military take over and establishment of the pro-imperialist Junta General Rogers, the Head Commander of NATO Forces in Europe, had visited Ankara three times and met Gen. Evren, the head of the junta. Two of these short visits were not given publicity. At the same time with the third one, Athens, the capital of Greece was witnessing the visit of General David Jones, Chief of the General Staff of the US Army. The hastiness of Pentagon was understandable taking into account its latest moves in the middle east and eastern Mediterranean. The south-east flank of NATO ought to be restored at once and this mission of Pentagon have already been advanced by the establishment of pro-imperialist junta in Turkey.

Pentagon and NATO circles' present strive is to ensure Greece's return to the Military Organisation of NATO, and while finalizing it to transform the controll of the Egean Sea to NATO forces by taking advantage of the artificially created problems between Turkey and Greece. The peace forces of our country resolutely condemn the dangerous initiatives of the USA imperialism and express their readiness to continue the struggle against imperialism irrespective of the difficult conditions, day by day increasing terror and heavy repression.

JUNTA (cont.)

grave threat for the peace and security in the region and for the world,, consequenting from the pro-imperialist dominated militarist policy. The war broke in the region immediately after the junta's establishment in Turkey.

Our country is drawn under a military rule which may bear new and dangerous missions to provoke the middle east crisis in the favor of the imperialist circles.

In full conscience, the peace and democracy forces of our country raise the banner of the anti-imperialist struggle.

APPEAL (cont.)

The ban on the Peace Committee, the massive arrests can not hinder the resolutness of the Turkish peace forces. The struggle for peace will be integrated with democratic demands against the ruling tyranny. We are convinced that the support and solidarity of the peace loving people of the world contribute to the successes of us.

LET US UNITE OUR FORCES AGAINST THE PEOPLE'S ENEMY JUNTA ?

FOR FREEDOM AND DEMOCRACY IN TURKEY
FOR PEACE IN THE REGION !

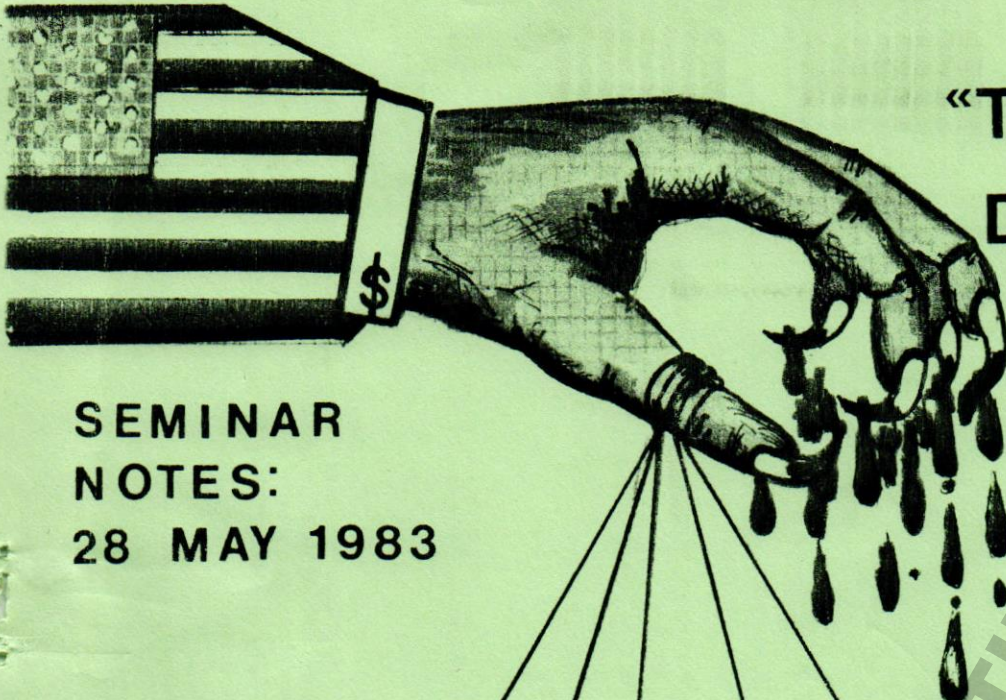
SUPPORT THE STRUGGLE OF THE PEACE FORCES OF TURKEY,
-TO OVERTHROWN THE MILITARIST JUNTA,
-FOR THE RELEASE OF ALL POLITICAL PRISONERS,
-FOR AN END OF THE PROHIBITIONS OF THE ORGANISATIONS AND TRADE UNIONS
-FOR AN END TO THE EXECUTIONS.

NEWS IN BRIEF

- Martial law powers are widened: Junta invoked a new martial law code including increased penalties and powers to ban publications, strikes and demonstrations, close high schools or universities, to shoot to kill in the pursuit of suspecteds, to dismiss employees and to controll all the institutions. The new code considered as a rude violation of the human rights and basic freedoms.
- Torture to continue: Ahmet Hilmi Fevzioglu, 32 years old, lawyer of the Metalurgy Workers Trade Union and the Bursa representative of the Peace Committee, was thrown from the 5th floor of the Police Headquarters in Bursa. He was detained in first hours of the military take over and tortured brutally. The daily Hürriyet reports that two similar events have occurred in the same building recently. According to the independent dailies, two students Zeynel Abidin Ceylan and Hasan Özmen died of brutal terror during their investigation (!) in Ankara Police Office.
- Not even during wartime: Behice Boran, 70 years old President of the Workers Party of Turkey (TİP) had a severe heart attack in her house where she is kept under protection since 12th of september. The martial law authorities refused to place her in a hospital where she could get intensive care. Her situation aggravates. Boran was nominated for the membership of the WPC, recently by the Peace Committee of Turkey.
- Arrests without any charges continue: The searches and wide scale operations of the military forces is to continue. Particularly, the east and the south east parts of Turkey where the majority of the population are kurds, witness brutal measures during the so-called operations. It is reported that in some towns like Gölle, Diğor even the children were arrested. In Tatvan, one tenth of the population is detained.
- Families as hostages: A new method have been put into action by the security forces. The police holds as hostages the families of the progressives to force them to surrender. As it is known martial law commanders demanded immediate surrender of thousands of trade unionists, members of the youth organisations etc. The police took the wife of Mehmet Karaca, the president of Metalurgy Workers Trade union and the Vice President of the Peace Committee, as hostages till (!) her husband surrenders.
- Municipal law in force: The so-called "National Security Council" approved the law on the removal from office of mayors and the dissolution of city and municipal councils. The elected mayors are being replaced by persons appointed with the approval of the martial law authorities, by the Ministry of interior and governeors. Martial law commanders will have the authority to abolish, dissolve or stop the activities of any of the municipal bodies.
- Executions: The military court of Adana sentenced to death an activist in three hours time. The accused could not even defend himself. Also, on 8th of October two terrorists were hanged. The junta took the power using as pretext the terror and tries to rule by utilising the terror.
- Thousands of employees, workers are being dismissed from their works because of their political activities. The jobless people are destined to hunger. The employees of the progressive trade unions lost their works after the trade unions are banned by Junta. They do not get any assistance.

PEACE AND DEMOCRACY BULLETIN is the voice of the peace and democracy forces of TURKEY struggling against imperialism and fascism for peace, freedom, democratic rights.

FREEDOM AND DEMOCRACY IN TURKEY FOR PEACE IN THE REGION !

SEMINAR
NOTES:
28 MAY 1983

«TÜRKİYE'DE
DEMOKRASİ
VE
YURDA
DÖN
ÇAĞRILARI»

«DEMOCRACY in Turkey and

THE 'COME BACK HOME' LETTERS »»

**TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV
TARİH ARAŞTIRMA VAKFI**

SPEAKERS / KONUŞMACILAR:

- THE HONOURABLE STEWART WEST - Federal Minister of Immigration and Ethnic Affairs.
- THE HONOURABLE BRIAN HOWE - Federal Minister of Defence Support
- THE HONOURABLE PETER SPYKER - State Minister of Ethnic Affairs
- Mr. GERRY HAND - Federal Member for Melbourne
- THE HONOURABLE CAROLINE HOGG - State Member of the Legislative Council.

CONTENTS / KONUŞMACILAR:

1. THE OPENING SPEECH	AÇILIŞ KONUŞMASI
2. THE COMMITTEE'S SPEECH	KOMİTENİN KONUŞMASI
3. REPLIES TO THE "COME BACK HOME" LETTERS	"YURDA DÖN" ÇAĞRILARININ CEVABI
4. THE COMMITTEE'S REPLY TO TO THE TURKISH CONSULATE-GENERAL	KOMİTENİN KONSOLOSLUĞU YAZDIĞI MEKTUPLAR
5. EXTRACTIONS FROM AUSTRALIAN PRESS	AVUSTRALYA BASININDAN ALINTILAR
6. SPEECH BY CAROLINE HOGG, M.L.C.	SENATÖR CAROLINE HOGG'UN KONUŞMASI
7. THE "COME BACK HOME" LETTERS	"YURDA DÖN" ÇAĞRILARI (TURKISH)
8. SPEECH BY GERRY HAND, FEDERAL MP.	FEDERAL MİLLETVEKİLİ GERRY HAND'İN KONUŞMASI
9. LETTERS OF SUPPORT FROM TURKISH ASSOCIATIONS	TÜRKİYELİ KURULUŞLARDAN DESTEK MEKTUPLARI
10. THE REPORTS OF AMNESTY INTERNATIONAL	ULUSLARARASI AF ÖRGÜTÜNÜN RAPORLARI

This seminar is organised by the joint committee from the UNION OF AUSTRALIAN TURKISH WORKERS and the AUSTRALIAN TURKISH CULTURAL ASSOCIATION, May, 1983 - MELBOURNE - AUSTRALIA.

TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

THE HONOURABLE MINISTERS, MEMBERS OF PARLIAMENT, MEMBERS OF THE MEDIA AND DEAR FRIENDS,

On behalf of the Committee, I would like to thank you for the interest you have shown to the "come back home" letters and hence this seminar. The Junta consisting of 5 Generals, which seized power in Turkey on 12 September, 1980 has abolished the restricted democracy that was in existence previously thereby eliminating all obstacles that stood before US imperialism. The puppet government controlled by US monopolies has attacked the values relating to the workers, peasants, freedom and democracy and has abolished all forms of democratic rights and freedoms.

Small business and small producers have become bankrupt as a result of the economic decisions and has added to the army of unemployed; hunger and poverty has reached heights never before seen. The trade union movement, all political activity, struggle of associations, freedom of thought and the press, peace, freedom and everything associated with humanity has been abolished by inhumane methods.

The Junta, thinking it has crushed all opposition within Turkey has directed its activities overseas.

Since in Europe and Australia a democratic environment exists to expose the real face of the Junta, the Junta was becoming upset as the democratic sectors were learning of its tortures and killings. To stop the world from learning about its activities, the Junta has planned to send people "come back home" letters. Firstly these were sent to people residing in Europe. Later on towards the end of 1982 letters were sent to 4 people, who are members of the Union of Australian Turkish Workers in Melbourne, and 2 months later to 9 people who are actively involved in various community organisations in Sydney.

Our organisations - the Australian Turkish Cultural Association and the Union of Australian Turkish Workers have regarded these letters as attacks on the Turkish community and the Australian democratic environment. The two associations have come together on 10/2/83 and formed a joint committee called The Committee to Protest the Fascist Junta's "Come Back Home" Letters and Solidarity with Political Refugees and Tourists.

The Committee which has started working within the Australian legal framework has organised today's seminar in order to give you an objective view of Turkey., to secure the legal position of the recipients of the letters, to reveal the truth that the representatives of the Junta in Australia go beyond their official duties and to ensure that necessary action is taken at the government level to stop such unofficial functions.

We would like to express our gratitude and thanks to those who have assisted our Committee in organising this seminar, and who are here in person today. We would like to thank THE FEDERAL MINISTER OF IMMIGRATION AND ETHNIC AFFAIRS, - the Honourable STEWART WEST, THE STATE MINISTER OF IMMIGRATION AND ETHNIC AFFAIRS - ~~The Honourable~~ PETER SPYKER and the staff at the Ministry, THE MINISTER OF DEFENCE SUPPORT, - The Honourable BRIAN HOWE, STATE MEMBER OF PARLIAMENT - The Honourable CAROLINE HOGG and we would like to extend special thanks to GERRY HAND - FEDERAL MEMBER FOR MELBOURNE for his efforts and support.

We would particularly like to welcome the 8 people from Sydney who have received "come back home" letters and thank them for travelling all the way to be part of this seminar.

Sayın Bakanlar, Parlamento üyeleri, T.v. ve Basın Mensupları,
Değerli Arkadaşlar.

Yurda Dön çağrılarına dolayısıyla bu seminere gösterdiğiniz ilgiden dolayı, komite adına, sizlere teşekkür ederim. 12 Eylül 1980'de ülkemizde zorla yönetime elkoyan 5 kişilik Generaller cuntası, daha önce alabildiğine kısıtlı olan demokratik ortamın tüm kırıntılarını da ortadan kaldırarak ABD Sermayesinin önünde bulunan her türlü engeli kaldırmıştır. ABD Tekellerinin buyruğunda olan kukla yönetim, işbaşına gelir gelmez, işçiden köylüden özgürlükten ve demokrasiden yana olan tüm değerlere saldırmış, demokratik hak ve özgürlükleri son zerrisine kadar yasak kapsamına almıştır.

Küçük esnaf, meslek sahibi küçük imalatçı, alınan ekonomik kararlarla, peş peşe iflas ederek işsizler ordusuna katılmış, açlık ve sefalet görülmemiş boyutlara ulaşmıştır. Tüm Sendikal hareket, politik faaliyetler Derneksel mücadele, düşünce ve basın özgürlüğü, Barış, özgürlük ve insanlıktan yana her şey insanlık dışı yöntemlerle yok edilmiştir.

Cunta, tüm muhalefeti susturdum düşüncesiyle, karanlık emellerini bu defa yurt dışına yöneltmiştir.

Avrupa ve Avustralya'daki demokratik ortam Cuntanın gerçek yüzünün teşhir edilmesi için olanaklı olduğundan, Cuntanın işkence ve katliamlarını Demokratik kesimin duyup öğrenmesi, cuntayı rahatsız ediyordu. Cunta bu durumu bastırmak gerçeklerin yurt dışında duyulmasını engellemek için bazı kişilere yurda dön çağrısı yapmayı planlamıştır. Daha önce Avrupa'da uyguladığı bu yöntemini 1982'nin son günlerine doğru Avustralya'ya yönelterek, ATİB üyesi olan 4 arkadaşına, 2 ay sonrada Sydney'de çeşitli derneklerde faaliyet gösteren 9 kişiye yurda dön çağrıları yapmıştır.

Derneklerimiz ATKD ve ATİB Cuntanın bu saldırısını, tüm Türkiyeli topluma ve Avustralya Demokratik ortamına bir saldırı kabul ederek, 10.2.83 tarihinde bir araya gelerek,

ASKERİ FAŞİST CUNTANIN YURDA DÖN ÇAĞRILARINI PROTESTO, İLTİCACILAR ve TURİSTLERLE DAYANIŞMA adında bir komite kurmuşlardır.

Avustralya yasalarının verdiği yetki çerçevesinde çalışmalarına başlayan komitemiz Türkiye'de genel durumu objektif olarak size sunmak, Yurda dön çağrısı alan arkadaşlarımızın hukuki güvencelerini sağlamak, Cuntanın buradaki temsilcilerinin görevleri dışında eylemlerde bulunduklarını, bu eylemlerinden dolayı gerekli işlemlerin Avustralya Hükümeti seviyesinde yapılmasını sağlamak üzere bu seminer

hazırlanmıştır. Seminerin hazırlanmasında büyük yardımları olan ve bizzat konuşmacı olarak toplantıya katılan Federal Göçmen ve Etnik İşler Bakanı Stewart West'e, Federal Milli Savunma İşleri Bakanı - Brian Howe'a, Eyalet Göçmen Bakanı Peter Spyker'e ve tüm bakanlık personeline, Eyalet Senatörü Caroline Hogg'a ve özellikle Federal Milletvekili Gerry Hand'a teşekkürü borç biliriz.

Ayrıca, Sydney'de "Yurda Dön" çağrısı alan arkadaşlarımız, büyük bir özveriyle buraya kadar gelerek seminere katıldılar, kendilerine teşekkür ederiz.

ON BEHALF OF THE COMMITTEE

THE HONOURABLE **MINISTERS**, MEMBERS OF THE PANEL AND DEAR FRIENDS,

In my talk, I want to briefly provide some background information on Turkey and relate that to the come back home letters which were sent to Australian citizens of Turkish origin.

As you know, thousands of soldiers from USA, England and West Germany arrived at Turkey for the NATO manoeuvres that was to take place in Turkey at the start of September 1980. At the same time a military consultant - George Meany - was also in Turkey. The military takeover in 12 September, 1980 was announced by the State Department in Washington before the Turkish Generals themselves announced it on the radio. Thus, in the last 20 years, there were three military coups in Turkey.

The Times of England on the 13 of September said "the message and its timing were well received by the allies who had become increasingly worried about the chaotic political situation in this exposed but vital area on NATO's south-eastern flank". (1)

The International Herald Tribune of the same day said that "One of the key leaders, General Haydar Saltik, who was named Secretary General of the new ruling committee, has attended numerous seminars and planning sessions of the NATO command and was described by one NATO source as a 'familiar figure'. NATO officials also said that manoeuvres in Turkish Thrace by 3,000 soldiers from six NATO countries would proceed as planned. The manoeuvres, code-named ANVIL EXPRESS 80, are scheduled for later this month and are designed to test NATO response to a possible attack on Western Turkey from Warsaw Pact forces in Bulgaria". (2)

Reading all these details, can it be considered a coincidence that both the NATO manoeuvres and the military coup were put in practice on the same day? Another remarkable point is that senior officials in Washington had advance knowledge of the coup and the Western press agencies were informed of the coup by these sources.

Again on the same day, 13 September 1980, the Financial Times published the following news item of its Washington correspondent: "Both the IMF and the World Bank negotiations had been conducted very closely with a small number of former Prime Minister, Demirel's advisers, in particular Mr. Turgut Ozal, the Under Secretary in the Prime Minister's office. Mr. Ozal's fate will be a pointer to whether IMF and Bank relations will continue smoothly with Turkey". (3)

In reality, from the retired General Ulusu's Cabinet, all politicians were put under observation whereas Mr. Turgut Ozal was appointed Economic Advisor in the State Ministry.

The voice of the world's democratic force with regard to the dissolution of Parliament, accumulation of all legislative, executive and judicial power in the hands of a Junta composed of five army generals was heard soon after. On the vigorous protestations of democratic forces against the military Junta, European institutions such as the European Assembly and the Consultative Assembly of the Council of Europe started to discuss the subject. On September 18, 1980, the European Assembly demanded the re-establishment of liberties in Turkey. In the adopted resolution, the European Assembly called on the Foreign Ministers of the European communities meeting in political co-operation to report to the committees of the European Parliament at the earliest possible opportunity on the situation in Turkey. Within the framework of this

Decision, the Turco-EEC Joint Parliamentary Commission meeting scheduled October 22 in Izmir was postponed indefinitely since the membership status of former Turkish parliamentarians fell after the abolishment of Parliament by the military administration.

The 5-man Junta, in a way similar to Pinochet in Chile, has openly violated all norms of a democratic regime : Parliament is dissolved, party leaders and deputies arrested; trade unions and democratic organisations are closed or at least their activities have been suspended for an indefinite duration; political parties have no more their democratic functions. The Constitutional Court and the Council of State are deprived of their authorities to control legislative and executive decisions. One man bearing the title of "Chief of the State", "Chief of the General Staff", "Chief of the National Security Council", Chief of the Supreme Military Council" has established his personal authority.

Thus, in this period the following articles to which Turkey has agreed to in the European Convention on Human Rights was violated: that is RIGHT TO LIFE (article 2), RIGHT TO LIBERTY (article 5), FREEDOM OF FAIR TRIAL (article 6 & 7), RIGHT TO RESPECT FOR PRIVATE AND FAMILY LIFE, HOME AND CORRESPONDENCE (article 8), FREEDOM OF THOUGHT, CONSCIENCE AND BELIEF (article 9), FREEDOM OF EXPRESSION (article 10) FREEDOM OF ASSOCIATION AND TRADE UNION (article 11) and ABOLISHMENT OF TORTURE (article 3).

The first expression of the violation of human rights came from the French and Belgian sections of Amnesty International which issued on November 27 1980, a press release denouncing the practice of torture by the police of the military regime. Amnesty International declared that at least 8 persons had been killed under surveillance in Turkey since the military takeover. 4 out of 8 suspected deaths have occurred following torture; for two other cases, the policemen are accused of having murdered the victims.

The military takeover did not occur at a time when all was well in Turkey. There were many internal and external factors.

The governing body and its classmates, prior to the coup was not strong enough to run the country which was controlled by capitalism. The economic-politics which was adopted made the country only more dependent and poorer. It could not cope with the economic, social and political problems created by these conditions. But it was the requirement of this age that the public who demanded political, social and democratic rights were awakening. The ruling classes did not have the power to meet these demands. It was under these conditions that there was a need to form oppressive mode of government. It was based on the Latin American model of a totalitarian government which did not recognise democratic rights and freedoms. It was the duty of the armed forces to protect the interests and belongings of the ruling classes and to make the system continue as it was.

Prior to the coup, within the then existing democracy a solution to the problem of acquiring power was attempted and for 2 terms the National Action Party (which is the first neo-fascist party in Europe since the Nazis) and its right-wing coalitions had come to power but failed to govern for full terms. At a time when public opposition was effective, the 1961 Constitution which allowed for certain rights was blamed.

For the ruling classes to continue in power the existing Constitution had to be changed until all democratic rights and freedoms were abolished. To achieve this it was inevitable that the strong and organised armed forces be used.

Public opposition was increasing prior to the coup. Within the country there were 50 thousand striking workers, with another 120 thousand preparing to strike. This position was upsetting the Imperialists and the ruling classes. They wanted to continue earning their profits despite the poverty and starvation of the masses. For the profits to continue all trade unions had to be closed down and all workers were forced by guns to work for their daily bread. However, this could not be achieved by a Parliament that could not fulfil its functions.

In addition to these there were the external factors which were crucial in determining the plans about Turkey's future. The Near East had the peculiarity to be an area where political strives were increasing and taking an importance on the world chess board, due to its strategical position, its markets and especially due to its petrol of which the price continued to gallop.

The fact that Iran, after the Shah's fall, had openly made over its role as guard of American interests in that part of the world and started an anti-American policy; the new political regime in Afghanistan and the impulse given to the Palestinian movement lead to a struggle of interest from which a new balance in this region would come out. For the installation of these new balances of power, Turkey was forced to assume the task of the devoted protector, to defend the US interests, dangerous role which Iran threw away.

On November 29, 1982 Turkey and USA signed an agreement in Brussels which confirmed Turkey's position. This agreement signified the climax point of the Turkish contribution to the Rapid Deployment Force and stipulated the building of new airfields in Turkey, modernizing the existing ones and gave US the right of military storage in Turkish soil. Within the frame of this new agreement, Turkey was visited in December by two high-rank US officers. Just after these visits, it was announced that the US set up a new military command for the Middle East area for defending US interests in the Gulf area and Indian Ocean.

Straight after the coup, the attacks on the working class rights, closing down of DISK (Confederation of Progressive Trade Unions), closing down of Turkish Teachers Association, forcing striking workers to work, abolishment of hard earned rights, operations into the Kurdish villages, shooting of patriots and progressives in the streets showed concretely from the first day what the coup meant. All these are done at the expense of the Turkish people and the prohibition of their democratic rights which her Western neighbours had been enjoying.

The case of the Confederation of Progressive Trade Unions - DISK, with 600,000 members, still continues. 63 of its leaders are tried with the death sentence. The charge against DISK was officially lodged with the military tribunal on 26th October 1981. The indictment itself covers some 1,000 pages and the whole dossier would seem to exceed 6,000 pages. The charge is mainly based on 2 paragraphs - paras.141 and 146.1 of the Turkish Penal Code that dates back to the time of Mussolini. These two paragraphs state that no social class has the right to dominate any other social class and that it is a punishable offense to attempt to overthrow the social and economic institutions of that country. The military prosecutor has called for the death penalty of 63 of the accused and also charges have been brought against 2,000 members of DISK.

Since the military coup the Turkish Teachers Association is another profession association that's activities have been banned and its numerous members arrested. The aim of the association is to defend and extend the economic, social and democratic rights of its members. All of its activities were made within the existing legal structure.

Another association that has had its share of the Junta's oppression is the Turkish Peace Association who's trials are well known to the world. Turkish Peace Association has the only aim of demanding and defending world peace. It comprises of trade unions, profession associations, youth and women organisations-a total of 44 associations.

Other associations that have numerous members in jail and who are tortured include the Revolutionary Path, Liberation of the People, Progressive Youth Association and Progressive Women's Association and other profession associations.

From what has oozed out to the press, the President of DISK, Mr. Abdullah Baskurt has stated "Even though no sentence has been rendered and though we believe it is impossible for such a sentence to be given, the death sentence that is wanted for us has slowly but concretely begun to be executed through the conditions of confinement we are suffering" (4)

The leader of the social-democratic - Republican People's Party, Mr. Bulent Ecevit has been jailed twice for expressing his views. I want to quote to you Mr. Ecevit's speech that was broadcasted on channel 0/28 at World News on 7 August 1982, at 7.30 p.m:

"The existing signs, the official indications show that the democracy stipulated for Turkey is not real democracy. That will be a rather restricted democracy or a democracy in name only. And what's more, all the bridges and channels of transition to democracy have been destroyed. All the parties have been disbanded, all the experienced political corps have been eliminated from the political scene. The labour unions cannot fulfil their normal functions any more, the freedom of press does not exist, and radio and T.V. are under complete state control and the freedom of associations, in effect exists only for big business. Under the circumstances, even the tools and materials of building, re-building democracy do not exist any more (4 a)

The result of constant international pressure to return to Democracy in Turkey was the Referendum of the new Constitution. It was presented to the public vote on 7 November 1983. As everyone expected it resulted in the victory of the Junta! Somehow the constitutions or laws which the Junta present to the public vote are accepted by a 80 or 90 percent majority all around the world. It is not possible here not to remember the referendums of the Greek Junta. Let's see how the referendum in Turkey was reflected in the world press:

The Guardian, just prior to the referendum on the 29th October 1982 wrote: "The result is virtually forgone conclusion. With voters subject to intimidation and all criticism banned, the generals are likely to obtain an endorsement of their authoritarian constitution and, simultaneously and questionably, a seven year term for their leader, General Kenan Evren." (5)

The expression of political awareness and maturity depends on a free process of voting. Some formal demonstrations such as secret balloting and open counting of votes are not enough to assure a democratic process. For a democratic voting, the elector should have at least two choices. Whereas, at the 7th November referendum, the military Junta did not permit the opposition to present an alternative project of constitution or another candidate for the President of the Republic.

In a petition given by Turkes (leader of the fascist National Action Party) , to the military court on October 8, Turkes indicated the resemblances between his pre-coup declarations and General Evren's speeches and said "All demands formulated in the electoral manifests of the National Action Party have been put into practice today . And he added that his party supports all steps taken in the process of creating a "powerful state". (6).

The constitution and the presidency of General Evren represents the "powerful state" dreamed by Colonel Turkes. While Turkes' party had not been able to obtain more than 6.4 percent at pre-coup elections, how could it be possible for an 83 percent approval for the same party's ideas at the referendum after the coup.

Lets look at the reasons why from the world press again. The Le Matin, 2 days after the referendum on 9 November 1982 stated "It is true that, this time, the High Election Board had threatened absentees with fine. It is true that the envelopes in which the ballot-papers were cast were transparent and let one guess their color, white for "yes", blue for "no" which, in small villages where the muhtar (the mayor) who knows all the persons under his administration could arise strongly dissuasive for the eventual opposers. It is true again that since two weeks a rumour has been set afloat that a responsible from the Home Office would be present at each polling station and, he would register those who would declare themselves against the constitution and vote "no". And talking about the pressures exerted by the military authorities in the Eastern and South-Eastern regions with the Kurdish majority, threatened the population with the retaliation in the case of the negative vote. Finally, it is true that it was forbidden to go through a campaign for "no".

The demonstration of the opposition has been reduced to their simplest voicing, sometimes spectacular. In a like manner, a left wing organisation - Revolutionary Path - succeded, with impunity, likely by broadcasting from a boat cruising in the offing of the Princes Islands, in broadcasting a pirate TV broadcast calling to vote "no to the constitution of the Junta" that could be picked up for 14 minutes.

Of course the censorship had immediately prohibited the publication of this news and the papers did not mention it. They also passed over in silence, still because of the censorship, some flash demonstrations calling to vote "no" which passed off in several workers' suburbs of Istanbul. Some small protestation actions were also registered at several polling stations: the voters strove to sweep off the packages of the white ballot papers, leaving only the blue ones of "no" in sight. (7)

The opposition to the proposed constitution was not restricted to the voiceless protests mentioned above. Of the 15 members of the Constitution Commission (ie. those who were ordered by the Junta to prepare the draft constitution), 13 members said that many of the sections of the draft constitution could not be put into practice. A member of the Consultative Assembly, Dr. Besir Hamitogullari stated that: "This draft, I am afraid, will not produce social peace but rather propagate social war. Another, Serafettin Yarkin has said "A strong factor that assists the enlightenment of the people and influences the forming of opinions freely and which is also an unsacrificed and reinforcing element of democracy is the freedom of the press. In an extremely totalitarian government the restriction of the press is only an expression of wrong views". Kamer Genc (who is also a member of the Consultative Assembly and a previous prosecutor at the Supreme Court) has said "The sections that are approved which relate to the economic, social and political rights are not suited to the structure of our country". (8)

On April 24, 1983, the military Junta, in power since the coup of September 12, 1980, decided after the approval of the "Constitution" of the parliamentary fascism, to allow "a gradual and controlled recovery" of the political activities. The National Security Council equally announced the law governing the formation of the political parties which has been approved by the puppet Consultative Assembly in March.

According to the decree issued by the Junta, the new political parties which will replace the old ones dissolved in October 1981 are permitted to make known themselves on and after May 16, 1983.

The alleged "return to the democracy" portrays only a caricature of the political life because the Junta has decided a good many interdictions which permit nobody to talk about the opening.

The members of the old dissolved parties may not make any susceptible statement, in the eyes of the military, to "revive the tension which was ruling before September 12, 1980". In a like manner, the new formations including their leaders should refrain from pronouncing any judgement on the dissolved parties.

The decisions of the Junta and the speeches which have been or will be made by the "President of the Republic" in the course of his tours in the countryside and the measures taken by the Martial Law Commanders should not be subjected to any debate or criticism.

The old leaders banned from political activity for the next ten years may not express their opinions "neither orally nor written" on the former or actual political and jurisdictional situation in Turkey. The ban is extended to the presidents, general secretaries, and the members of the national or regional offices of the old parties in power or in the opposition until the date of the coup.

The law bans equally all old parliamentaries from asking for or complying with a request for any responsibility in the new formations for the next five years.

The Junta headed by General Evren reserves in this connection the right to examine the lists of the founders of the new formations and to decide eventual replacements of those who would "deemed unacceptable." The founders may propose different names to replace those who would be removed by the Junta.

The parties which preach the communist, fascist, national socialist, religious or separatist ideologies are banned. The parties are equally banned from having any tie with associations and trade unions and from receiving funds from these organisations.

Those who were sentenced for simple or "ideological" crimes may not be members of the new parties.

The law determines the limits of the re-election of the party chiefs. The president of a party elected for two years can only be re-eligible for five times in succession that is to say for 12 years in total.

The law passed by the Junta is nothing but a detailed second edition of the Constitution's provisions on political parties. According to both of the texts "political parties cannot preach a doctrine other than Ataturk's". That is to say, the foundation of political parties on an ideological basis other than that of the Junta will be banned. In other words, there will not be a real pluralisme in Turkey.

So far, we have endeavoured to convey to you the development of political, social and most of all economic situations in Turkey over the last two years. The "come back home" letters, which has generated the opportunity to bring about this meeting, cannot possibly and realistically be viewed out of context of the above information.

At the beginning of this year 13 Australian citizens of Turkish origin have received the "come back home" letters. These letters do not give a reason for the request to return.

The letters are not the first of its kind to be sent to Turkish citizens who are residing overseas. Up to now, so many parliamentarians, trade unionists, executive members of associations, artists, journalists and intellectuals have confronted such letters.

A leader of a political party prior to the coup has the following words to say about the "come back home" letters: "This decision is legally unfounded. It is upheld by no legal conception whatsoever, it is by no means legitimate. A power that has banned the constitutional order by the force of arms, that has dissolved the Grand National Assembly of Turkey, that has abolished the parliamentary regime, that has grouped into the hands of five men the national sovereignty which belongs indisputably to the nation, has no legitimacy in itself. neither a decision issued by such a power, nor a decree by any similar authority will tear me away from my country or from my people to whom I devoted my whole life for their freedom and their happiness". (9)

At a television program "Letter from Turkey", produced by the Turkish TV for transmitting through the German TV to the Turkish immigrant workers in Federal Germany, General Evren said:

"Those stateless people are now continuing their criminal activities in foreign countries. Because what is important to them is not being a Turk, but serving other countries for the sake of the perverted ideologies that they believe in." Addressing the Turkish citizens residing abroad, General Evren "warned" them to be careful against all statements and acts of those who "escaped from the country and started to spread their poison in other countries. If they really had the noble Turkish blood running in their veins, in Ataturk's words, they would have dared to come to Turkey and account for their deeds. But they found salvage in relinquishing the country that they owe so much... Let them stay wherever they like. Each of them being a hireling, they are already condemned in the consciences of the Turkish public... Do not fall into their provocations. Do not let them survive among yourselves." (10)

The message in this speech of General Evren is so clear that it needs no interpretation. However, although some protested the position of the Junta, there were some who believed General Evren.

Mustafa Kemal Camkiran, member of the Central Committee of the Workers' and Peasants' Party of Turkey was arrested at the airport of Ankara, immediately after his arrival by a plane from Germany. Camkiran who was a refugee in Germany since the military coup, is the first of the 275 Turkish refugees who were summoned to Ankara, to return to Turkey and give themselves up to the authorities. Camkiran explained that, by his decision to return, he wanted to underline the positive efforts being made in his country in view of returning to a parliamentary democracy. The Turkish Prime Minister, Ulu, declared that, everyone "who did not betray the country" "could be sure of their rights: and "should not be afraid of a confrontation with the honest and independent Turkish judges". Camkiran was beaten black and blue at his arrival to the prison of Ankara. This

revelation was made by his attorneys, Ugur Uzer and Nusret Senem. They claimed that there were many scars on his hands and body.

In his speech in Bursa, General Evren explained the Junta's view on democracy and human rights as a reply to all defenders of democracy, parliamentarians, unionists and intellectuals:

"If certain people think they will become heroes by going to prison, we shall not hesitate to have their wishes fulfilled. We prefer them to be heroes in jail than becoming one outside. Those former politicians who, having seemingly forgotten that their parties were closed, were harbouring illusions that they will be running their same parties with but different names. they are pleasant dreams, and it is nice to live with dreams. But I warn them for the last time to abandon such fantasies. This nation has been able to free its lapels from their grip and does not intend to give them back. I declare here that if they do not heed our warnings, we shall not hesitate for a moment to adopt sternest possible measures against them. If they count on the support of certain people or institutions in Europe with whom they have developed personal friendships, they will eventually see their hopes dashed." (11)

In addition to the "come back home" letter sent to Australian-Turkish citizens the Turkish government issued a decree ordering nine Turkish citizens abroad to return to Turkey and to surrender to security authorities. According to the decree, if they do not return until April 18, they will be stripped of Turkish nationality and all their properties will be seized by the State. Among them are also two famous Turkish artists, Melike Demirag and Sanar Yurdatapan. On the other hand, ten persons were stripped of Turkish nationality on March 2 because of not having returned to Turkey despite the governmental order. Among them are also two leading political activists Pasa Guven and Sarp Kuray.

In response to the senseless press release of Turkey's ambassador to Australia, Mr. Faruk Sahinbas, which was published in The Age, on 21st of April, 1983. One of the recipients of "come back home" letters in Sydney said that "If the Junta has a little bit of respect to the law, I invite you to be judged before the International Human Rights Tribunal. It can be established then who is criminal, who is innocent and who should be embarrassed - What would you say?" (12)

The press release of the Immigration and Ethnic Affairs Minister, Mr. West, published in the Melbourne based THE SUN on 20th April, 1983 and all Turkish press has been received as most assuring and has received valued response from the Turkish community.

In concluding my speech, I would like to supply you with some official statistical information which will reveal the true nature of the Junta:

- 46 people have been hanged
- 146 people are waiting to be hanged
- 146 people have died of torture in jails
- 4563 people have been tried with capital punishment
- 1011 people have been shot to death
- 200,157 people are under surveillance
- 110,831 people have been jailed
- 63 members of DISK are tried for death sentences

This is the general appearance of the Junta. We have tried to exhibit before you as much as possible. This appearance is similar to a prison where, the law and order are under boots, all human rights denied and the oppression on Kurdish people have doubled.

The guards of this prison cannot bear the attributes of any law, neither can their letters.

We , the people of Turkish origin, who live in Australia, demand that THE INTERNATIONAL RELATIONS OF AUSTRALIA WITH THE CURRENT GOVERNMENT OF TURKEY BE DEBATED IN FEDERAL PARLIAMENT OF AUSTRALIA AND ALSO DEMAND THE EXTRADITION OF THE TURKISH AMBASSADOR TO AUSTRALIA.

I deeply thank you all for supporting the Turkish community and also for attending our seminar today.

FOOTNOTES:

1. The Times, 13 September, 1980
2. The International Herald Tribune, 13 Sept., 1980
3. Financial Times, 13 Sept., 1980
4. Info -Turk, Monthly Periodical, Brussels Belgium, No. 47., P.2
- 4a. SBS., Channel 0/28, World News, 7.30 p.m. 7/8/82
5. The Guardian, 29th October, 1982
6. Info-Turk, op.cit., No. 73, p.2
7. Le Matin, 9 November, 1982
8. What Does Turkey Say to the Constitution, Paris - France 1982, pp45-46.
9. Info - Turk, op.cit., No. 51, p.1
10. TRT. Turkish T.V. "Letter from Turkey"
11. Info-Turk, op.cit., No.66 p.2
12. Yorum Newspaper, No. 112, 21 April, 1983

ON BEHALF OF THE COMMITTEE

THE HONOURABLE **MINISTERS**, MEMBERS OF THE PANEL AND DEAR FRIENDS,

In my talk, I want to briefly provide some background information on Turkey and relate that to the come back home letters which were sent to Australian citizens of Turkish origin.

As you know, thousands of soldiers from USA, England and West Germany arrived at Turkey for the NATO manoeuvres that was to take place in Turkey at the start of September 1980. At the same time a military consultant - George Meany - was also in Turkey. The military takeover in 12 September, 1980 was announced by the State Department in Washington before the Turkish Generals themselves announced it on the radio. Thus, in the last 20 years, there were three military coups in Turkey.

The Times of England on the 13 of September said "the message and its timing were well received by the allies who had become increasingly worried about the chaotic political situation in this exposed but vital area on NATO's south-eastern flank". (1)

The International Herald Tribune of the same day said that "One of the key leaders, General Haydar Saltik, who was named Secretary General of the new ruling committee, has attended numerous seminars and planning sessions of the NATO command and was described by one NATO source as a 'familiar figure'. NATO officials also said that manoeuvres in Turkish Thrace by 3,000 soldiers from six NATO countries would proceed as planned. The manoeuvres, code-named ANVIL EXPRESS 80, are scheduled for later this month and are designed to test NATO response to a possible attack on Western Turkey from Warsaw Pact forces in Bulgaria". (2)

Reading all these details, can it be considered a coincidence that both the NATO manoeuvres and the military coup were put in practice on the same day? Another remarkable point is that senior officials in Washington had advance knowledge of the coup and the Western press agencies were informed of the coup by these sources.

Again on the same day, 13 September 1980, the Financial Times published the following news item of its Washington correspondent: "Both the IMF and the World Bank negotiations had been conducted very closely with a small number of former Prime Minister, Demirel's advisers, in particular Mr. Turgut Ozal, the Under Secretary in the Prime Minister's office. Mr. Ozal's fate will be a pointer to whether IMF and Bank relations will continue smoothly with Turkey". (3)

In reality, from the retired General Ulusu's Cabinet, all politicians were put under observation whereas Mr. Turgut Ozal was appointed Economic Advisor in the State Ministry.

The voice of the world's democratic force with regard to the dissolution of Parliament, accumulation of all legislative, executive and judicial power in the hands of a Junta composed of five army generals was heard soon after. On the vigorous protestations of democratic forces against the military Junta, European institutions such as the European Assembly and the Consultative Assembly of the Council of Europe started to discuss the subject. On September 18, 1980, the European Assembly demanded the re-establishment of liberties in Turkey. In the adopted resolution, the European Assembly called on the Foreign Ministers of the European communities meeting in political co-operation to report to the committees of the European Parliament at the earliest possible opportunity on the situation in Turkey. Within the framework of this

Decision, the Turco-EEC Joint Parliamentary Commission meeting scheduled October 22 in Izmir was postponed indefinitely since the membership status of former Turkish parliamentarians fell after the abolishment of Parliament by the military administration.

The 5-man Junta, in a way similar to Pinochet in Chile, has openly violated all norms of a democratic regime : Parliament is dissolved, party leaders and deputies arrested; trade unions and democratic organisations are closed or at least their activities have been suspended for an indefinite duration; political parties have no more their democratic functions. The Constitutional Court and the Council of State are deprived of their authorities to control legislative and executive decisions. One man bearing the title of "Chief of the State", "Chief of the General Staff", "Chief of the National Security Council", Chief of the Supreme Military Council" has established his personal authority.

Thus, in this period the following articles to which Turkey has agreed to in the European Convention on Human Rights was violated: that is RIGHT TO LIFE (article 2), RIGHT TO LIBERTY (article 5), FREEDOM OF FAIR TRIAL (article 6 & 7), RIGHT TO RESPECT FOR PRIVATE AND FAMILY LIFE, HOME AND CORRESPONDENCE (article 8), FREEDOM OF THOUGHT, CONSCIENCE AND BELIEF (article 9), FREEDOM OF EXPRESSION (article 10) FREEDOM OF ASSOCIATION AND TRADE UNION (article 11) and ABOLISHMENT OF TORTURE (article 3).

The first expression of the violation of human rights came from the French and Belgian sections of Amnesty International which issued on November 27 1980, a press release denouncing the practice of torture by the police of the military regime. Amnesty International declared that at least 8 persons had been killed under surveillance in Turkey since the military takeover. 4 out of 8 suspected deaths have occurred following torture; for two other cases, the policemen are accused of having murdered the victims.

The military takeover did not occur at a time when all was well in Turkey. There were many internal and external factors.

The governing body and its classmates, prior to the coup was not strong enough to run the country which was controlled by capitalism. The economic-politics which was adopted made the country only more dependent and poorer. It could not cope with the economic, social and political problems created by these conditions. But it was the requirement of this age that the public who demanded political, social and democratic rights were awakening. The ruling classes did not have the power to meet these demands. It was under these conditions that there was a need to form oppressive mode of government. It was based on the Latin American model of a totalitarian government which did not recognise democratic rights and freedoms. It was the duty of the armed forces to protect the interests and belongings of the ruling classes and to make the system continue as it was.

Prior to the coup, within the then existing democracy a solution to the problem of acquiring power was attempted and for 2 terms the National Action Party (which is the first neo-fascist party in Europe since the Nazis) and its right-wing coalitions had come to power but failed to govern for full terms. At a time when public opposition was effective, the 1961 Constitution which allowed for certain rights was blamed.

For the ruling classes to continue in power the existing Constitution had to be changed until all democratic rights and freedoms were abolished. To achieve this it was inevitable that the strong and organised armed forces be used.

Public opposition was increasing prior to the coup. Within the country there were 50 thousand striking workers, with another 120 thousand preparing to strike. This position was upsetting the Imperialists and the ruling classes. They wanted to continue earning their profits despite the poverty and starvation of the masses. For the profits to continue all trade unions had to be closed down and all workers were forced by guns to work for their daily bread. However, this could not be achieved by a Parliament that could not fulfil its functions.

In addition to these there were the external factors which were crucial in determining the plans about Turkey's future. The Near East had the peculiarity to be an area where political strives were increasing and taking an importance on the world chess board, due to its strategical position, its markets and especially due to its petrol of which the price continued to gallop.

The fact that Iran, after the Shah's fall, had openly made over its role as guard of American interests in that part of the world and started an anti-American policy; the new political regime in Afghanistan and the impulse given to the Palestinian movement lead to a struggle of interest from which a new balance in this region would come out. For the installation of these new balances of power, Turkey was forced to assume the task of the devoted protector, to defend the US interests, dangerous role which Iran threw away.

On November 29, 1982 Turkey and USA signed an agreement in Brussels which confirmed Turkey's position. This agreement signified the climax point of the Turkish contribution to the Rapid Deployment Force and stipulated the building of new airfields in Turkey, modernizing the existing ones and gave US the right of military storage in Turkish soil. Within the frame of this new agreement, Turkey was visited in December by two high-rank US officers. Just after these visits, it was announced that the US set up a new military command for the Middle East area for defending US interests in the Gulf area and Indian Ocean.

Straight after the coup, the attacks on the working class rights, closing down of DISK (Confederation of Progressive Trade Unions), closing down of Turkish Teachers Association, forcing striking workers to work, abolishment of hard earned rights, operations into the Kurdish villages, shooting of patriots and progressives in the streets showed concretely from the first day what the coup meant. All these are done at the expense of the Turkish people and the prohibition of their democratic rights which her Western neighbours had been enjoying.

The case of the Confederation of Progressive Trade Unions - DISK, with 600,000 members, still continues. 63 of its leaders are tried with the death sentence. The charge against DISK was officially lodged with the military tribunal on 26th October 1981. The indictment itself covers some 1,000 pages and the whole dossier would seem to exceed 6,000 pages. The charge is mainly based on 2 paragraphs - paras.141 and 146.1 of the Turkish Penal Code that dates back to the time of Mussolini. These two paragraphs state that no social class has the right to dominate any other social class and that it is a punishable offense to attempt to overthrow the social and economic institutions of that country. The military prosecutor has called for the death penalty of 63 of the accused and also charges have been brought against 2,000 members of DISK.

Since the military coup the Turkish Teachers Association is another profession association that's activities have been banned and its numerous members arrested. The aim of the association is to defend and extend the economic, social and democratic rights of its members. All of its activities were made within the existing legal structure.

Another association that has had its share of the Junta's oppression is the Turkish Peace Association who's trials are well known to the world. Turkish Peace Association has the only aim of demanding and defending world peace. It comprises of trade unions, profession associations, youth and women organisations-a total of 44 associations.

Other associations that have numerous members in jail and who are tortured include the Revolutionary Path, Liberation of the People, Progressive Youth Association and Progressive Women's Association and other profession associations.

From what has oozed out to the press, the President of DISK, Mr. Abdullah Baskurt has stated "Even though no sentence has been rendered and though we believe it is impossible for such a sentence to be given, the death sentence that is wanted for us has slowly but concretely begun to be executed through the conditions of confinement we are suffering" (4)

The leader of the social-democratic - Republican People's Party, Mr. Bulent Ecevit has been jailed twice for expressing his views. I want to quote to you Mr. Ecevit's speech that was broadcasted on channel 0/28 at World News on 7 August 1982, at 7.30 p.m:

"The existing signs, the official indications show that the democracy stipulated for Turkey is not real democracy. That will be a rather restricted democracy or a democracy in name only. And what's more, all the bridges and channels of transition to democracy have been destroyed. All the parties have been disbanded, all the experienced political corps have been eliminated from the political scene. The labour unions cannot fulfil their normal functions any more, the freedom of press does not exist, and radio and T.V. are under complete state control and the freedom of associations, in effect exists only for big business. Under the circumstances, even the tools and materials of building, re-building democracy do not exist any more (4 a)

The result of constant international pressure to return to Democracy in Turkey was the Referendum of the new Constitution. It was presented to the public vote on 7 November 1983. As everyone expected it resulted in the victory of the Junta! Somehow the constitutions or laws which the Junta present to the public vote are accepted by a 80 or 90 percent majority all around the world. It is not possible here not to remember the referendums of the Greek Junta. Let's see how the referendum in Turkey was reflected in the world press:

The Guardian, just prior to the referendum on the 29th October 1982 wrote: "The result is virtually forgone conclusion. With voters subject to intimidation and all criticism banned, the generals are likely to obtain an endorsement of their authoritarian constitution and, simultaneously and questionably, a seven year term for their leader, General Kenan Evren." (5)

The expression of political awareness and maturity depends on a free process of voting. Some formal demonstrations such as secret balloting and open counting of votes are not enough to assure a democratic process. For a democratic voting, the elector should have at least two choices. Whereas, at the 7th November referendum, the military Junta did not permit the opposition to present an alternative project of constitution or another candidate for the President of the Republic.

In a petition given by Turkes (leader of the fascist National Action Party) , to the military court on October 8, Turkes indicated the resemblances between his pre-coup declarations and General Evren's speeches and said "All demands formulated in the electoral manifests of the National Action Party have been put into practice today . And he added that his party supports all steps taken in the process of creating a "powerful state". (6).

The constitution and the presidency of General Evren represents the "powerful state" dreamed by Colonel Turkes. While Turkes' party had not been able to obtain more than 6.4 percent at pre-coup elections, how could it be possible for an 83 percent approval for the same party's ideas at the referendum after the coup.

Lets look at the reasons why from the world press again. The Le Matin, 2 days after the referendum on 9 November 1982 stated "It is true that, this time, the High Election Board had threatened absentees with fine. It is true that the envelopes in which the ballot-papers were cast were transparent and let one guess their color, white for "yes", blue for "no" which, in small villages where the muhtar (the mayor) who knows all the persons under his administration could arise strongly dissuasive for the eventual opposers. It is true again that since two weeks a rumour has been set afloat that a responsible from the Home Office would be present at each polling station and, he would register those who would declare themselves against the constitution and vote "no". And talking about the pressures exerted by the military authorities in the Eastern and South-Eastern regions with the Kurdish majority, threatened the population with the retaliation in the case of the negative vote. Finally, it is true that it was forbidden to go through a campaign for "no".

The demonstration of the opposition has been reduced to their simplest voicing, sometimes spectacular. In a like manner, a left wing organisation - Revolutionary Path - succeded, with impunity, likely by broadcasting from a boat cruising in the offing of the Princes Islands, in broadcasting a pirate TV broadcast calling to vote "no to the constitution of the Junta" that could be picked up for 14 minutes.

Of course the censorship had immediately prohibited the publication of this news and the papers did not mention it. They also passed over in silence, still because of the censorship, some flash demonstrations calling to vote "no" which passed off in several workers' suburbs of Istanbul. Some small protestation actions were also registered at several polling stations: the voters strove to sweep off the packages of the white ballot papers, leaving only the blue ones of "no" in sight. (7)

The opposition to the proposed constitution was not restricted to the voiceless protests mentioned above. Of the 15 members of the Constitution Commission (ie. those who were ordered by the Junta to prepare the draft constitution), 13 members said that many of the sections of the draft constitution could not be put into practice. A member of the Consultative Assembly , Dr. Besir Hamitogullari stated that: "This draft, I am afraid, will not produce social peace but rather propogate social war. Another, Serafettin Yarkin has said "A strong factor that assists the enlightenment of the people and influences the forming of opinions freely and which is also an unsacrificed and reinforcing element of democracy is the freedom of the press. In an extremely totalitarian government the restriction of the press is only an expression of wrong views". Kamer Genc (who is also a member of the Consultative Assembly and a previous prosecutor at the Surpreme Court) has said "The sections that are approved which relate to the economic, social and political rights are not suited to the structure of our country". (8)

On April 24, 1983, the military Junta, in power since the coup of September 12, 1980, decided after the approval of the "Constitution" of the parliamentary fascism, to allow "a gradual and controlled recovery" of the political activities. The National Security Council equally announced the law governing the formation of the political parties which has been approved by the puppet Consultative Assembly in March.

According to the decree issued by the Junta, the new political parties which will replace the old ones dissolved in October 1981 are permitted to make known themselves on and after May 16, 1983.

The alleged "return to the democracy" portrays only a caricature of the political life because the Junta has decided a good many interdictions which permit nobody to talk about the opening.

The members of the old dissolved parties may not make any susceptible statement, in the eyes of the military, to "revive the tension which was ruling before September 12, 1980". In a like manner, the new formations including their leaders should refrain from pronouncing any judgement on the dissolved parties.

The decisions of the Junta and the speeches which have been or will be made by the "President of the Republic" in the course of his tours in the countryside and the measures taken by the Martial Law Commanders should not be subjected to any debate or criticism.

The old leaders banned from political activity for the next ten years may not express their opinions "neither orally nor written" on the former or actual political and jurisdictional situation in Turkey. The ban is extended to the presidents, general secretaries, and the members of the national or regional offices of the old parties in power or in the opposition until the date of the coup.

The law bans equally all old parliamentaries from asking for or complying with a request for any responsibility in the new formations for the next five years.

The Junta headed by General Evren reserves in this connection the right to examine the lists of the founders of the new formations and to decide eventual replacements of those who would "deemed unacceptable." The founders may propose different names to replace those who would be removed by the Junta.

The parties which preach the communist, fascist, national socialist, religious or separatist ideologies are banned. The parties are equally banned from having any tie with associations and trade unions and from receiving funds from these organisations.

Those who were sentenced for simple or "ideological" crimes may not be members of the new parties.

The law determines the limits of the re-election of the party chiefs. The president of a party elected for two years can only be re-eligible for five times in succession that is to say for 12 years in total.

The law passed by the Junta is nothing but a detailed second edition of the Constitution's provisions on political parties. According to both of the texts "political parties cannot preach a doctrine other than Ataturk's". That is to say, the foundation of political parties on an ideological basis other than that of the Junta will be banned. In other words, there will not be a real pluralisme in Turkey.

So far, we have endeavoured to convey to you the development of political, social and most of all economic situations in Turkey over the last two years. The "come back home" letters, which has generated the opportunity to bring about this meeting, cannot possibly and realistically be viewed out of context of the above information.

At the beginning of this year 13 Australian citizens of Turkish origin have received the "come back home" letters. These letters do not give a reason for the request to return.

The letters are not the first of its kind to be sent to Turkish citizens who are residing overseas. Up to now, so many parliamentarians, trade unionists, executive members of associations, artists, journalists and intellectuals have confronted such letters.

A leader of a political party prior to the coup has the following words to say about the "come back home" letters: "This decision is legally unfounded. It is upheld by no legal conception whatsoever, it is by no means legitimate. A power that has banned the constitutional order by the force of arms, that has dissolved the Grand National Assembly of Turkey, that has abolished the parliamentary regime, that has grouped into the hands of five men the national sovereignty which belongs indisputably to the nation, has no legitimacy in itself. neither a decision issued by such a power, nor a decree by any similar authority will tear me away from my country or from my people to whom I devoted my whole life for their freedom and their happiness". (9)

At a television program "Letter from Turkey", produced by the Turkish TV for transmitting through the German TV to the Turkish immigrant workers in Federal Germany, General Evren said: "Those stateless people are now continuing their criminal activities in foreign countries. Because what is important to them is not being a Turk, but serving other countries for the sake of the perverted ideologies that they believe in." Addressing the Turkish citizens residing abroad, General Evren "warned" them to be careful against all statements and acts of those who "escaped from the country and started to spread their poison in other countries. If they really had the noble Turkish blood running in their veins, in Ataturk's words, they would have dared to come to Turkey and account for their deeds. But they found salvage in relinquishing the country that they owe so much... Let them stay wherever they like. Each of them being a hireling, they are already condemned in the consciences of the Turkish public... Do not fall into their provocations. Do not let them survive among yourselves." (10)

The message in this speech of General Evren is so clear that it needs no interpretation. However, although some protested the position of the Junta, there were some who believed General Evren.

Mustafa Kemal Camkiran, member of the Central Committee of the Workers' and Peasants' Party of Turkey was arrested at the airport of Ankara, immediately after his arrival by a plane from Germany. Camkiran who was a refugee in Germany since the military coup, is the first of the 275 Turkish refugees who were summoned to Ankara, to return to Turkey and give themselves up to the authorities. Camkiran explained that, by his decision to return, he wanted to underline the positive efforts being made in his country in view of returning to a parliamentary democracy. The Turkish Prime Minister, Ulu, declared that, everyone "who did not betray the country" "could be sure of their rights: and "should not be afraid of a confrontation with the honest and independent Turkish judges". Camkiran was beaten black and blue at his arrival to the prison of Ankara. This

revelation was made by his attorneys, Ugur Uzer and Nusret Senem. They claimed that there were many scars on his hands and body.

In his speech in Bursa, General Evren explained the Junta's view on democracy and human rights as a reply to all defenders of democracy, parliamentarians, unionists and intellectuals:

"If certain people think they will become heroes by going to prison, we shall not hesitate to have their wishes fulfilled. We prefer them to be heroes in jail than becoming one outside. Those former politicians who, having seemingly forgotten that their parties were closed, were harbouring illusions that they will be running their same parties with but different names. they are pleasant dreams, and it is nice to live with dreams. But I warn them for the last time to abandon such fantasies. This nation has been able to free its lapels from their grip and does not intend to give them back. I declare here that if they do not heed our warnings, we shall not hesitate for a moment to adopt sternest possible measures against them. If they count on the support of certain people or institutions in Europe with whom they have developed personal friendships, they will eventually see their hopes dashed." (11)

In addition to the "come back home" letter sent to Australian-Turkish citizens the Turkish government issued a decree ordering nine Turkish citizens abroad to return to Turkey and to surrender to security authorities. According to the decree, if they do not return until April 18, they will be stripped of Turkish nationality and all their properties will be seized by the State. Among them are also two famous Turkish artists, Melike Demirag and Sanar Yurdatapan. On the other hand, ten persons were stripped of Turkish nationality on March 2 because of not having returned to Turkey despite the governmental order. Among them are also two leading political activists Pasa Guven and Sarp Kuray.

In response to the senseless press release of Turkey's ambassador to Australia, Mr. Faruk Sahinbas, which was published in The Age, on 21st of April, 1983. One of the recipients of "come back home" letters in Sydney said that "If the Junta has a little bit of respect to the law, I invite you to be judged before the International Human Rights Tribunal. It can be established then who is criminal, who is innocent and who should be embarrassed - What would you say?" (12)

The press release of the Immigration and Ethnic Affairs Minister, Mr. West, published in the Melbourne based THE SUN on 20th April, 1983 and all Turkish press has been received as most assuring and has received valued response from the Turkish community.

In concluding my speech, I would like to supply you with some official statistical information which will reveal the true nature of the Junta:

- 46 people have been hanged
- 146 people are waiting to be hanged
- 146 people have died of torture in jails
- 4563 people have been tried with capital punishment
- 1011 people have been shot to death
- 200,157 people are under surveillance
- 110,831 people have been jailed
- 63 members of DISK are tried for death sentences

This is the general appearance of the Junta. We have tried to exhibit before you as much as possible. This appearance is similar to a prison where, the law and order are under boots, all human rights denied and the oppression on Kurdish people have doubled.

The guards of this prison cannot bear the attributes of any law, neither can their letters.

We , the people of Turkish origin, who live in Australia, demand that THE INTERNATIONAL RELATIONS OF AUSTRALIA WITH THE CURRENT GOVERNMENT OF TURKEY BE DEBATED IN FEDERAL PARLIAMENT OF AUSTRALIA AND ALSO DEMAND THE EXTRADITION OF THE TURKISH AMBASSADOR TO AUSTRALIA.

I deeply thank you all for supporting the Turkish community and also for attending our seminar today.

FOOTNOTES:

1. The Times, 13 September, 1980
2. The International Herald Tribune, 13 Sept., 1980
3. Financial Times, 13 Sept., 1980
4. Info -Turk, Monthly Periodical, Brussels Belgium, No. 47., P.2
- 4a. SBS., Channel 0/28, World News, 7.30 p.m. 7/8/82
5. The Guardian, 29th October, 1982
6. Info-Turk, op.cit., No. 73, p.2
7. Le Matin, 9 November, 1982
8. What Does Turkey Say to the Constitution, Paris - France 1982, pp45-46.
9. Info - Turk, op.cit., No. 51, p.1
10. TRT. Turkish T.V. "Letter from Turkey"
11. Info-Turk, op.cit., No.66 p.2
12. Yorum Newspaper, No. 112, 21 April, 1983

SAYIN BAKAN, DEĞERLİ PANEL ÜYELERİ VE,
SAYIN ARKADAŞLAR,

Eylül başlarında Türkiye'de yapılacak NATO manevraları için binlerce A.B.D, İngiliz ve Federal Almanya askeri Türkiye'ye geldi. Aynı günlerde, darbe uzmanı General George Meany'de Türkiye'de bulunuyordu.

12 Eylül, 1980'de, Askeri darbe Türkiyeli Generaller tarafından radyoda kamuoyuna açıklanmadan önce Vaşington'daki A.B.D devlet bakanlığı tarafından dünya'ya açıklandı. Böylece son 20 yıl içinde 3. kez ordu eliyle bir darbe daha gerçekleştirilmiş oldu.

13 Eylül'de ünlü "THE TIMES" , "NATO'nun en önemli ancak en çok teşhir olmuş Güney-Batı kanadının içinde bulunduğu siyasi açmazı, darbenin zamanlanması ve ilettiği mesaj açısından mütteffikler tarafından iyi karşılanmıştır" diye yazıyordu. Yine aynı gün bir diğer ünlü gazete olan "THE INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE", "NATO kaynaklarına göre "bildik sima" olarak nitelendirilen ve NATO'nun sayısız seminer ve planlama komitelerine katılan General Haydar Saltık, yeni Güvenlik Komitesinin Genel Sekreterliği gibi kilit bir göreve getirilen bir kişidir. 3000 Askerin altı NATO ülkesini temsil ederek Trakya'da yapmayı planladığı manevralar gerçekleştirilebilecektir. Anvil Express 80 olarak bilinen manevranın, Türkiye'nin batı komşusu Bulgarista'nın Varşova Paktı kuvvetlerine karşı sinanması gündemdedir."

Bütün bu ayrıntılardan sonra, her ikisinin de, yani, NATO manevraları ile askeri darbenin aynı günde eyleme konması bir rastlantı olarak değerlendirilebilir mi? Ayrıca üzerinde durulması gerekli diğer bir nokta, Vaşington'daki görevlilerin darbeden, darbenin olmasından önce bilgi sahibi olmaları ve Batının haber ajanslarına bunlar kanalı ile haberin iletilmiş olmasıdır.

Yine aynı gün, 13 Eylül, 1980'de "FINANCIAL TIMES" 'ın Vaşington muhabiri şunları bildiriyordu: "Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu (IMF)'nin, Türkiye ile yaptığı sözleşmeler, Başbakan Demirel'in yönetiminde oluşturulan küçük bir danışmanlar Komitesi, özellikle Devlet Bakanlığındaki Bay Turgut Özal ile yapılmıştır. Bay Özal'ın yazgısı, IMF ve Banka'nın Türkiye ile ilişkilerinin düzenli sürekliliği konusunda belirleyişi bir nokta olacaktır." Gerçekten, emekli General Bülent Ulusu'nun kabinesinde, bütün eski politikacıların göz altına alınmasına karşın Bay T. Özal Devlet Bakanlığında ekonomik uzman olarak görev aldı.

Dünya kamuoyunun, Türkiye'de beş generalin yasama, yürütme ve yargıyı bu darbe ile kanlı ellerinde toplamasının yanında demokratik güçlerin yankısının duyulması geçikmedi. Demokratik güçlerin, Avrupa Komisyonu Danışma Meclisinde protesto sesleri duyulmaya başladı. 18 Eylül, 1980'de Strasburg'da toplanan Avrupa Parlamentosu Türkiye'de özgürlüklerin korunması yönünde bir karar aldı. Bu görünüm içinde, Türkiye Büyük Millet Meclisinin askerler tarafından kapatılması ile, Ekim 22'de İzmir'de yapılması planlanan Turko-Avrupa Parlamentosu ortak toplantısına gönderilecek üyeliği kendiliğinden düşüyor ve toplantı süresiz iptal ediliyordu.

Cunta'nın beş adamı, Şili'nin Pinochet'sine özgü bir yöntemle Demokratik rejimin bütün normlarını açıkça ayaklar altına aldılar; Parlamento kapatıldı, Siyasi Parti liderleri ve üyeleri göz altına alındı, Sendikalar ve Demokratik Kitle Örgütleri ve dernekleri kapatıldı, Anayasa ve Danıştay'ın yetkileri, Yasama ve Yürütme ellerinden alındı. Bir asker, sadece bir kişi, Devlet Başkanlığı, Genel Kurmay Başkanlığı, Devlet Güvenlik Konseyi Başkanlığı, Yüksek Askeri Şura Başkanlığı yetkileri ile donatıldı.

Böyle bir dönemin başlaması ile insan Hakları Nihai Belgesine imzasını atmış olan Türkiye'de Yaşam Hakkı (madde 2), Özgürlük Hakkı (M.5), Bağımsız Yargılanma Hakkı (M.6,7), Özel ve Aile Hakkı ile Haberleşme Hakkı (M.8), Özgürce Düşünme bilinç ve inanç hakkı (M.9), Özgürce Görüş açıklama Hakkı (M.10), Dernek ve Sendika Kurma Hakkı (M.11) ve işkencenin Yasaklanması (M.3) ortadan kalktı.

Bu hakların ayaklar altına alınmasının ilk kanıtı, uluslararası Af Örgütü Fransa ve Belçika şubelerinin, Cunta'nın denetimi altındaki Polisin ve İşkencelerinin bir basın bildirisi yolu ile 27 Kasım, 1980'de açıklaması oldu. Uluslararası Af Örgütüne göre, Cunta'nın geldiği tarihten bildirinin yayınlandığı zamana kadar en az 8 kişi katledilmişti. Bu 8'de 4'ü işkence sonucu, diğerlerinde iki ayrı olayda Polisçe öldürüldüğü dünya'ya duyuruluyordu.

Askeri darbe, Türkiye'de yaşamın güllük-gülistanlık olduğu bir dönemde gerçekleştirilmemiştir. Bunun iç ve dış bir çok etkenleri vardır. Darbe öncesi yönetimde bulunan kadro ve onun sınıfdaşı, Kapitalizmin güdeminde ülkenin gelişmesini sağlamakta güçsüzdü. İzlenilen ekonomi-politik ile ülke daha fazla bağmlaşıyor ve yoksullaşıyordu. Bu koşulların doğurduğu ekonomik, sosyal, politik sorunların üstesinden gelinmiyordu. Ancak çağın gereği olarak politik, sosyal ve demokratik haklar isteyen kitlelerin uyanması da hızlanıyordu. Yönetici sınıf bütün bu istemleri doyurma gücüne sahip değildi. İşte bütün bu koşullar altında, baskıcı, demokratik hak ve özgürlükleri tanımayan, Latin Amerika modeli, "Otoriter" bir yönetim oluşturup sistemin sürmesini, egemen sınıfların çıkarlarını ve varlığını koruma işleri silahlı bir güç olarak Ordu'ya düşmüştür.

Darbe öncesi varolabilen demokratik yaşam içinde de güçlü iktidar sorunu çözümlenmeye çalışılmış, hatta iki dönem, Avrupa'nın Nazizimden sonra kurulan ilk faşist Partisi olarak bilinen MHP'-ninde koalisyon ortağı olarak kurulan sağ-kanat iktidar başarısızlığa uğramıştı. Halk muhalefetine etken olduğu bu iktidarlar döneminde, belli hakları içeren 1961 Anayasası suçlanmıştır. Egemen sınıfın iktidarını sürdürebilmesi, bu anayasanın değiştirilerek demokratik hak ve özgürlüklerin topyekün ortadan kaldırabilmesi ile olanaklı idi. Bunu başarabilmek içinde güçlü, örgütlü olan Ordu'yu kullanmak kaçınılmazdı.

Darbe öncesi dönemler boyunca halkın muhalefeti giderek geliyordu. Ülke çapında 50 bin işçi grevde, 120 bir işçi de greve hazırlanıyordu. Böyle bir Emperyalistleri ve egemen sınıfları rahatsız ediyordu. Onlar halkın açlığı pahasına karlarını sürdürmek istiyorlardı. Karlarının devamı için tüm sendikaların kapatılması, işçilerin silah zoruyla karın tokluğuna çalıştırılması gerekiyordu. Ama çalışamaz durumda olan parlamento aracılığı ile bunların yapılması olanaksızdı.

Birde bunların yanında dış etkenler vardı ki Türkiye'nin geleceğini planlayan asıl önemli olan bunlardı. Fiyatı gittikçe yükselen petrolün çıktığı bölgelerde stratajik durum, politik gelişimlerde dünya sahnesinde önemli bir yeri olan Yakın Doğu kendine özgü bir yapı içinde idi. Bu bölgede, Amerika'nın karakolu olan İran'da Şahın düşmesinden sonra, bu görevin boşalması ve Anti-Amerikan bir potikanın izlenmesi, Afganistan'da yeni bir siyasi durumun ortaya çıkması, Filistin hareketinin kazandığı yeni ivme, bölgede yeni bir denge kurulmasını gündeme getiriyordu.

Böyle yeni bir gücün dengelenmesi aşamasında, ABD'nin çıkarlarını gözetme görevini üzerinden atan İran'ın yerini Türkiye'nin alması planlanıyordu. 29 Kasım 1982'de, Brüksel'de imzalanan bir sözleşme ile bu gerçekleşti. Bu sözleşmeye göre "Çevik Güçler" olarak bilinen ABD'nin vurucu gücü Türkiye Topraklarında üst sahibi oluyor ve yeni bir havalimanının yapılması ABD tarafından üstleniliyordu. Aralık, 1982'de bir dizi ABD ve NATO generallerinin Ankara'yı ziyareti sonucu, ABD, Körfez bölgesi ve Hindistan okyanusundaki çıkarlarını koruma ile görevli bir "Orta Doğu Askeri Komutanlığı" kurduğunu açıkladı.

Darbeden hemen sonra Emperyalistlerin darbeyi desteklemesi, işçi sınıfının sendikal haklarına yapılan saldırı, DİSK'in yasaklanması, TÖB-DER'in kapatılması, grevci işçilerin silahların gölgesinde çalıştırılması, zorla kazanılmış hakların tümünün gaspedilmesi, yoksul kürt köylerine yapılan baskınlar, sokaklarda kurşunlanan yurtseverler, devrimciler darbenin ne olduğunu daha ilk günden itibaren somut olarak görmelerini sağladı.

Bütün bunlar Türkiyeli halkın, Batılı komşuları gibi demokratik haklarını kullanamaması uğruna yapıldı. 63 yöneticisinin idam cezası ile yargılandığı 600.000 üyeye sahip DİSK davası, 26 Ekim 1981'de başladı, savcının iddianamesi 1,000 sayfanın üzerinde ancak bunun 6,000 sayfaya çıkması bekleniyor. Türk Ceza Kanununun 141 ve 146/1 maddeleri gereğince sürdürülen davadaki söz konusu maddeler taa Mussalini zamanından kalma ve Mussalini'ye ait. Bu iki madde; bir sosyal sınıfın diğer bir sosyal sınıf üzerine baskı kurmak amacı ile ülkenin sosyal ve ekonomik düzenini değiştirme eğilimine ilişik. Askeri Savcı, suçlulardan 63'ü için ölüm cezası isterken, 2,000 DİSK üyeside hapis cezası ile yargılanıyor. Çalışmaları hemen darbe sonrası durdurulan bir diğer meslek örgütü olan TÖB-DER'in sayısız üyesi tutuklananlar arasındadır. Kuruluş amacı üyelerinin ekonomik, sosyal ve demokratik haklarını savunmak ve geliştirmek olan bu örgütün bütün çalışmaları zamanın kanunlarının yaptırımları altında olmuştur. Bütün dünya kamuoyunca duruşmaları yakından izlenen Türkiye Barış Derneği, Cuntanın baskılarından payını almış bir diğer örgüttür.

Bunun yanında, Türkiye çapında faaliyet gösteren ve on binlerce üyesi olan yüzün üzerinde işçi, kadın, gençlik, dernekleri ve benzeri mesleki örgütler kapatılmış, binlerce üyesi ve yöneticisi tutuklanmış, çoğunluğu işkence altına alınmış, yüzlercesi işkence ve operasyonlarda katledilmiş, 46'sı idam edilmiştir.

İçinde bulunduğumuz şu günlerde halen davası "Savaş Hali" yasalarına göre sürdürülen DİSK davasında, Yürütme Kurulu Başkanı Abdullah Baştürk'ün basına sızan demeçinde, cezanın yavaş yavaş yerine getirildiği anlaşılmaktadır. Baştürk "Ortada kesinleşmiş bir hüküm almamasına rağmen ve bize göre bir hüküm verilmeside mümkün olamayacağı halde, götürüldüğümüz ceza evlerindeki yaşam koşullar dolayısıyla hakkımızda istenen ölüm cezasının infazı yavaş yavaş ancak fiilen başlamıştır." demektedir.

Şimdiye değin iki kez görüşlerini açıklama suçundan hapse giren kapatılmış sosyal-demokrat CHP'nin eski Genel Başkanı Bülent Ecevit'in 7 Ağustos, 1982'de kanal O/28, saat 19:30 izlenen "Dünyadan Haberler" programında söylediklerini aktarmak istiyorum:" Resmi açıklamaların işaret ettiği üzere, Türkiye'de gündeme gelecek demokrasi, gerçek bir demokrasi değildir. Bu ya çok sınırlı bir demokrasi ya da ismi ile bir demokrasi olacaktır. Daha da önemlisi, demokrasiye geçişi sağlayacak bütün köprü ve kanallar yok edilmiştir. Partilerin hepsi kapatılmıştır, bütün deneyimli politikacılar politika sahnesinin dışında bırakılmıştır. İşçi Sendikaları artık normal görevlerini yapamaz duruma getirilmiştir, basın özgürlüğü ortadan kaldırılmıştır, Radyo ve TV devlet denetimi altındadır, Dernek kurma özgürlüğü ancak iş adamları için geçerlidir. Bu koşulların altında demokrasinin onarılmasını sağlayacak araç ve malzemelerin varlığından artık söz edilemez."

Dünya Kamuoyunun, Türkiye'de demokrasiye dönülmeli yolunda yapılan baskıları sonunda hazırlanan yeni Anayasa halk oyuna 7 Kasım 1982'de sunuldu. Sonuç herkesin tahmin edeceği gibi Cunta'nın sözüm ona zaferidir. Nedense Cuntaların halk oylamasına sunduğu Anayasa ya da Kanunlar dünyanın hemen her yerinde yüzde 80, yüzde 90 gibi oranlarda kabul edilmiştir. Burada Yunan Cuntasının halk oylamasını anımsamamak elde değil. İsterseniz bu halk oylamasının yankılarını da dünya basınından izleyelim.

Halk oylamasından kısa bir süre önce, 29 Ekim, 1982'de "THE GUARDIAN" şunları yazıyordu:" Sonucu gerçekte bilinen bir girişim. Halka gözdağı verildi ve bütün eleştiriler yasaklandı. Generallerin baskıcı bu anayasaya evet olmaları, aynı zamanda ve bu oylama ile General Kenan Evren'in Cumhurbaşkanlığına gelmesi onaylanır," dizelerine sayfalarında yer veriyordu.

"Gerçekte, siyasal katılım ve olgunluğunun anlamı özgür oy verme sayma işlemine bağlıdır. Demokratik işlemlerin bir tanesi olan gizli oy-açık sayım demokrasinin sınırlarını belirlemede yeterli değildir. Demokratik bir seçim için en az iki seçeneğin bulunması gereklidir. Ancak, 7 Kasım halk oylamasında birden fazla seçenekten söz edilmesi çok komik olur."

Faşist MHP'nin lideri Alpaslan Türkeş'in 8 Ekim'de Askeri mahkeme-ye verdiği dilekçede, Generallerin söyledikleri ile darbe öncesi partisinin bildirileri arasındaki benzerliğe dikkati çekerek "Bu halk oylamasında eyleme konan yöntem MHP'nin düşünceleridir." diyordu. Ve devamlı Partisinin "Güçlü Devlet" 'in yaratılmasından yana olduğunu söylüyor. Ancak, darbeden önce yapılan seçimlerde % 6,4'ün üzerinde oy alamayan bu düşünce, nasıl olmuşturda % 83'lük sonucu halk oylamasında elde edebilmiştir.

Bu nedenlerini yine tarafsız olarak dünya basınından burada sizlerin önünde sergilemek istiyorum. Halk oylamasından iki gün sonra 9 Kasım 1982'de "Le Martin" şunları yazıyordu:

"Yüksek seçim kurulu oy vermiyenleri cezalandırmakla tehdit etmiştir. Seçim pusulaları için kullanılan zarflar, renkleri evet için beyaz, hayır için mavi olan oyları dışarıdan gösteriyordu, Köylerin idari amiri olan Muhtarın, hayır oyları verebilecekleri baskı ve tehdit yolu ile kandırması istendi.

Yine, oylamadan iki hafta öncesinde çıkarılan, Hayır oyu vereceklerin, her sandık başında iç işlerinde bir görevli tarafından tesbit edileceği söylentileri gerçekleşti. Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı Doğu ve Güney-Doğu'da hayır oylarının çıkması sonucu, askeri güçlerce buna cevabın zulüm olacağının yaygınlaşması doğrudur. Sonuçta "hayır" kampanyasının yasaklanması bir gerçektir. Anayasaya muhalefet edenlerin sesi kısılmıştır, bir örnek hariç; oylamadan bir gün önce, Cumartesi günü, Devrimci-Yol'un, İstanbul'un Güney-batı semtlerinden ondört dakika ile alınan anayasaya hayır korsan televizyon yayını ekranlara akşam 9 sularında çıktı. Doğal olarak bu haberin başında Pazar günü yayınlanması sansür edildi ve hiçbir gazete habere yer vermedi. Bunun gibi İstanbul'un işçi semtlerinde yapılan bir kaç sessiz gösteride başında yer almadı.

Oylama günü olan Pazar günü bazı protesto hareketlerine sandık başında da rastlandı. Oy verenlerden bazı gruplar EVET anlamına gelen beyaz oyları ortalıktan silip-süpürüp, mavi oy pusulalarını açıkta bıraktılar."

Açıkladıkları görüşlerine aldırış edilmese de, anayasa taslağına muhalefet ederek protesto yapanlar bu kadarla sınırlı kalmamıştır. Onbeş kişiden oluşan Anayasa Komisyonunun Onüç üyesi taslağın bir çok maddelerini, hiç hayata geçirilemeyecek olarak değerlendirdiler.

Danışma Meclisi Mardin üyesi Doç. Beşir Hamitoğulları; "Bu taslak sosyal barışı değil, korkarım ki sosyal savaşı üreterek yaygınlaştıracaktır." diyordu. Bir diğer üye, Şerafettin Yarkın ise: "Toplumların aydınlanması ve Kamuoyunun serbestçe oluşmasında en kuvvetli etken olan ve demokrasinin vazgeçilmez unsuru ve teminatı bulunan basın üzerindeki kısıtlamalar, aşırı otoriteyi ülke yönetiminde tek kabul eden yanlış bir görüşün ifadeleridir." olarak görüşünü açıklıyordu. Eski Danıştay Savcısı ve Danışma Meclisi üyesi Kamer Genç "ekonomik, sosyal ve siyasal haklarla ilgili olarak benimsenen maddeler ise memleketimizin bünyesine uymuyor" dedi.

Otoriter parlamentonun kabul edilen Anayasa ile çatısı kurulduktan sonra, bu yılın Nisan ayında; Cunta, Cunta'nın denetiminde olacak siyasi yaşama geçebilme kararını açıkladı. Milli Güvenlik Konseyinin onayını alan siyasi partiler kanunu, kukla danışma meclisinden geçerek Mart ayı içinde yasallaştı.

Cuntanın yayınladığı bildirgeye göre, kapatılan siyasi partilerin yerine yenilerinin kurulmasına 16. Mart. 1983 den sonra izin verildi. Yine bu bildirgeye göre eski siyasi parti liderleri 12. Eylül. 1980 öncesi için hiç bir demec veremeyecekler ve şüphe uyandıran hiç bir şey söylemeyecekler. Bunun yanında yeni partilerin liderleride eski dönem için görüş açıklayamayacaklar. Cunta'nın kararları ve Cumhurbaşkanı'nın daha önce ülke içinde yapmış olduğu konuşmaları ve Sıkıyönetim Komutanları'nın kararları tartışmaya ya da eleştiriye konu olamayacak.

Çalışmaları durdurulan siyasi partiler on yıl boyunca, eski ya da yeni yargılamalar konusunda yazılı ya da sözlü hiç bir görüş açıklamamasında bulunamayacaklar. Bu yasaklar 12 Eylül öncesi iktidarda ya da muhalefette olan bütün siyasi partilerin başkanları, sekreterleri ya da şube üyelerini kapsamına almaktadır.

Yeni Siyasi Partiler Kanununa göre, eski parlamentlerin yeni bir siyasi parti kurma istekleri ya da böyle bir istemi kabul etmeleri beş yıllık bir süre dolmadan yapılamıyacak. General sıfatı ile Evren'in başkanı olduğu Cunta'nın kimlerin siyasi partilerin kuruluşunda yer alıp, alamıyacağına karar verme yetkisi var. Adi ya da fikir suçlarından hüküm giymiş olanlar yeni partilerin içinde yer alamıyacaklar.

Cunta tarafından onaylanan bu Siyasi partiler kanunu, Anayasa'nın ayrıntılaştırılmış halinden başka bir şey değil. Her ikisine de göre, Atatürk'ün doktrininin dışında görüş olmayacak. Bu Cunta'nın görüşünün dışında hiç bir Siyasi Partinin kurulmasına izin verilmemesi anlamına gelir. Diğer bir deyişle Türkiye'de çoğulcu bir demokrasi olmayacaktır.

Buraya kadar dar anlamda olsa Türkiye'de son 2 yılın üzerindeki zaman kesitinde olan gelişmeleri, siyasal, sosyal ve en önemlisi ekonomik bakış açısından aktarmaya çalıştık. Bu toplantımızın ortaya çıkmasına olanak sağlayan "Yurda Dön" çağırılarını, şimdiye kadar sergilemeye çalıştığımız yukarıdaki gerçekliklerin dışında görmemize olanak yoktur.

Bu yılın başlarında, Avustralya'da yaşayan Türkiye kökenli 13 kişiye Cunta tarafından bir gerekçe gösterilmeden yapılan "Yurda Dön" çağırılarını, Türkiye dışında yaşayan Türkiyelilere yapılanların ilki değildi.

Şimdiye değin çok sayıda parlamentere, sendika ve dernek yöneticilerine ve üyelerine, sanatçı, yazar, gazeteci, bilim adamına bu türlü çağırılar yapıldı.

Darbe öncesi bir siyasi partinin lideri olan bir politikacı, Cunta'nın "Yurda Dön" yoksa vatandaşlıktan atılırsın çağırısına verdiği yanıtı örnektir. "Böyle bir karar yasal değildir. Hiç bir hukuksal içeriği yoktur, hiç bir şekilde geçerli değildir. Ordunun silah gücü ile Anayasal düzeni bozan, Türkiye Büyük Millet Meclisini zorla kapatan, Parleментар düzeni gasp eden, tartışmasız millete ait olan bağımsızlığı beş kişilik bir grup insanın elinde topluyor güç yasal değildir. Bizzat kendisi hukuki değildir. Ne böyle bir gücün bir kararı ne de buna benzer bir otoritenin bildirisi beni, hayatımı onların özgürlüğü ve mutluluğu için adadığım halkımdan koparabilir. Türkiye onlara kalmıyacaktır."

Türkiye dışında, özellikle Almanya'da yaşayan Türkiye kökenli kişilere karşı bir tehdit, bir sindirme olarak nitelendirilen, Cunta'nın başı Kenan Evren'in "Türkiye'den Mektuplar" adlı, Türkiye TV'sinin hazırladığı program Federal Almanya'nın ZDF kanalında Şubat, 1981'de yayınlandı. Evren bu TV mesajında: "Yabancı ülkelerde kötü faaliyetlerini sürdüren vatansız kişiler.... inandıkları karışık düşüncelerle diğer yabancı memleketlere hizmet edenler için önemli olan Türk olmak değildir." diyordu. Yurt dışında yaşayan Türkiyelileri "Uyararak", "Yurt dışına kaçıp, orada da zehirlerini akıtanlara karşı dikkatli olun" diyerek devam ediyor, "Eğer onların damarlarında Türk kanı varsa, geri dönüp yaptıklarının hesabını verirler. Ama onlar çok şey borçlu oldukları memleketi bıraktılar. Nerede olurlarsa olsun, onlar Türklerin iradelerinde suçlanmıştır. Bunların kışkırtmalarına gelmeyin. Bunların aranızda barınmasına müsaade etmeyin."

Cunta'nın başı Kenan Evren'in bu mesajı hiç bir yoruma yer bırakmayacak kadar açıktır.

Ancak, Cunta'nın bu çağrılarını protesto edenler olduğu gibi ona inanma durumunda olanlar da vardı. 17 Mart 1981'de, bir diğer siyasi partinin Merkez Yönetim Kurulu üyesi, Mustafa Kemal Camkiran bulunduğu Almanya'dan uçakla dönüşünde Ankara havalimanında tutuklandı. Camkiran, 12 Eylül'den sonra, Mart, 1981'e kadar Avrupada sığıntı olarak yaşayan çok sayıda insandan, Türkiye'ye dön çağrısını alan 275 kişide biri idi. Başbakan Bülent Ulusu bu tutuklamadan üç gün sonra "Vatan hainliği yapmayan herkes geri dönüp, bağımsız ve adil mahkemelerde yargılanmalıdır, bu haktan emin olun" diyordu. İki gün sonra, Camkiran'ın avukatları Uğur Uzer ve Nusret Senem'in basına sızan açıklamasında Camkiran'a işkence yapıldığı, vücudunun her yerinin yanık içinde olduğu bildiriliyordu.

Demokrasinin savunucusu parlamenter, sendikacı, bilim adamı ve tüm demokratların mücadelesine karşılık General Evren'in 4 Nisan, 1982, Bursa konuşması, Cunta'nın demokrasi ve insan hakları konusundaki görüşünü özetlemeye yeterlidir. "Eğer bazı kişiler hapse girmekle kahraman olacaklarsa, onların bu isteğini, hemen yerine getireceğiz. Onların hapiste kahraman olmalarını, dışarıda olmalarına tercih ederiz."

Avustralya'da yaşayan 13 Türkiye kökenliye sessizce gönderilen "Yurda Dön" mektuplarının yanında, Yurt dışında yaşayan 9 Türkiyeliye daha geri dönüp teslim olmalarını bildiren bir genelge yayınladı. Buna göre, 18 Nisan 1983'e kadar dönmedikleri takdirde vatandaşlıktan atılacakları bildirildi. Bunların arasında ünlü sanatçı Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan'da var.

Bunun yanında 10 kişi resmi çağrılara uymadıkları gerekçesi ile 2.Mart.1983'te vatandaşlıktan atıldı. Bunların arasında da politikacı Paşa Güven ve Sarp Kuray var.

21.Nisan.1983'de "THE AGE" gazetesinde, Büyük Elçi Faruk Şahinbaşın anlamsız demesine karşılık, Sydney'de "Yurda Dön" çağrısı olan bir diğer Türkiyeli'nin gazetede yayınlanan şu söylediklerini buraya almak istiyorum. "Cunta, hukuka zerre kadar saygılı ise, buyursunlar, Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesinde birlikte yargılanalım. Kim suçlu, kimin mazlum olduğunu, kimin utanması gerektiğinin hakkıyla saptanabilmesi için, Ne dersiniz?"

20 Nisan, 1983 tarihli Melbourne'nin "THE SUN" gazetesinde yayınlanan Federal Göçmen ve Etnik İşleri Bakanı Bay West'in Kamuoyuna açık basın bildirisi Türkiyeli toplum tarafından çok olumlu ve güvenlik yaratıcı olarak yorumlanmıştır.

Bu noktada, Cunta'nın genel karakterini en açık biçimde sergileyebilmek amaç ile, en son yayınlayan resmi kaynaklardan alınan bir takım rakamları aktarmak istiyorum,

Şimdiye değin :

46	kişi	idam edildi,
140	kişi	idamlarının infazını bekliyor,
146	kişi	işkencede öldü,
4,563	kişi	ölüm cezası ile yargılanıyor,
1,011	kişi	operasyonlar sonucu kurşunlandı,
200,157	kişi	göz altında,

110,831 kişi hapiste,
63 Merkez Yönetim Kurulu ve üyeleri idam istemi ile sürdürülen DİSK davası halen devam ediyor.

Burada, hepinizin önüne olanak ölçüsünde sergilemeye çalıştığımız Türkiye'nin genel görüşü; hak ve hukukun yok sayıldığı, insan haklarının gasp edildiği, resmi devlet görüşünün Kürt halkının varlığını yadsıdığı ve Kürt halkı üzerinde zulmün iki kez daha fazla olduğu bir kocaman zindandır. Bu zindanın yöneticilerin hiç bir hukuki sıfatı olamaz, onların "YURDA DÖN" mektuplarının da. Biz, Avustralya'da yaşayan Türkiye kökenli kişiler, Avustralya hükümetinin Türkiye'nin bu günki yöneticileri ile bütün ilişkilerini kesmeleri yolunda Avustralya Federal Parlamentosunda tartışma açılmasını, Türkiye'nin Avustralya Büyükelçisinin yurtdışına çıkarılmasını istiyoruz.

Toplantımıza katılarak Türkiyeli toplumu desteklediğiniz için komite adına teşekkür ederim, sağolun.

KAYNAKÇA

The Times, 13 Eylül 1980
International Herald Tribune, 13 Eylül 1980
Financial Times, 13 Eylül, 1980
Info-Türk, Bülten, Sayı 51,66,73,74
SBS-Kanal 6/28, 7 Temmuz, 1982, "World News"
Emek, Sayı 52, Eylül 1982
The Guardian, 29 Ekim, 1982
Türkiye ile Dayanışma Bülteni, Sayfa 45-46, Paris, 1982
Le Martin, 9 Kasım 1982
Demokrat Türkiye, Sayı 15
Uluslararası Af Örgütü Yayınları
Yorum, Sayı 112, 21 Nisan 1983

CONSULATE-GENERAL OF
THE REPUBLIC OF TURKEY IN MELBOURNE

No: 1427

28.12.1982

Re:

"RETURN TO HOMELAND" CALL

Mr Hasan Bagdas
Unit 9/673 Gilbert Road
Reservoir Vic 3073

Concerned Turkish Authorities have issued a "return to homeland" call to you.

According to the legislation on this issue, I must inform you that if you do not apply to our Consulate-General with your passport and birth certificate to make the necessary arrangements to return to Turkey or if you do not make a statutory declaration which will confirm your return, within one month, the procedure to cancel your Turkish citizenship will commence.

Signature

Niyazi Kalenderli
Consul-General

Consul-General of the Republic of Turkey
in Melbourne
44 Caroline Street
SOUTH YARRA VIC 3141

Dear Niyazi Kalenderli,

I have received the letter No 1427 dated 28.12.82 which you sent. The letter states that the Turkish Authorities have issued the "return to homeland" call to me. I wish to emphasize from the start that I am devoted to my people and my country. The reason for the call has not been stated in your letter. I urge you to send me the reason for the call if possible for the one month given.

Yours faithfully,

Signature
Hasan Bagdas

"RETURN TO HOMELAND" CALL

Miss Hürriyet Babacan
43 Donne Street
West Coburg Vic 3058

Concerned Turkish Authorities have issued a "return to homeland" call to you.

According to the legislation on this issue, I must inform you that if you do not apply to our Consulate-General with your passport and birth certificate to make the necessary arrangements to return to Turkey or if you do not make a statutory declaration which will confirm your return, within one month, the procedure to cancel your Turkish citizenship will commence.

Consul-General
44 Caroline Street
South Yarra

Signature

Niyazi Kalenderli
Consul-General

January 25th, 1983

Dear Niyazi Kalenderli,

I have only now received the "return to homeland" call you sent. It states in the letter that my Turkish citizenship will be revoked if I do not return to Turkey, but no reason is given for the call.

I would be pleased if you could send me the reason for the call in writing as soon as possible.

Yours faithfully,

Hürriyet Babacan

Baskonsolos,
44 Caroline St.,
South Yarra

25 Ocak, 1983

Sayın Niyazi Kalenderli,

Göndermiş olduğunuz "Yurda Dön" çağrısı henüz elime yeni geçmiş bulunmaktadır. Mektupta Türkiye'ye dönmediyim takdirde Türkiye vatandaşlığından çıkarılacağım belirtilmekte, fakat yurda dönme çağrısı için bir gerekçe verilmemektedir.

Bana yollanılan "Yurda Dön" çağrısının gerekçelerini, kısa bir süre içinde, yazılı olarak bildirmenizi rica ediyorum.

Saygılarımla,

Hürriyet Babacan

Consulate-General of the Republic of Turkey in Melbourne
44 Caroline Street
South Yarra, Vic

March 21, 1983

Consul General of the Republic of Turkey,

More than two years have passed since the Military Fascist Junta usurped power in Turkey. They were brought to power in our country at a time when the economic and political crisis deepened, the ruling classes were in a difficult position and the workers and labourers struggle intensified. In order to make the regime of price explosion, terror and exploitation continue and in order to suppress the people's intensified struggle more than 200.000 people have been arrested and more than 100.000 people have been imprisoned. Since September 12th, 1980 the death sentence has been passed on 137 people and 39 of these have been executed. Through operations and ambushes more than 500 people have been shot to death. Almost 200 people have been killed in torture houses. At present more than 4000 people are on trial for their lives. The Confederation of Revolutionary Workers Unions (C.R.W.U.) and all democratic mass organisations have been closed, thousands of their members have been imprisoned and the death sentence has been sought for 62 executives of C.R.W.U. The Junta which crushes even the smallest opposition has turned our country into an open torture house with these and similar activities.

The gang of generals who consider that they have managed to stop the people's struggle in our country now turn their eyes abroad. The Junta has issued "return to homeland" calls to intimidate the large number of patriots, democrats and revolutionaries who live abroad or are forced to live abroad in order to crush their anti-fascist activities. After the "return to homeland" calls issued to people living in Europe, the calls now made to people living in Sydney and Melbourne intend to put new souls into the torture houses of Turkey, which smell of blood and death.

The Military Junta has turned Turkey into a prison for workers, peasants, patriots and democrats who are the real owners of Turkey. While the real offenders who have made the country uninhabitable for the people and have forced our countrymen to emigrate, rule the country, they also issue "Return to Homeland" calls to the labourers that they have exiled by hunger and unemployment. They warn the recipients that they will lose their citizenship if they do not comply with the call.

The Junta sees the workers abroad as "machines of foreign exchange" but does not deal with any of the problems that these "machines of foreign exchange" may have. On the contrary it creates more problems for them. The return to homeland calls made to those who work in mass organisations and who deal with the social, cultural and economic problems of our people living in Australia indicate how little the Junta and its representatives are interested in our people's problems.

Further more the recipients of the calls are carrying out their activities within the legal jurisdiction of Australia and they have never been subjected to any legal proceedings. Why is it then that the Junta which talks so much about democracy punishes these people by issuing "Return to Homeland" calls. Our people have seen the real character of the General's regime and understood its character completely. Our people will not succumb for ever to the oppressive and suppressive regime of the Generals which keeps them in hunger and sells them to imperialists as slaves. Our workers abroad understand this and are also aware of who will benefit by these "Return to Homeland" calls. Everyone who sides with that which is good and right will take their place in the struggle to expose the Military Fascist Junta.

We protest the Military Fascist Junta's "Return to Homeland" calls and we state that we will be as a "clenched fist" against all the Junta's fascist (anti-democratic) decisions and activities.

T.C. Melbourne Başkonsolosluğu,
44 Caroline St.,
South Yarra, Vic.

COMMITTEE TO PROTEST THE
MILITARY FASCIST JUNTA'S
"RETURN TO HOMELAND" CALLS
AND SOLIDARITY WITH TOURISTS
AND REFUGEES

On behalf of the Committee
Secretary

21. mart. 1983

T.C. Başkonsolosluğuna,

Türkiyede askeri faşist cuntanın yönetime el koymasından bu yana iki yıldan fazla bir zaman geçti. Onlar ülkemizde ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği, egemen sınıfların zor durumda kaldığı, işçilerin ve emekçilerin mücadelelerinin geliştiği bir zamanda iş başına getirildiler. Zam, zulüm ve sömürü düzenini devam ettirmek, halkın gelişen muhalefetini bastırmak için 200,000'den fazla insan göz altına alındı. 100,000'den fazla insan tutuklandı. 12 Eylül, 1980'den bu yana 137 kişi için idam kararı verildi. Bunlardan 39'u hakkındaki idam kararı infaz edildi. Baskın ve operasyonlarda 500'ün üzerinde insan kurşunlanarak katledildi. 200'e yakın insan işkencelerde hunharca öldürüldü. Şu an, 4,000'in üzerinde insan idamla yargılanmaktadır. DİSK ve tüm demokratik kitle örgütleri kapatılıp, binlerce üyesi tutuklanmış, DİSK'in 62 yöneticisi idamla yargılanmaktadır. En ufak muhalefete bile hayat hakkı tanımayan cunta ülkemizi bu ve buna benzer uygulamaları ile açık bir işkencehaneye çevirdi.

Genareller çetesi ülke içersindeki halkın mücadelesini durdurduğunu hesaplayarak gözlerini yurt dışına dikmiş durumdadır. Yurt dışında yaşayan yada yaşamak zorunda bırakılan çok sayıda yurt-sever, devrimci, demokrat, geniş halk kitlelerine gözdağı verme, onların anti-faşist mücadelelerini sindirme olasılıkları adına, zindanda çürüyeceklerini bile bile "YURDA DÖN" çağrısı ile tehdit edilmişlerdir. Avrupa'da yapılan bir çok "YURDA DÖN" çağrılardan sonra, içerisinde yaşadığımız şu günlerde Sydney ve Melbourne'de yapılan, somut bir gerekçeden yoksun "YURDA DÖN" çağrıları kan ve ölüm kokan işkencehanelere yeni canlar katmayı istemektedir.

Askeri cunta Türkiye'yi, Türkiye'nin gerçek sahipleri işçilere, köylülere, yurtsever ve demokratlara zindan etti. Ülkeyi halka yaşanmaz hale getiren, ülkemiz emekçilerini diğer ülkelere göçe zorlayan gerçek suçlular şimdi saltanat sürerken, sürgüne gönderdikleri, yurdu terk etmeye zorladıkları, işsiz ve aç bıraktıkları emekçilerde listeler yayınlayarak "YURDA DÖN" çağrılarını yapıp, dönmeyenlerinde vatandaşlıktan çıkarılacaklarını açıklamaktadır.

Cunta yurt dışındaki işçileri birer "döviz makinası" olarak görmekte, bu 'döviz makinalarının' hiç bir sorunu ile ilgilenmemekte, hatta sorunlarına sorun katmaktadır. Avustralya'da yaşamak zorunda bırakılan halkımızın sosyal, kültürel, ekonomik ve demokratik sorunları çerçevesinde kitle örgütleri içerisinde faaliyet göstermiş kişilere yapılan "YURDA DÖN" çağrıları, cunta ve buradaki uzantılarının halkımızın sorunlarına ne derece ilgi gösterdiğinin göstergesidir.

Ayrıca, "YURDA DÖN" çağrısının yapıldığı kişiler yukarda belirttiğimiz sorunlar çerçevesinde faaliyetlerini burjuva demokrasisinin hakim olduğu Avustralya'da yapmaktadırlar. Ve şimdiye kadar hiç bir yasal soruşturmaya tabi tutulmamışlardır. Nasıl oluyorda bol bol demokrasiden dem vuran cuntanın demokrasi anlayışı, bu insanları cezalandırmak için "YURDA DÖN" çağrısı yapıyor?

Halkımız genarellerin iktidarcılığının iç yüzünü görmüşler ve etlelerinde ve kemiklerinde hissetmişlerdir. Kendini yokluğa, sefalete, açlığa iten, haysiyetsiz bir tarzda emperyalistlere köle diye satan genarellerin politikasının baskı ve zulmüne ilelebet boyun eğmeyecektir. Yurt dışındaki işçilerimizde bunun bilincindedir, bu gibi "YURDA DÖN" çağrılarının neye hizmet ettiğinin farkında olarak hareket etmektedir. İyiden, doğrudan yana herkes bu gün, askeri faşist cuntanın teşhir mücadelesinde yerlerini alacaklardır.

Biz, faşist cuntanın "YURDA DÖN" çağrılarını protesto eder, bundan böyle cuntanın tüm faşizan (anti-demokratik) karar ve eylemlerinde sıkılan bir yumruk gibi karşılarında olduğumuzu belirtiriz.

Komiteyi Destekleyen Türkiyeli Kuruluşlar:

- Mildura Türkiyeliler Birliği
- Viktorya Türk Kadınlar Birliği
- Mildura Türk Cemiyeti
- Avustralya Türk Kültür Derneği
- Viktorya Türkiyeli Emekçiler Birliği
- Avustralya Türkiyeli İşçiler Birliği
- Sydney Türk Halkevi
- Türkiyeli İlerici Kadınlar Derneği
- Avustralya Türk Çocuk Bakım Ko-operatifi
- Sydney Türkiyeli İşçiler Birliği
- N.S.W. Türk Eğitim ve Kültür Derneği
- N.S.W. Demokratik Türk Dernekleri Federasyonu

ASKERİ FAŞİST CUNTANIN
YURDA DÖN ÇAĞRISINI PROTESTO,
TURİSTLER VE İLTİCACILARLA
DAYANIŞMA KOMİTESİ.

TC Melbourne Başkonsolosu- nun hain girişimleriyle İlerici hareket sindirilmek isteniyor

MELBOURNE'DAKİ (ATİB) İŞÇİ BİRLİĞİ
YÖNETİCİLERİNDEN DÖRDÜNE YURDA DÖN
ÇAĞRISI YAPILDI

Türkiye'deki askeri yönetimin yurtiçindeki ilerici,devrimci,demokrat kesimlere uyguladığı devlet terörünü, bir süreden beri yurt dışındaki ilerici Türkiye'lilere karşı yönlendirme çabasında olduğu da anlaşılmaktadır. Avrupadaki ilerici kuruluşlar bünyesinde çalışarak,Türkiyedeki gerici askeri diktatörlüğün içyüzünü teşhir etmek çabasında olan devrimcilere yönelik baskı ve sindirme hareketi "Yurda dön" çağrısı ile somutlaşmaktadır. Bu çağrıya uyarak Türkiye'ye dönenler hakkında askeri mahkemelerde kovuşturmalar açılacağı bildirilirken, dönmeyenler için de yurttaşlıktan çıkarma işlemi yapılacağı açıklanmaktadır.

Melbourne'da en gerici çevrelerle işbirliği yaparak Türk toplumunun ilerici kesimini sindirmek gibi heveslere kapılan ve toplumsal uğraş içinde olanları haince ihbarlarla efendi-

(Devamı S. 2'de)

TC MELBOURNE BASKONSOLOSUNUN HAIN GİRİŞİMİYLE İLERİCİ HAREKET SİNDİRİLMEK İSTENİYOR (Baştarafı S.1'de)

lerine gammazlayan Başkonsolos Niyazi Kalenderli'nin girişimleriyle Avustralya İşçi Birliği yöneticilerinden Başkan Hasan Bağdaş'a, Yönetim Kurulu üyesi Hürriyet Babacan'a, üye Tahsin Babacan'a ve söz konusu derneğin radyo yayınları yöneticisi Nazım Demirtel'e de "yurda dön" çağrısı yapılmış bulunmaktadır.

Sözü edilen çağrıda, bir ay içinde Türkiye'ye dönülmediği takdirde yurttaşlıktan çıkarma işlemi yapılacağı bildirilmektedir.

Bu konudaki ayrıntılı bilgiyi ve olayın gelişmesini gelecek sayımızda aktaracağımızı duyurur, Türkiye'nin Avustralya'daki diplomatik temsilcilerinin, ülkemizi ve toplumumuzu küçük düşürücü çalışmalarına gerekli tepkinin gösterilmesi zorunluluğunu belirtiriz.

ANKARA (Tercüman) Avustralya'da yaşayan 11 kişiye "Yurda Dön Çağrısı" yapıldı. Ankara'dan Sydney ve Melbourne'a gönderilen yazılarda, "Çağırılma gerekçeleri" de belirtildi. Bu kişilerin bir ay içinde yurda dönmeleri gerekiyor. Dışişleri Bakanlığı yetkililerinden aldığımız bilgiye göre, Avustralya'da yaşayan ve yurda dönmeleri istenen kişilerin adları şöyle:

SYDNEY'den:

Ömer Baran, Aşkın Baran, Dursun Güzel, Cuma Doğan, Haydar Kaypakaya, Ali Çolpan, Mahmut Güzel.

MELBOURNE'dan:

Hasan Bağdaş, Hürriyet Babacan, Tahsin Babacan, Nazım Demirtel.

Turks told to ignore threats

By NIKI SAVVA

"These directives have caused disquiet in the Turkish community."

"I have issued a statement in the Turkish language to ethnic media outlets reassuring the recipients of the letters and the community generally that they are entitled to the full protection of Australian law."

"Australian citizens and legal permanent residents cannot be forced to leave Australia against their will, unless they have been guilty of criminal activities leading to deportation or extradition."

CANBERRA — The Immigration and Ethnic Affairs Minister, Mr West, has complained to the Turkish Ambassador, Mr Sahinbas, over threatening letters sent to Turkish residents of Australia.

At the same time, Mr West gave assurances to Australia's Turkish community that they could not be forced to return to Turkey against their will by the Turkish government.

Mr West said letters had been sent by Turkish consular officials to people of Turkish origin in Victoria and NSW ordering them to return to Turkey immediately, or risk losing their Turkish citizenship and any property in Turkey.

Mr West said no reasons were given for the direction.

Mr West said some of the people who had received the letters had lived in Australia for many years, and some were believed to be Australian citizens.

"I am concerned over the issue of directives in these terms to members of the Australian community," Mr West said.

CANBERRA — Federal Hükümet Göç ve Etnik İşler Bakanı Mr. Stewart West, Türk Hükümeti tarafından, Avustralya Türk toplumu fertlerinin, kendi istekleri dışında Türkiye'ye geri dönmelerinin mecbur edilemeyeceğini açıklamıştır.

Bakan, bu sözleri, N.S.W. ve Victoria eyaletinde yaşayan bazı Türklere, bu eyaletlerdeki Türk Konsoloslukları tarafından, Türkiye'ye derhal geri dönmelerini emreden mektuplara atfen söylemiştir. Dönmeleri istenen şahısların Türkiye'ye geri dönmedikleri takdirde, Türk vatandaşlıklarının ve Türkiye'deki mallarının tehlikede olduğu bildirilmiştir. Sydney ve Melbourne Konsoloslukları tarafından gönderilen bu mektuplarda geri çağrılış nedenleri açıklanmamıştır.

Bu mektupları alan şahısların bazıları uzun zaman beri Avustralya'da ikamet etmekte, bazıları ise Avustralya vatandaşlığına geçmiş bulunmaktadır.

Öte yandan Mr. West, "Avustralya toplumuna karşı, bu gibi kesin emirlerin verilmesinden endişe duymaktayım" demiştir.

Mr. West, "Avustralya Hükümeti, Türkiye'den ve diğer ülkelerden göçmen kabul etmektedir. Avustralya kanunlarının muhafazasına tamamen hak kazanmış olan bu göçmenlerin, Avustralya toplumuna tamamen katılmalarını, Avustralya Hükümeti arzu etmektedir" demiştir.

Mr. John Hodges'in yerine bakanlık koltuğuna oturan yeni Bakan Mr. West, sözlerine devamla: "Avustralya vatandaşlarını ve Avustralya'da sürekli ikamet hakkına sahip olanları, kendi istekleri dışında, bu memleketi terk etmelerine kimse zorlamaz. Meğerki, ağır cezaya çarptırılacak bir suç işlemiş, ya da herhangi bir suç bakımından memleketi geri gönderilmeleri istenmiş olsun" dedi.

Mr. West, "Avustralya Hükümeti'nin görüşleri Türk Elçiliğine bildirilmiştir" demiştir.

AVUSTRALYA'DA 11 KİŞİYE "YURDA DÖN" ÇAĞRISI YAPILDI

● AÇIKLAMAYA GÖRE, BU KİŞİLERİN BİR AY İÇİNDE YURDA DÖNMELERİ GEREKİYOR.

Turks accuse junta of snooping, threats

By KERRY WAKEFIELD
and KEN HALEY

A call to 13 Turks to "return to the homeland" was an official scare tactic aimed at stifling overseas dissent against the Turkish junta, a spokesman for the 13 said last night.

Both he and another of the 13, the Victorian Ethnic Affairs Commissioner, Miss Hurriyet Babacan, accused Turkish consular officials in Australia of spying on the community, and sending names back to the junta.

The spokesman, Mr Hasan Bagdas, 34, said that when he asked the Turkish Consulate why he had to return home, or risk losing his Turkish property and citizenship, he was told that he had already been tried by a Turkish court, a decision had been made, and no reasons were necessary.

The Minister for Immigration and Ethnic Affairs, Mr West, revealed in Canberra yesterday that Turkish expatriates living in Australia had been threatened in letters sent to them from Turkish consulates in Melbourne and Sydney.

Mr West said that consular officials had written at least 14

letters to Turkish-Australians telling them that unless they returned home immediately they would lose their Turkish citizenship and any property they had there.

A spokesman for the Minister said that the letters contained no explanation for the direction or the threat.

According to Mr West, some of the people who received these letters have lived in Australia for many years. Some are believed to be Australian citizens.

"These directives have caused disquiet in the Turkish community. I have issued a statement in the Turkish language to ethnic media outlets reassuring the recipients of the letters, and the community generally, that they are entitled to the full protection of the Australian law," he said.

"Australian citizens and legal permanent residents cannot be forced to leave Australia against their will, unless they have been guilty of criminal activities leading to deportation or extradition."

Last night, about a dozen Turks gathered in a Reservoir home to discuss what they see as persecution, on a world-wide scale. Reminders of Turkey were everywhere, on the floor cushions on which people sat, the plates of

Continued: PAGE 3

FROM PAGE 1

Junta accused of snooping

grapes and apples with accompanying knives and bowls for the peelings, the Persian rugs, Mr Bagdas's mother, Sabir, who sat silently wearing head-dress, crocheting a bag.

Mr Bagdas is a spokesman for a protest committee against the junta action. He said that through publicity and perhaps legal pressure, the committee hoped to create support for its position, and a climate in which consulates would not dare to pursue them.

The 13 had decided to tackle the problem together, he said speaking through Miss Babacan. They had agreed to form the committee, and send letters to the Turkish consulates requesting an explanation for the call to return.

Miss Babacan, who is 22, said all 13 had been politically active in one way or another against the junta, but "these letters haven't really been sent to 13 people, they've been sent to all those people who've got political beliefs against the junta". The junta practised this tactic world-wide, and it had only now reached Australia, she said.

THE AGE.

Wednesday 20 April 1983

The process had started with prominent people, trade union leaders, singers, writers, and others who had fled Turkey after the junta's takeover, Miss Babacan said. One of the letters' aims was to isolate people active against the junta — "if you're working for an organisation and at the same time stating your views, then the junta's got to do something about it", she said.

Miss Babacan and Mr Bagdas said none of the 13 planned to return to Turkey. Asked if they expected harassment, Miss Babacan said: "It's been known that people (in Europe) who don't go back have been harassed, their lives have been threatened, men have been hired to threaten their lives. It has not come to that extent in Australia. It may, unless democratic awareness and public support is created here."

Mr Bagdas said he was concerned that the nature of the junta be understood. He read out a list of statistics which began two and a half years ago when the junta took power: 39 political prisoners hanged for political reasons, 140 awaiting execution for political reasons, a further 450 awaiting trial, 1000 shot to death. These were figures that the junta itself recognised, he said.

Both said that the Turkish community felt intimidated by the junta, which used the consulates to spy on them.

The New South Wales Turks who have received the letters are: Umran Baran, Askin Baran, Dursun Guzel, Mahmut Guzel, Mahmut Onay, Haydar Kaypak-kaya, Riza Colpan, Ali Colpan, Cuma Dogan. In Victoria they are Hasan Bagdas, Hurriyet Babacan, Tahsin Babacan, Nazim Demirtel.

One former inmate said of civilian jails: "They are so obsolete that prisoners have to bring in their own bedding, and as prison food is inedible, they have to order their meals from outside."

AAP-AP reports from NEW DELHI that 377 jailed students of Jawaharlal Nehru University began a hunger strike at the weekend to protest against what they described as inhuman prison conditions.

Students complained that the food they were being served in prison was inedible, and that there was no sanitation, and that they had been locked up with convicted murderers and other criminals.

About 800 students voluntarily placed themselves under arrest on Wednesday, minutes after police clamped a ban on assembly on the campus.

A lawyer pointed out that "the rights accorded to prisoners — daily walks, mail and permission to read chosen newspapers — are all made with the aim of maintaining military discipline."

He said weekly visits in Diyarbakir, allowed only to prisoners' relatives having the same surname, had sometimes been reduced from 10 minutes to one minute, or even suppressed over certain periods.

"Torture was not invented by the present regime," a former prisoner said. "It has always been practised and the generals will not be able to change it. The Head of State carries out unexpected visits to kindergartens but never to police stations."

At present 142 policemen have been charged with brutality, but only 15 have so far been convicted.

A former Mamak prison inmate recalled: "Tortures there include electric shock treatment, hanging from the ceiling by the wrists, standing on one leg for hours at a time or leaning against a wall supported by just one finger."

The authorities also said 70 of the 204 prisoners had died from "natural causes" or while trying to escape, 12 were still alive, one was missing and investigations were continuing on 117 other cases.

Colonel Raci Tetik, governor of the Mamak Military Prison here, giving evidence on the death and beating of the Turkish publisher İlhan Erdost by six guards, told the Ankara military prosecutor: "I told them just to beat him like any other prisoner — I never told them to kill him."

"A suspect, as soon as he is brought into a police station for questioning, is automatically, inevitably and traditionally beaten up," a former prisoner said.

A recent report showed there were "540 complaints of torture", but the authorities pointed out that "out of 204 prisoners allegedly tortured to death, only four cases were proved."

ANKARA, 15 May. — Turkey's 99,000 civil and military prisoners suffer the most severe penal system in Europe, according to witnesses.

WORLD NEWS

8 — THE AGE, Monday 16 May 1983

Turkish jails 'most severe' in Europe

20 Nisan, 1983 Salı günü Avustralya'nın en büyük trajlı gazetesi olan THE AGE'in Hasan Bağdaş ve Hürriyet Babacanla yaptığı röportajın özü Türkiye'ye çevrilmiştir.

TÜRKİYELİLER CUNTAYI JURNALLIKLA SUÇLUYOR

'Yurda Dön' çağrılarını protesto etmek üzere kurulan komitenin sözcüsü H. Bağdaş, cuntanın Avustralya'da bulunan 13 kişiye 'Yurda Dön' çağrıları göndermesinin altında yatan gerçek yurt dışındaki muhaliflerini sindirme taktiğidir dedi.

Sözcü H. Bağdaş ve Etnik İşleri Komisyon üyesi H. Babacan T.C. konsoloslarını buradaki Türkiyeliler toplumu arasında ajanlık yapıp Türkiye'ye isim göndermekle suçlamışlardır. Cunta bu tip girişimlerle buradaki Demokrat, Devrimci kişilerin şahsında toplumun, derneklere olan ilgisini azaltmak, böylece kendisine karşı olan güçleri zayıf düşürmek istemektedir dediler.

H. Bağdaş, ilk 'Yurda Dön' çağrısını ben aldım, alır almaz yazılı olarak T.C. Başkonsolosluğundan çağrılma gerekçesini sordum. Başkonsolos, mahkemeler seni yargılamış ve karar vermişler, gider orada öğrenirsin ben gerekçe veremem yanıtını verdi. Federal Göçmen Bakanı, Sayın West, Canberra'da verdiği bir demeçte cuntanın bu hareketini sert bir dille eleştirdi. Bakan, Melbourne ve Sydney'de yaşayan Türkiyeliler gönderilen mektuplarla, tehdit edilmişlerdir dedi. Bakanın bir sözcüsü mektuplarda verilen emir ve tehdit için hiçbir gerekçe gösterilmediğini söylemiştir. Bakan, mektup alan kişilerin bir çoğu uzun zaman ülkemizde yaşamaktadır ve bazıları ise bura vatandaşlarıdır demiştir.

Bu emir ve tehditler Türkiyeliler toplumu arasında huzursuzluk yaratmıştır. Burada canice suç işlemiş ve atılması gerekenler hariç, Avustralya vatandaşı ve sürekli kalma izni olanları, kendi istekleri dışında, her hangi bir güç zorla Avustralya'dan çıkaramaz demiştir. Ayrıca Bakan, etnik basın ve yayına, yayınlamak üzere, söz konusu kişilerin kanuni güvence altında olduklarını ve yasal haklarının korunacağını belirten bir bildiri gönderdim demiştir.

Sözcü, öyle inanıyorum ki komitemiz Avustralya'daki hukuki baskı ve basın yoluyla kamu oyunun desteğini sağlayacak ve konsolos bir daha benzeri girişimlerde bulunup kimseye baskı yapamayacaktır dedi.

13 kişi birlikte hareket ederek komiteler kurdular. Kurulan komiteler konsolosa mektuplar yazarak neden çağrıldıklarını sordular. H. Babacan, çağrılan bu 13 kişinin çoğu burada faaliyet gösteren derneklere aktif olarak çalışmaktadırlar. Cunta bu kişileri, kendileri gibi düşünmedikleri için çağırıştır dedi. Ancak, şunu çok iyi biliyoruz ki cunta bu 13 kişiye değil, onların şahsında buradaki demokrat ve cuntaya karşı olan tüm Türkiyelilere saldırmıştır. Bu, cuntanın öteden beri Avrupa'da uyguladığı taktiktir. Avustralya'da ilk defa uygulanmaktadır. Bu girişime, tanınmış insanlar, sendika liderleri, ozanlar, yazarlar ve Türkiyede cuntanın zulmünden kaçmak için terk edenlerle başlamıştır.

Mektupların amaçlarından biri ise cuntaya karşı aktif çalışan kişileri tecrit etmektir - eğer bir kuruluşa çalışıyor ve fikirlerini belirtiyorsan o zaman cunta bu konuda bir şeyler yapması gerekiyor dedi. H. Babacan ve Hasan Bağdaş, 13 kişiden hiç birinin geri Türkiye'ye dönme niyetleri olmadığını belirtmiştir. Herhangi bir baskıyı bekleyip beklemedikleri sorulduğunda H. Babacan "Avrupada bulunan ve geri dönmeyenlere baskı yapıldığı bilinmekte, hayatları tehdit edilmekte, adam kiralanarak hayatlarına saldırıda bulundukları olmuştur. Avustralya'da olaylar bu düzeye henüz gelmemiştir. Demokratik kesimin dikkati ve kamu oyunun desteği yaratılmazsa o düzeye gelebilir" demiştir.

H. Bağdaş, cuntanın tabiyatının anlaşılmasıyla ilgilendiğini belirtmiştir. Elinde olan listeden, cunta başa geldikten 2 1/2 senelik istatistikler okumuştur: 39 kişi politik nedenlerle idam edilmiş, 140 idamları kesinleşmiş idamla yargılanmış ve infazlarını beklemekte, 4,500 kişi idamla yargılanmakta, 1000 kişi kurşunlanmış. Bunlar cuntanın tanıdığı resmi rakamlar olduğunu da ayrıca belirtmiştir.

İkisi de Türkiyeliler toplumunun konsolosluğun ajanlık yapması ile cunta tarafından rahatsız edildiklerini söylediler.

Mr Sahinbas: not a Mafia State.

Turks fears fantasy, ^{THE AGE} 21.4.83 says envoy

From KEN HALEY

CANBERRA. — Fears that Turkey would send agents to harass Turks in Australia who had ignored warnings to return home immediately were "fantasy", Turkey's ambassador to Australia, Mr Faruk Sahinbas, said last night.

"We are not a Mafia State — we are just a State. The Turkish State goes back to the 7th century BC," Mr Sahinbas told 'The Age' in an exclusive interview at the embassy on Mugga Way, Red Hill.

The ambassador said he was amazed at allegations by 13 Turks — four in Melbourne, nine in Sydney — after they received letters from the Turkish Consul-General in both capitals directing them to go home or risk losing their Turkish citizenship and property they had there.

"There is nothing abnormal or unusual in having correspondence with any Consul-General or any official of a consulate in Australia," he said.

Mr Sahinbas said it was a "minor Consular matter" and he did not know why the 13 had been told to return to Turkey. The instructions had come from the Ministry of the Interior in Ankara, he said.

Turks who have received the letters believe they have been singled out for past opposition to the military junta ruling in Ankara, and for past support of Leftist politicians in Turkey.

"They should remember if they have done something. Instead of asking people 'what have we done?' they should remember," the ambassador said. "If they have reason to fear, they know.

"If there is something doubtful about their citizenship, then in order to clarify the status of their citizenship they should come to Turkey. This is reasonable."

Repeatedly, the ambassador said that the Turks who had publicised these letters had acted wrongly, and should, instead, have approached the consulates to ask what the letters were about.

Their public protests did not embarrass the Turkish Government, he insisted. "It embarrasses themselves and they embarrass the Australian Government so far as I know."

Mr Sahinbas said the Turks would have to pay their own passage to Turkey but the courts were available to them. "If their legal rights have been affected they can sue the Turkish Government," he said.

The Minister for Immigration and Ethnic Affairs, Mr West, said this week that the Federal Government had raised with Mr Sahinbas its concern at reports of statements allegedly contained in the consular letters.

THE AGE 21. NISAN 1983

21. April 1983

Büyükelçi Şahinbaş "The Age"e demeç verdi

'TÜRKİYE MAFİA DEĞİL BİR KANUN DEVLETİDİR,

CANBERRA - Türkiye'nin Avustralya Büyükelçisi Faruk Şahinbaş Melbourne'da yayınlanan The Age gazetesine verdiği bir demeçte, Türkiye'nin ajanlar göndererek derhal yurda dön çağırısına uymayan Avustralya'daki Türklerle baskı yapacağı korkusu hayal mahsulüdür demiştir.

Bay Şahinbaş Red Hill - Mugga Way'deki Büyükelçilikte "The Age" muhabirine verdiği beyanatta "Biz bir Mafia devleti değiliz. Bir kanun devletiyiz. Türk Devletinin kokeni Milattan Önce yedinci yüzyıla dayanır" demiştir.

Büyükelçi, dokuz tanesi Sidney'de ve dört tanesi Melbourne'da yaşayan ve kendilerine bu şehirlerdeki Başkonsolosluklarca gönderilen mektuplarla yurda dönmedikleri takdirde Türk Vatandaşlığından çıkartılacakları ve Türkiye'deki mal varlıklarına el konulacağı bildirilen onüç Türk'ün iddialarına şaşkınlıkla karşıldığını da ifade etmiştir.

"Avustralya'daki Başkonsolosun veya konsolosluk görevlisinin yazışma yapmasında herhangi bir anormallik veya olağanüstü durum görmediğini" de ayrıca ifade etmiştir.

Bay Şahinbaş hadise, "ufak bir konsolosluk işlemdir" demiş ve onüç kişinin neden Türkiye'ye çağrıldıklarını bilmediğini de sözlerine eklemiştir. Adı geçen ayrıca talimatın Ankara'daki İçişleri Bakanlığından geldiğini de söylemiştir.

Mektupların muhatabı kişiler geçmişte Ankara'da ülkeyi yöneten askeri Cunta yönetimine yönelttikleri muhalefet ve Türkiye'deki solcu politikacılara sağladıkları destek nedeni ile mimmendiklerine inanmaktadır.

Büyükelçi verdiği beyanatta "Ne yaptık ki?" diyeceklerine yaptıklarını hatırlamalıdır. Ne yaptıklarını unutmamalıdır. Korktuklarına göre suçlarını biliyorlar" demiştir.

Büyükelçi "Vatandaşlıkları konusunda tereddütleri varsa, durumu açıklığa kavuşturmak için Türkiye'ye dönmeleri gerekir. Mantık bunu icap ettirir" demiştir.

Büyükelçi bu mektupları neşreden kişilerin yanlış bir tutum takındıklarına, bunun yerine konsolosluklara müracaat ederek mektupların yazılma nedenini araştırmalarının daha doğru olduğunu yinelemiştir.

Adı geçen ayrıca, nümayişgari protestolarının Türk hükümetini korkutmadığını ısrarla ifade etmiştir. "Bu tutumları sadece kendileri için ve bildiğim kadarı ile Avustralya Hükümeti için endişe kaynağı olmuştur" demiştir.

Bay Şahinbaş söz konusu Türklerin yurda dönüş masraflarını kendilerinin ödemesi gerektiğini söylemiş ancak kendileri için yargı yollarının açık olduğunu belirtmiştir. Büyükelçi ayrıca "Hukuki hakları haledar olduysa Türk Devletini dava edebilirler" demiştir.

Azınlık İşleri ve Muhaceret Bakanı Bay West bu hafta yaptığı açıklamada, Federal Hükümetin, konsoloslukların yazılmasında yer aldığı iddia edilen ifade raporları konusundaki endişelerini Bay Şahinbaş ile görüşmelerini ifade etmiştir.

Tercüman

MAYIS 1983

7

Cumartesi

REPLY TO THE TURKEY'S AMBASSADOR TO AUSTRALIA, MR SAHINBAS BY UMRAN BARAN

Mr. Sahbinbas says "We are not a Mafia state; The Turkish State goes back to the 7 century B.C." Lets assume that is so. But what has the accumulation of culture to do with 3-5 fascist generals who apply oppression to its people, intellectuals, workers and patriots for the sake of serving the imperialists. The inheritors of that culture are not those who sell their country and people for the interests of a handful of commissioners but rather those labourers, intellects and artists who have been expelled from citizenship by unlawful decisions.

The Mafia state, within its logic is much more serious and acceptable then the thing you defend as a state order by armed oppressors. Your Junta is of course not a Mafia state. At the most it can only assume the role of a cheap charactered comedy crew that is out to make the people bleed.

When it comes to misconstruing the matter Mr. Sahinbas does not remain behind his masters in Turkey. What we are trying to underline is the real face of the people who have Turkey in their scarey hands since September 12.

When it comes to judgement: If Mr. Sahinbas and the Junta which he defends as a state institution have any respect for law and order let us go before an International Human Rights Tribunal and be tried. We will then establish who is guilty, who is innocent and who needs to be embarrassed. What do you say to that Mr. Ambassador - are you game enough?

ÜMRAN BARAN'IN, BÜYÜKELÇİ ŞAHİNBAŞ'IN DEMECİNE YANITI

Yurda dön çağrısı alanlardan gazetemiz Editorü Ümrân Baran'ın, TC Canberra Büyükelçisi F.Şahinbaş'ın The Age gazetesine verdiği demecine yanıtı:

Bay Şahinbaş, "Biz Mafiya devleti değiliz; Türk devleti Milattan 700 yıl önceye dayanmaktadır" diyor. Var sayalım ki öyledir. Ama bu kültürün birikimiyle, emperyalizme uşaklık yapmak için kendi halkının aydınına, işçisine, yurt-severine zulmeden bir ilkel yönetimin, faşist zihniyetli üç-beş generalin ne ilgisi vardır? O kültürün mirasçıları, ülkenin ve ulusun onurunu, bir avuç komisyoncunun çıkarı uğruna satanlar değil, hukuk dışı kararnamelerle yurttaşlık tan çıkartılan emekçiler, aydınlar, sanatçılardır.

Mafiya devleti, kendi mantığı içinde sizden ve devlet düzeni diye savunduğunuz silahlı zorbalardan daha ciddi, çok daha tutarlıdır. Sizin Cunta'nız, elbette Mafiya devleti bile değil, olsa olsa ortaoyununa çıkarken eline geçirdiği silahla halka kan kusturmaya kalkan Dümbüllü İsmail tayfasıdır.

Olayı saptırmakta doğrusu bay Şahinbaş Türkiye'deki efendilerinden geri kalmıyor. Olayda vurgulanan husus, Türkiye'den gelen ya da gelecek olan insan avcılarından korkmak, çekinmek değildir. Altını çizme belirtmek istediğimiz, 12 Eylül'le Türkiyemizin kimlerin, hangi korkunç ve gülünç düşüncedeki yaratıkların eline bırakıldığının tüm dünya tarafından öğrenilmesidir.

Yargılama işine gelince: Bay Şahinbaş ve devlet örgütü diye savunduğu Cunta, hukuka zerre kadar saygılı ise, buyur sunlar, Uluslararası insan hakları mahkemesinde birlikte yargılanalım. Kimin suçlu kimin mazlum olduğunun, kimin utanması gerektiğinin hakkıyla saptanabilmesi için. Ne dersiniz, bay Büyükelçi, var mısınız?.. *Yorumu. G.9.5.1983*

In my talk, I am going to try to explain how "The summons to Return to Turkey" was issued and something about the position of the people in the community who received these summons.

But first I want to talk about my connection with the Turkish Community - a community in which I've had an interest for a long time; though for much of that time rather an academic one.

However, in 1980, when I was endorsed for a safe Legislative Council seat in an area quite densely populated by Turks and where a Turkish ALP branch was beginning to operate, I decided that when the time came for me to open an office it would be a good idea to look for one in an area which was convenient for the then newest "ethnic branch" of the Party - the Turkish speaking branch - because as a relatively recently arrived community the Turks lacked many of the resources and connections of other groups.

It is important to bear in mind that Melbourne North Province takes in large chunks of Fitzroy and Carlton and all of Northcote, Brunswick, Coburg and Preston, thus anyone familiar with that area will recognise immediately that while the general language of communication may be English - a wide variety of community languages are spoken as first languages.

In addition to an appropriately sited office I knew that I wanted a Turkish speaking worker in the office - someone who would work closely with me; assist my understanding of the Turkish community and provide direct help to Turkish speaking constituents. With all this in mind, I eventually chose an office at 690 Sydney Rd., Brunswick and was incredibly fortunate in gaining the services of Hurriyet Babacan, secretary of the Moreland (Turkish speaking) branch of the Party - a woman who is skilled, strong and utterly dedicated to her work in the community. She works at the office for 1½ days per week, but in reality, there much more frequently - attending to constituents and organising politically.

When Hurriyet began work with me, I had the opportunity of seeing at first hand through the Branch and the Union of Australian Turkish Workers and through the daily problems we attended to, many of the issues affecting the Turkish community.

I realised that many Turkish people had come here with the idea of eventually returning to Turkey but were already realising that one didn't make one's fortune any two easily in this country. I realised that Turkish workers who actually had jobs often worked in the heaviest, dirtiest and most dangerous sections of industry - I realised that living conditions for families were frequently cramped, inadequate and often, because of high rents, involved a forced house sharing.

In addition to the everyday problems which to some degree or other all immigrant groups do face - most Turkish immigrants were scrimping and saving the little money they did have to send back to Turkey - often they fell into debt to be able to do this. Thus, of course, they are helping to pay for the economic and political crises which has overtaken Turkey in the last few years which the military Junta has exacerbated considerably.

One should note too that the frequent currency devaluations in Turkey mean that the hard earned money sent back to Turkey is reduced to very little in Turkish lira. (For example a hundred dollars (Aust.) sent to Turkey in 1970 would now be worth six dollars (Aust.) if banked in Turkey - the missing 94 dollars is in the hands of the IMF and the World Bank.)

Most Turks now realise that they will live and die in Australia - that they are here for life. But has residence in Australia solved the problems of poverty and education that they brought with them? The answer must be "No"!

The Turkish community worries desperately about its children's education, about language problems, the lack of availability of Turkish speaking teachers here - about the loss of its culture. In an attempt to address these problems, they began to form associations; join political parties - indeed some took out Australian citizenship - gradually they began to become politically organised and active. But at this point the Turkish government, through its representatives here began to locate the activists in this legal and democratic struggle and 13 people are summoned to return to Turkey.

In the morning of 28th December 1982, the postman brings a letter to Hasan Bagdas, the letter is opened, it's a letter from the Turkish Consulate. This is what the letter states(See Letter) Hasan, thinking that one month is a short time, writes a letter asking the reason and takes the letter by hand to the Consulate. Consulate replies that he cannot give the reason why this summons to return was made, it's the Turkish governments decision and he doesn't have the authority to give reasons. To Hasan's reply of, "not being able to go anywhere without a reason of necessity, the Consulate replied that he would send a written statement giving the reason within 5 days. When he had not received a reason during that period, Hasan rings the Consulate and inquires why they didn't send the reason, after a lengthy conversation the consulate replies "I don't have the authority to give reasons, if you go to Turkey the courts will give you the reason." During the course of the conversation, he was told - "you are acting against the Turkish government and the Junta consisting of 5 Generals, go to Turkey the government will tell you what is required".

A week later, after a postal delay, Nazim Demirtel, Tahsin Babacan, Hurriyet Babacan receive similar letters with the same date. They also write and inquire about the reasons. They still haven't received a reply. 2 months later the same letters are received by 9 people in Sydney.

When this happened, a Committee is formed to inform the Melbourne and Sydney's Democratic National Assembly Government. This seminar is the continuation of the Committee and their study. I don't know the 9 people in Sydney who were called, but I do know the 4 people in Melbourne, closely.

Of these four, Hurriyet works at my office. She came to Australia at the age of 9 and is a member of the Union of Australian Turkish Workers (UATW). She has been selected as an Ethnic Affairs Commissioner for four years with the support of the whole of Victoria's Democratic Associations. Given authority by Australian law and operating within that framework, she is only doing her duty, attempting to address the problems of the Turkish Community.

Hasan Bagdas is the president of UATW. Nazim Demirtel is the

Brunswick Child Care's and Moreland Turkish speaking Branch's president. Both are members of UATW.

Tahsin Babacan is a member of the ALP. The four are Australian citizens. I participate in their associations activities. Last year I participated in the march, protesting at the Junta and in the same year, participated in the night that was organised together by UATW and ATCA. That was a gathering of about 1000 people, with a very clear emphasis on Turkish culture. The night also coincided with the date of the Junta's 2 years of pressure and oppression. This and the significance of aspects of Turkish culture was very well explained there. To sum up, I believe that the associations formed here are in the interests of Turkish people resident here and go a long way towards the solving of the problems of the Turks. I know very well that the Turkish government isn't interested in the problems of the Turkish community here and suspect that they are only interested in the foreign currency that is sent to them.

This being the situation the Turkish government issuing a summons of return, to the friends who are actively involved is adding problems to their existing problems. These summons threaten the community, and attack these peoples democratic existence. They are in everyway attacks against International Relations and Human Rights.

On the subject of summons to return to Turkey, I support the organised Committees in Melbourne and Sydney, which are opposed to hangings, tortures and the decision to prohibit the unions and the press by the military Junta. I particularly protest the summons of return to Turkey. I believe that there is a case to be made out that the Consulates exceed their authority in this matter and I would indeed like to see an investigation of the Consulates role.

In this matter, in Parliament or at government level, I promise that I will strive and work in various way to do whatever may become necessary.

-4-

AVUSTURALYA İŞÇİ PARTİSİ VİKTORYA SENATÖRÜ CAROLINE HOGG'UN KONUŞMASI

Ben konuşmamda yurda dön çağrılarının nasıl yapıldığını, çağrıyı alan kişilerden ve o kişilerin toplum içerisindeki yerlerini anlatmaya çalışacağım.

Konuşmama Türkiyelilerle olan ilişkilerimden söz ederek başlamak istiyorum. Benim eskiden beri Türkiyelilere karşı özel bir ilgim vardı, ancak bu ilgimi akademik düzeyde yürütüyordum. Son birkaç yıl içerisinde de bu ilgim arttı ve seçim bölgemin merkezi olan Brunswick'te bir ofis açmayı düşündüm. Ofisimde Türkçe konuşan bir memur çalışıp, benim Türklerin sorunlarıyla ilgilenmemi sağlayacak ve bu bölgede Türkler yoğun oldukları için ofisim onların genel sosyal ilişkileri ve sorunlarının tartışıldığı bir uğrak yeri olacaktı. Bunun sonucu olarak Türkiyelilerle her çeşit diyalogu kuracaktım.

Nitekim öyle de oldu, 82'nin Ekim ayında 690, Sydney Road Brunswick adresinde bir ofis açtım. Türkler arasında ofisimde çalışmak üzere yetenekli bir memur aradım, Hürriyet Babacan bu işe talip oldu ve halen ofisimde çalışmaktadır. Bu dönemde gerek ATİP, gerek ALP Moreland Türkçe Konuşanlar Şubesi ve gerekse Hürriyet vasıtası ile Türkiyelilerin sorunlarını yakinen tanıma imkanını buldum. Anladım ki, Türkiyeli Göçmenler var olan göçmenler arasında, gerek Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile olan ilişkileri, gerekse buradaki pozisyonları bakımından en çok problemleri olan bir gruptur.

Şöyle ki, Türkiyeden buraya ilk gelirken birkaç yıl çalışıp geri dönmeye düşüncesi ile, en ağır en kirli işlerde, hatta önemli bir kısmı iki işte çalışarak, biriki aile bir arada insan sağlığına ve sosyal yapısına uymayan koşullarda dar ve ucuz kiralık evlerde oturarak kendilerince önemli ölçüde para birikimi yapmışlar ve bu paralarını bankalardan da borçlanarak Türkiye'ye göndermişler. Ne yazık ki Türkiye'deki ekonomik ve politik sistemin yarattığı bunalımın faturasını yöneticiler, her zaman olduğu gibi işçi ve köylülere ödetmişlerdir. Peş peşe yapılan devalüasyonlar buradan gönderilen paranın değerini sıfıra indirmiştir. Örneğin, 1970 yıllarında 12 T.L. eden 1 Avusturalya doları bu gün 190 T.L. değerindedir. Demek oluyor ki, 1970'lerde Türkiye'ye 100 dolar gönderen bir işçi, bu gün Türkiye'ye giderse 100 doladın yerinde 6 Avusturalya doları bulacaktır, 6 doların üstü olan 94 dolar IMF ve Dünya Bankasının kar hanesine yazılmıştır.

Verdiğimiz sembolik örnek de gösteriyor ki Türkiyeli göçmenlerin %95'i ülkemize yerleşeceklerdir, bu olguyu kendileri de anlamış durumdadır. Burada kalmak onların sorunlarını çözümlendi mi? HAYIR... Çocukların eğitimi, Türk öğretmenlere öğretmenlik hakkının verilmesi, dil sorunu, kendi kültürlerini yok olması ile karşı karşıya gelmesi ve benzeri daha birçok bu tür sorunlar karşısında onlar susup kalamazlardı, kendi aralarında dernekler kurdular, partilere üye oldular, Avusturalya vatandaşlığına geçmeye başladılar. Bu dernekler vasıtası ile Türkiye Hükümetinden ve bizim Hükümetimizden, kültürel sorunlar, çift pasaport, turist iltica ve en önemlisi çocuklarının hafta arası Türkçe eğitimi için, demokratik haklarını kullanarak, yasal yollarla çözüm istediler. Türkiye Hükümetinin bu sorunlara el atması şöyle dursun, demokratik mücadele içerisinde yer alan aktif kişileri buradaki temsilcileri vasıtası ile tesbit

ederek 13 kişiye yurda dön çağrısı yapmıştır.28.Aralık.1982 sabahı bunlardan birini postacı Hasan Bařdař'ın evine getirir. Mektup T.C. Başkonsolosluğundan gelmiştir.Mektup şöyledir: "Mektup Okunacak"

Hasan bir aylık zamanın kısalışını düşünerek çağrı gerekçesini sormak üzere bir mektup yazar ve elden alıp konsolosluğa gider. Baş konsolos gerekçeyi veremeyeceğini, bunun T.C. hükümetinin bir kararı olduğunu, gerekçe verme yetkisinin bulunmadışını söyler.Hasan'ın gerekçesiz hiçbir yere gidilemeyeceğini söylemesi üzerine, Konsolos gerekçeyi 5 gün içerisinde yazılı olarak göndereceğini söyler. O süre içinde gerekçe gelmeyince, Hasan konsolosluğa telefon ederek neden göndermediklerini sorar. Uzun bir konuşma sonucu,'Ben vazgeçtim, gerekçe verme yetkim yok, Türkiye'ye giderseniz mahkemeler size gerekçeyi söyler'cevabı ile birlikte tartışma sırasında 'Siz 5 generalli Cunta nın ve hükümetin aleyhine eylemler yapıyorsunuz Türkiye'ye gidin hükümet size gerekeni söyler' yanıtını alır. Bir hafta sonra, postada gecikmiş Nazım Demirtel'e, Tahsin Babacan'a, Hürriyet Babacan'a da aynı tarih ve içerikli üç adet mektup daha gelir. Onlar da yazılı olarak gerekçe sorarlarsa da halen yanıt alamamışlardır.Bu mektupları 2 ay sonra Sydney'de 9 kişiye gelen mektuplar izler.

Bu nedenlerle Melbourne ve Sydney'de demokratik kamuoyunu, hükümeti, basını ve yetkili kurumları durumdan haberdar etmek üzere birer komite kurulmuştur, işte bu seminer komite çalışmalarının bir devamıdır.Ben Sydney'de çağrı yapılan 9 kişiyi tanımıyorum, fakat Melbourne'daki 4 kişiyi yakinen tanırım.Bunlardan Hürriyet ofisimde çalışır, 9 yaşında Avusturalya'ya gelmiş, ATİB'in üyesidir ve Viktorya'da bulunan tüm demokratik kuruluşların desteği ile 4 yıllışına Etnik Komisyona alınmıştır.Avusturalya yasalarının verdiği yetki çerçevesinde, Türkiyeli toplumun sorunlarına koşmaktan başka onun bir amacı ve işlevi yoktur.Hasan Bařdař'ı ve Nazım Demirtel'i de uzun zamandan beri tanırım, 2'si de ATİB üyesidirler. Hasan Bařdař ATİB'in başkanıdır, Nazım Demirtel B.T.Ç.B. Kreři ve ALP Moreland Türkçe Konuşanlar Şubesi başkanıdır, Tahsin Babacan ALP üyesidir. Dördü de Avusturalya vatandaşıdır.Ben bunların faaliyet gösterdikleri derneklerin eylemlerine katılırım, geçen yıl cuntayı protesto yürüyüşüne ve aynı yıl ATİB ve ATKD'nin ortaklaşa düzenledikleri bir geceye katıldım. Gecede 1000 kişilik bir topluluk vardı ve o gecede Türk kültürü çok iyi bir şekilde tanıtıldı. Gecenin tarihi cuntanın 2'nci yılına isabet ettiğinden dolayı, cuntanın iki yıllık zulüm ve baskı bilançosu bilimsel bir şekilde anlatıldı.Sözlerimi toparlarken, burada kurulan

bu gibi dernekler ve söz konusu kişilerin toplum sorunlarının çözümü için çok yararlı çalışmalar yaptıklarına inanıyorum ve çok iyi biliyorum ki, T.C. hükümeti buradaki Türkiyeli toplumun sorunları ile hiç ilgilenmiyor, onları sadece gönderilen dövizler ilgilendiriyor.

Durum bu iken, T.C. hükümeti buradaki toplumsal faaliyetlerde yer alan arkadaşlara yurda dön çağrısı yapıp var olan sorunlara başka sorunlar katmak istiyor. Toplumu tehdit etmek buradaki yasaların yetkilerini aşmak, bu kişilerin demokratik varlığına saldırmak ve benzeri hareketler, her yönü ile uluslar arası ilişkilere ve insan haklarına saldırıdır.

Yurdadön çağrıları konusunda Sydney ve Melbourne'da kurulan komitelerin çalışmalarını destekler, askeri cuntanın Türkiye'de uyguladığı idamları işkenceleri, sendikalara ve basına uyguladığı yasak kararını ve özel olarak yaptığı yurda dön çağrılarını protesto ederken, konsolosların bu girişimlerini kendi yetkilerini aştığını ve yapılan bu işlemi bir ispiyonluk olarak kabul ediyorum. Bu gerekçe ile konsoloslar hakkında gerekli tahkikatın yapılmasını istiyorum, bu konuda gerek Parlamento gerek hükümet seviyesinde yapılacak her türlü çalışmada bana düşeni yapacağıma söz veriyorum.

Sayı : 1427

Konu :

28/12 1982

"YURDA DÖN" ÇAĞRISI

Bay
Hasan BAĞDAŞ
Unit 9/673 Gilbert Road
Reservoir Vic.3073

İlgili Türk Makamlarınca hakkınızda "Yurda Dön" çağrısı yapılmış bulunmaktadır.

Bu konudaki mevzuat gereğince bir ay içersinde, yurda dönmek üzere, pasaport ve nüfus cüzdanınızla birlikte başkonsolosluğumuza müracaatla gerekli işlemleri yaptırmadığınız veya döneceğiniz yolunda bir bildirimde bulunmadığınız takdirde hakkınızda re'sen Türk Vatandaşlığını kaybettirme işlemi yapılacağını bilgilerinize sunarız.

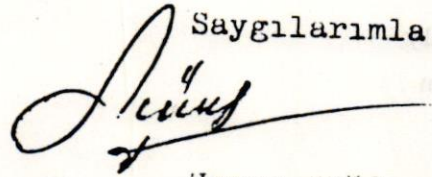
Niyazi KALENDERLİ
Başkonsolos

Sayın Niyazi Kalenderli,
T.C. Melbourne Başkonsolosu,
44 Caroline Street,
SOUTH YARRA, Vic. 3141

30/12/1982

Göndermiş olduğunuz 1427 sayılı ve 28/12/1982 tarihli yazınızı aldım. zınızda, şahsıma Türk makamlarınca "Yurda Dön" çağrısının yapıldığını söylüyorsunuz. Şunu belirteyimki ben halkıma ve Ülkeme bağlı bir kişiyim. Ancak, söz konusu çağrının gerekçesini yazınızda belirtmemişsiniz. Vermiş olduğunuz bir aylık süre dolmadan, eğer mümkünse, "Yurda Dön" çağrısının nedenlerini bana bildirmenizi rica ederim.

Saygılarımla,

Hasan Bağdaş.

26-1-1983

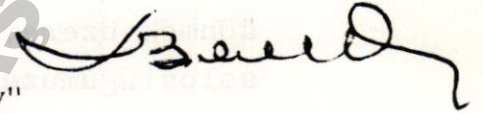
T.C. Melbourne Başkonsolosluğuna
İlgi: 28-12-1982 tarih ve 1428 sayılı yazınız.

İlgi yazınızda "İlgili Türk makamlarınca hakkımızda Yurda Dön Çağrısı yapılmış olduğu" bildirilmektedir. İlgili Türk Makamlarının niçin yurda dön çağrısı yaptığını belirten bir açıklama yoktur. Ayrıca bir ay gibi kısa bir zamanda bu mümkün olabilir mi? Bu durum düşünülmemiştir. Burada çocuklarım lise ve üniversiteye devam ediyorlar. Onların durumu ne olacak?

Benim yurda çağrılmamdaki neden acaba yurdumun benim iş kapasiteme gereksinimi var? Varsa ne iş yapacağım? İş garantisi var mı? Yolculuk için gereken gider karşılanacak mı? Bu soruların açıklanması gerekir. Diğer yönden ben halkını ve yurdunu çok seven bir insanım. Tüm yakınlarım Türkiye'dedir. Halkım kanını ve emegini o topraklarda harcamıştır. Ben de gençliğimi yurduma hizmetle geçirdim. (20 yıl)

Bu koşullarda benim yurdumdan kopmama olanak yoktur. Çocuklarım okullarını bitirince mutlaka vatanıma döneceğim... Dilekçemde belirttiğim koşullar göz önünde bulundurularak, vatandaşlık hakkımın korunması konusunda gereğinin yapılmasını ve benim için kapalı olan konuların açıklanarak yazılı olarak bildirilmesini arz ederim.

Saygılarımla
Tahsin Babacan

Reply of Tahsin Babacan to the summon of "Return to Turkey"

Consulate-General of Republic of Turkey
Melbourne

26th, January, 1983

Re: Your letter dated 28.12.1982 and numbered 1428

You let me know in your above mentioned letter that I was required to "Return to Turkey by the Turkish authorities.

There was no explanation in your letter why I should return to Turkey. Besides, would it be possible for me to do so in a short period of time such as a month? This was not considered. My children here are attending high schools and universities. What will happen to them and what their situations would be? Is there any need for my work capacity in Turkey? Is there any job guarantee in Turkey? Would my travelling expenses be recovered? These questions must be cleared.

On the other hand, I am a person who loves his country and his people very much. My root is in Turkey. My ancestors spent their blood and labour on that soil. I spent my youth in Turkey by serving my country. (20 years)

Under the circumstances, it is not possible for me to uproot myself totally from my country. I will return to my country as soon as my children completed their education here.

Taking the conditions I mentioned here to the consideration, I would like you to explain the topics unknown to me and wish the requirements must be carried out for maintaining my citizenship.

Yours Sincerely

Tahsin Babacan

Today I intend to describe the actions being taken in a number of world democracies against the terror and oppression of the military junta which seized power in Turkey in 1980.

The brutal seizure of power by the fascist military junta, and reasons for the coup have attracted attention all over the world, but especially in Europe.

Many trade unionists, lawyers, writers, poets, actors, singers and young intellectuals have fled Turkey to escape the oppression and torture. They have found asylum in Germany, France, Belgium, Holland and other European countries.

Their presence in those countries, the presence of large proportions of Turkish workers, and contact with intellectuals and anti-fascist sympathisers have made the junta's activities a topic of public interest.

It did not take long for the situation to be a source of concern for supporters of human compassion, human rights, peace, freedom and democracy.

Amnesty International, the United Nations Human Rights Commission, the European parliament, the European social democratic parties, the international trade union movement, international press organisations, and many similar organisations formed committees, and sent delegates to Turkey, to research the position.

These studies are still continuing.

However several common points have emerged from the research. These include;

- the junta has banned the formation of all trade unions except the ones in its control, has banned the right to strike, to joint meetings, and all kinds of organising,
- all political parties have been forced to close, and many of their leaders arrested,
- DISK (the confederation of progressive trade unions) has been closed with all democratic organisations, and their leaders have been captured and are being tortured,
- people have been massacred in military operations and manoeuvres, particularly in the eastern parts with a Kurdish majority. Pressure on Kurds has reached unbearable levels, as state terror has become the junta's main function,
- abolition of freedom of the press and freedom of thought. Activities of the progressive press have been halted,
- Hangings, torture, massacres, shootings and similar oppression and terror are part of Turkish daily life. The state is now doing what the fascist gangs did before the coup.

The junta's anti-democratic activities have forced world public opinion, and world action. In Europe protests and economic pressure have been applied against Turkey.

The European social democratic parties have reacted strongly to the dissolution of the social democratic Republican People's Party, and the gaoling of its leader, Bulent Ecevit.

Some parties have suggested that all relations with Turkey cease.

Trade unions, and particularly the large trade unions in Europe, have opposed the oppression, and damned the many activities, including the closure of DISK, which had 600,000 members, and the trial and death sentence on its president, Abdullah Basturk, and 62 of its leaders.

The federations established by the Turkish workers have formed committees to expose the real face of the junta, and protest against it.

They have organised mass protests of 15,000-20,000 participants.

Some of the committees formed are; Unity for Solidarity with Freedom Prisoners, Solidarity Committee with Political Prisoners, and Unity for Democracy. These committees have both organised meetings, seminars, conferences and rallies, and assisted the families and children of those who have died under torture.

II

The main thrusts of the European protests have been the violent and brutal torture of people in Turkish gaols.

General Evren at that time had said 'the gaols are full and we are using the stadiums and sports halls as gaols. It takes the police 90 days to interrogate the convicted, and make them appear before the courts'.

As a result of European protests this detention period without trial has been reduced to 45 days.

I will finish this talk by discussing the effects of the junta on overseas workers. As I said, the junta has made Turkey a living grave, both politically and economically, for its 45 million people.

Thinking that all local opposition is ended, the junta has turned its attention overseas. It has created tensions, attempted to stop community activities, and stop the democratic atmosphere created, and has infringed the legal rights of people in Europe, and now here in Australia.

In some ways its perverted ideology has succeeded. For example, many people wanted by the junta's police and courts have sought refuge in the countries they have fled to, but where this was not granted, they have been left to the junta's gaols and torture.

I would now like to cite the meeting 'Law in Turkey', which took place in Germany in March this year, organised by the Gustav Stresemann Institute in the West German town of Bergesch-Gladbach. The topic was human rights and political refuge.

The two day meeting was attended by more than 90 lawyers, and 10 supreme court judges who had dealt with political refuge cases also attended.

The first speaker, Dr Hagen Christoph, of Hagen University, said sections 125, 141 and 142 of the Turkish penal code violated all human rights.

Mr O. Ralf, from Frankfurt, was gaoled for seven to eight months for associating with communists when he visited Turkey in 1982.

"I can't think of a person who was not tortured before appearing in court," he said. More than half the prisoners in my ward were crippled. The reports the police present in court are bained by torture and oppression, yet the prosecutor bases his indictments on these reports."

Hans Warner, a Kohn lawyer, had visited Turkey recently and sat through some trials.

He said none of the decisions were independent; nor within legal bounds.

One of the judges said information given by Amnesty International conflicted with information from the foreign affairs ministry, and said there must be political reason for the conflict.

Another judge said there was a clause in the Refugee act called 'refuge without reason'. Judges were refusing applications for political refuge under this section and sending people back to Turkey.

It is clear from the seminar that those not granted refugee status are sent back to the torture houses. At least in this seminar we can see the events clearer and are now free of our pre-judgements," he said.

Another lawyer confirmed that those refused refugee status were gaoled and tortured in Turkey.

I put to you that we will be indirectly assisting the junta's inhumane activities if we do not support our Turkish democrat comrades, and if we do not respond in both a legal and a humanist way.

We must respond through the Australian legal framework to the Turkish ambassador and to the consulates who are writing the 'come back home' letters.

As a member of parliament I will support all legal activities taking place, and will protest at the inhumane activities of the Turkish junta.

Federal Milletvekili GERRY HAND

Ben konuşmamda, 1980 yılında Türkiye'de iş başına gelen Askeri Cunta'nın ülke içerisinde uyguladığı baskı ve teröre karşı, Dünya Demokratik hareketinin giriştiği eylemlerden söz edeceğim.

12.Eylül.1980'de zorla yönetime el koyan Askeri Faşist Cunta'nın geliş nedenleri ve uygulamaları tüm Dünyada, özellikle de Avrupada herkesin dikkatini çekti.

Cuntanın baskı ve işkencelerinden kurtulmak için çok sayıda sendikacı avukat, yazar, şair, sinema oyuncusu, ozan ve genç-aydın yurt dışına kaçmıştır. Bunlar Almanya, Fransa, Belçika, Hollanda ve diğer Avrupa Ülkelerinde barınma olanağı buldular. Onlar Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu ülkelerin aydın ve anti-faşist kesimi ile ilişkiye geçtiler, kısa zamanda cuntanın uygulamaları tüm Avrupa'da kamuoyunun ilgi duyduğu bir konu olmaya başladı.Giderek bu durum tüm Dünya'da insan sevgisini, insan haklarını, barışı, özgürlüğü ve demokrasiyi savunan kişi ve kuruluşların endişe kaynağı olmaya başladı.

Uluslararası Af Örgütü, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu, Avrupa Parleментосу, İnsan Hakları Komisyonu, Dünya Barış Dernekleri Avrupa Sosyal Demokrat Partileri, Uluslar Arası Sendikal Hareket, Uluslar Arası Basın kurumları ve benzeri kuruluşlar, çeşitli komiteler kurdular, Türkiye'ye heyetler gönderdiler, araştırmalar yaptılar. Bu çalışmalar halen devam etmektedir.

Tüm yapılan araştırmalar sonucu yukarda adı geçen örgütlerin vardıkları ortak noktalar şunlardır:

1. Kendi güdümündekiler hariç diğer sendikalar kapatılmış,grev,toplu sözleşme ve her türlü örgütlenme yasak edilmiştir.
2. Tüm Siyasi Partiler kapatılmış, yöneticileri tutuklanmıştır.
3. DİSK ve tüm demokratik örgütler kapatılmış, yöneticileri yakalanıp işkence altına alınmışlardır.
4. Tatbikat ve operasyonlarda, insanlar katledilmiş , doğu bölgesinde Milli Zulüm had safhaya ulaştırılmış, Devlet Terörü Cunta'nın ana işlevi haline getirilmiştir.

5. Basın ve düşünce özgürlüğü tamamen kaldırılmış, tüm ilerici basının faaliyetleri yasaklanmıştır.
6. Idamlar, işkenceler, toplu katliamlar, kurşunlamalar ve benzeri her türlü baskı, terör Türkiye Halkının günlük hayatına girmiştir. Daha önce faşist ve bağnaz çetelerce yapılan katliamlar bu defa Devlet eli ile yapılmaktadır.

Yukarda saptanan çağ dışı ve anti demokratik eylemler Dünya Kamuoyunu harekete geçirmiş, Avrupada çeşitli eylemlerle cunta protesto edilmiş, hatta çeşitli yollardan ekonomik baskılar yapılmıştır.

Avrupa Sosyal Demokrat Partileri, CHP'nin kapatılması ve Ecevit'in defalarca tutuklanmasına geniş tepki göstermişler, hatta çoğu partiler Türkiye ile ilişkilerin kesilmesini gündeme getirmişlerdir.

Dünyada özellikle Avrupada tüm büyük Sendikalar, Türkiye'deki baskılara karşı çıkmışlar, altı yüz bin üyeli DİSK'in kapatılması, genel başkan Abdullah Baştürk ve 51 üyenin idamla yargılanmasını çeşitli eylemlerle kınamışlardır.

Ayrıca, Avrupa'dan Türkiyeli Derneklerin oluşturdukları Federasyonlar, kendi aralarında Komiteler kurarak, cuntanın gerçek yüzünü teşhir etmeye çalışmışlardır. Bu örgütler, Avrupa'nın çeşitli kentlerinde, kitlesel eylemlerle cuntayı protesto etmişlerdir. Düzenlenen yürüyüşlere çoğu zaman 15-20 bin kişi katılmıştır. D.İ.B., Siyasi Tutuklularla Dayanışma, Özgürlük Mahkumlarıyla Dayanışma adı altında komiteler kurulmuştur. Bu komiteler bir yanda cuntanın demokrasi anlayışı ve terörü hakkında, konferans,seminer ve mitingler düzenlerken öte yanda işkencelerde öldürülen kişilerin çocuklarına yardım etmeye çalışmışlardır. Ancak, Avrupa'daki eylemlerin özünü, hapishanelerde vahşice uygulanan işkencelerin protesto edilmesi oluşturuyordu, örneğin o dönem, Diktatör Evren bir konuşmasında "hapishaneler doldu, stadyumları ve spor salonlarını

kullanıyoruz, suçluların polis ifadelerini ancak 90 günde alarak mahkemeye gönderebiliyoruz" diyor. Avrupadaki muhalefetin tepkisi sonucu ifade alma süresini 90 günden, 45 güne indirmişlerdir.

Konuşmamı cuntanın uygulamaları ve yurt dışındaki işçiler üzerindeki etkilerinden söz ederek bitireceğim. Yukarda tüm boyutları ile anlatıldığı gibi, cunta hem ekonomik hem politik olarak Türkiye'yi 45 milyon kişinin diri mezarlığı haline getirmiştir.

Cunta, içindeki tüm muhalefeti ortadan kaldırdım düşüncesi ile yurt dışına yönelmiştir. Avrupaya daha sonra da buraya kadar uzattığı eylemleriyle buradaki toplumun huzurunu kaçırmış, toplumsal faaliyetleri demokratik ortamı, daha da ileri giderek kişilerin yasal haklarını engellemek istenmiştir.

Kanımca bu güne kadar cunta bu eylemleriyle kendi kısır düşüncesi çerçevesinde başarılı da oldu. Örneğin, Cunta Mahkemeleri ve Polisin aradığı çok sayıda kişi yurt dışında bulunmaktadır. Bu kişiler kaldıkları ülkelerde kalma müsadese istemekteler, bunlardan kalma müsadese alamayanlar cuntanın işkence ve zindanlarına terk edildiler. Bu konu ile ilgili olarak Almanya'da Mart.1983 tarihinde "Türkiye'de Hukuk" konulu toplantıyı örnek olarak vermek istiyorum.

Federal Almanya'nın Bergisch-Gladbach kentindeki Gustav Stresemann Enstitüsü tarafından düzenlenen siyasi sığınma ve Türkiye'de insan hakları adlı bir toplantı yapıldı. Doksanın üzerinde hukuk adamının katıldığı bu toplantı iki gün sürdü. Ayrıca bu toplantıya, iltica davalarına bakan yüksek idari mahkemelerden, on Yüksek Mahkeme Yargıcı da katıldı. İlk konuşmayı Hagen Üniversitesinden Dr. Hagen Christoph yaparak cuntanın uygulamaları ve Türk Ceza Kanunu'nun 125, 141 ve 142 nci maddelerinin insan haklarına aykırı olduğundan söz etti. 1982 yılında Türkiye'ye giden ve gezisi sırasında komünistlerle ilişkisi var zannı ile 7-8 ay hapis yatan Frankfurt'lu O. Ralf, başından geçenleri uzun uzun anlattı. İşkence görmeden mahkemeye çıkarılan bir

tutuklu tasavvur edemiyorum. Bulunduğum koğuşta yatanların yarısından fazlası sakattı. Polis ifadesi işkence ile zorla kabul ettirilen ifadelerdir. Savcı iddianamesini bu ifadelere göre hazırlıyor dedi.

Yine Köln'li Avkat Hans Warner, kısa bir süre önce Türkiye'ye gittiğini birkaç mahkemeyi izleme fırsatı bulduğunu, hiç bir kararın bağımsız ve hukuki kurallar içinde alınmadığını söylemiştir. Ayrıca yargıçlardan bazıları Uluslararası Af Örgütü ile Dışişleri Bakanlığının verdiği bilgilerin uyuşmadığını söyleyerek, bunun politik nedenleri olsa gerek dediler. Diğer bir yargıç ise, elimizdeki İltica Kanununda, sebepsiz iltica diye bir madde var, biz tüm ilticaları bu madde hükmüne göre geri çevirdik. Ancak, bu seminerde de anladım ki iltica vermediğimiz insanların hemen hepsini Türkiye'deki işkencehanelere terk ediyoruz. Bu toplantılarda kafamız açıldı, en azından ön yargılardan kurtulduk. Toplantıya konuşmacı olarak katılan bir diğer avukat, burada iltica etmek isteyip alamıyanların elimizde belgeleri var, bu gün onların çoğu ceza evlerindedirler, hemen hemen tümü de işkence görmüştür dedi.

İşte yukarda belirttiğim gerekçelerle, burada bulunan Türkiye kökenli demokrat kişilerin ve ilticacıların haklarına, hem hukuki açıdan, hem insancıl açıdan, gerekli duyarlılığı ve ilgiyi göstermezsek, dolaylı olarak, cuntanın insanlık dışı uygulamalarına alet oluruz. Bu gerekçe ile Türkiye Büyük Elçisine ve yurda dön çağrısı yapan konsoloslara Avusturalya yasaları çerçevesinde, gereken tepkiyi gösterelim. Cuntanın insanlık dışı uygulamalarını protesto ederken, bir Parlamento üyesi olarak bu konuda yapılacak her türlü yasal eylemi destekleyeceğimi belirtirim.

AUSTRALIAN-TURKISH CULTURAL ASSOCIATION
127 Church Street
Richmond Vic 3121
Ph: 428 8250

10.3.1983

TO THE COMMITTEE CHAIRMAN,

At present in Turkey the working class and the Turkish people are living through the darkest and most harsh days of their history, with langing, terror and suppression a part of daily life. The dictatorship of the pro-American Junta continues.

Not satisfied with the terror, torture and killings in our country the Junta has now turned its activities towards our citizens living in Australia in order to intimidate the democrats, revolutionaries and the masses and in order to make progressive associations unworkable. The intimidation of this blood stained Junta will not succeed in deviating our associations from their honourable path.

We as the Australian Turkish Cultural Association state that we will support the honourable struggle against the Junta's anti-humane activities which denies work, bread and freedom to our people by ignoring this "return to homeland" calls to democrats. We support your committee's activities with all our might and wish you every success.

TO THE EXECUTIVE COMMITTEE OF THE UNION OF AUSTRALIAN TURKISH WORKERS

11.3.1983

Dear Friends,

This is to inform you that we as "the Union of Turkish People in Mildura" support the activities of the committee which has been established to protest the Military Fascist Junta's "Return to Homeland" call.

We hope that your action in the future will be more effective and we wish you every success in your activities.

Sincere regards,

On behalf of the Union of
Turkish People in Mildura

Secretary

Signature

Özcan Özdemir

Revolutionary regards,

On behalf of the Executive
Committee of the Australian
Turkish Cultural Association

Aslan Aslan

Stamp and Signature

SYDNEY TURKISH PEOPLE'S HOUSE
S.T.P.H.
12 Board Street,
Lidcombe 2141
NSW, Australia
Ph: (02) 649 8435
Sydney 10.2.1983

Dear Hasan Bagdas
Melbourne-Victoria

We acknowledge the letter sent to the Sydney Turkish People's House by you on behalf of "the Committee to protest the Military Fascist Junta's Return to Homeland call and Solidarity with Tourists and Refugees".

Not satisfied with the torture, murder and suppression which is being carried out in Turkey, the dictatorship is now trying to carry out the same suppression on revolutionary and democrat patriots abroad.

We believe that this dark age action, like other reactionary and anti humane activities which are aimed at the democratic revolutionary and progressive Turkish people in Australia, where political liberties exist, will also be met with abhorrence by the Australian Authorities.

The Sydney Turkish People's House strongly condemns this anti-democratic and anti-humane action of the Junta dictatorship and has great pleasure in informing all progressive democratic and revolutionary patriots that they support their struggle against the Junta.

We support your committee, organisations and activities and present you our sincere regards.

Demir Alpsal
Chairman
Signature

ULUSLARARASI AİT ÖRGÜTÜ RAPORLARINA GÖRE 12.Eylül.1980
ASKERİ DARBE SONRASI TÜRKİYE İLE İLGİLİ İSTATİSTİKİ BİLGİLER

12.Eylül.1980 tarihinden sonra
100.000 kişi mahkemeye çıkmak için bekletildi.
60 politik tutuklu öldürüldü.
3.000 kişi ölüm cezası ile yargılandı.

Uluslararası Güvenlik Konseyi Raporlarına Göre 12.Eylül.1980
28.Ekim.1980 tarihleri arasında,
11.500 kişi tutuklandı.
746 kişinin yargılanması sonuçlandı, geri kalanlar mahkeme
sıralarının gelmesi için bekletildiler.

Askeri darbeden sonra geçen 9 ay içinde New York Times
raporlarına göre,
122.609 kişi göz altına alındı.
40.386 kişisüçlü bulunup cezalandırıldı.
70.000 kişi politik nedenlerle tutuklandı.
900 kişi ölüm cezası ile yargılandı.
81.43 kürt göz altına alındı.
20.000 kürt mahkeme sırasını bekliyor.
378 kişisi işkencelerle öldürüldü.
374 kürt gece baskınlarında öldürüldü.

Türk Basınında yayınlanan bilgilere göre Kasım.1981 tarihine kadar,
29.929 kişi politik suçlardan göz altına alındı.
24.300 kişinin mahkemesi sürüyor.
1.898 kişi suçlu bulunup cezalandırıldı.
3.781 kişi mahkeme için bekletiliyor.
65 kişisi tutukluluk sırasında işkenceden öldü.
22.Ocak.1982 tarihine kadar 70 kişi işkenceden öldü.

Türk Otoritelerine göre,
Kasım.1982 - 30.000 kişi politik suçlardan tutuklandı, göz altına
alındı veya hüküm giydi.

16.Mart.1982 - Türk Otoriteleri 12.Eylül.1980 tarihinden itibaren
tutuklananlardan 15 kişinin işkence nedeni ile
öldüğünü kamu oyuna açıkladı.

6.Ocak.1983 tarihinde yayınlanan resmi rakamlara göre, Eylül.1980
ile 30.Kasım.1982 tarihleri arasında 98 ölüm cezası
kararı alındı ve bunlardan 16'sı uygulandı.

15.Eylül.1982 - Zafer Müştüoğlu işkence ile öldürüldü (Ank.)
20.Ekim.1982 - Talip Yılmaz işkence ile öldürüldü (Ank.)
Kasım.1982 - Hüseyin Sertkaya işkence ile öldürüldü (Bingöl)
Aralık.1982 - Cennet Kocaman işkence ile öldürüldü (Gaziantep)

10.Şubat.1983- Hâşim Kılınç tutuklandı (izmit).
22.Şubat.1983- Abdullah Öcalan (PKK Başkanı) tutuklandı (Maraş).
14.Şubat.1983- Beğale Topalarifoglu işkence ile öldürüldü.
1.Mart.1983 - Niyazi Gündoğdu tutuklandı (Sivas).
15.Mart.1983 - Niyazi Gündoğdu işkence ile öldürüldü (Sivas).
30.Mart.1983 - Mustafa Başaran idam edildi.
Hasan Uye idam edildi.
11.Nisan.1983- Ahmet Erhan ölümüne mahkum edildi.
Sadettin Güven ölümüne mahkum edildi.
Harun Kartal ölümüne mahkum edildi.
Tayfun Özkök ölümüne mahkum edildi.
Baki Altın ölümüne mahkum edildi.
Aktaş Şener Yıldırım ölümüne mahkum edildi.
Ahmet Fazıl ölümüne mahkum edildi.
Şener Rıfıt ölümüne mahkum edildi.

Victorian Turkish Labourers Association
195 Sydney Road,
Coburg 3058

March 19th, 1983

TO THE COMMITTEE TO PROTEST THE MILITARY FASCIST JUNTAS
"RETURN TO HOMELAND" CALL, AND SOLIDARITY WITH TOURISTS AND REFUGEES.

Dear Friends,

We acknowledge your letter dated 25.2.1983 which calls for
solidarity with your committee.

We as the Victorian Turkish Labourers Association inform you that
we support your committee and wish you every success in your
activities.

Executive Committee

Stamp

AUSTRALIAN TURKISH CHILD CARE CO-OPERATIVE SOCIETY OF NSW LTD

20.2.1983

TO THE COMMITTEE TO PROTEST THE MILITARY FASCIST JUNTA'S "RETURN
TO HOMELAND" CALL, AND SOLIDARITY WITH TOURISTS AND REFUGEES.

We acknowledge the letter sent to our co-operative on behalf of
the committee on 13.2.1983.

The Turkish bourgeoisie, imperialists and their lackeys Generals
are trying to prolong the Fascist Regime which carries out terror,
suppression and exploitation on Turkish people.

Although it is a fact that they have partially subdued the Turkish
peoples struggle, they know that their end will be like that of all
other fascists. They try to overcome their problems by applying
torture and suppression and imprisonment on thousands of progressives,
patriots and revolutionaries. Not satisfied with all this by
using all sorts of methods, by issuing "Return to Homeland" calls
they try to intimidate and silence hundreds of patriots and try
to suppress the anti-fascist and anti-imperialist actions of the
masses abroad.

Therefore, we support your committee in all your activities on
the basis of your committees aims and we celebrate your humane
and patriotic behaviour. We wish you every success in your
activities.

On behalf of the Australian
Turkish Child Care Co-operative

Dursun Güzel
Signature

TO THE COMMITTEE CHAIRMAN

9.3.1983

We have learned that "Return to Homeland" calls have been issued
by the Junta which holds power in Turkey to progressives and
democrats who have been taken forcibly from their relatives and
loved ones and from their beautiful country and thrown abroad.

These calls are the echoes of dark age bats which intimidate
our friends who are the fundamental supports and foundation
stones of our country against imperialists and their local lackeys.
It is absurd that those who act outside human law, issue calls to
people who have integrated into Australian society and who are
expressing themselves through their thoughts and writings within
the framework of Australian law.

We say "yes" to calls made during normal times within the normal
legal procedure, but we protest the calls issued by the courts of
the military Junta.

Turkish Association of Mildura

Executive Committee

Signature

Dear Hasan Bağdas

We the Association of Progressive Women from Turkey protest the
"Return to Homeland" call issued to patriots by the Military
Junta and join in solidarity with the committee.

Regards,

Chairman of the Association
of Progressive Women from
Turkey

Gülcan Özdemir

Signature

Sydney 17.2.1983

N.S.W. TURKISH EDUCATIONAL AND CULTURAL ASSOCIATION
PO Box 159,
Burwood, NSW 2134

20.2.1983

Dear Hasan Bagdas,

With the belief that "people should have the right to self determination", we protest the Turkish Authorities "Return to Homeland Calls" which were issued without even a reason to people who were forced to emigrate from a country which can not even provide its citizens with work in this age.

We join in solidarity with your committee on this issue.

Regards,

On behalf of the executive
committee

Signature

Chairman
Ferit Berk

Dear Hasan Bagdas
Melbourne

We received the letter sent to our federation on 15.2.1983 on behalf of the committee "to protest the fascist Military Junta's return to homeland call, and solidarity with tourists and refugees.

This behaviour towards progressive establishments and associations and the honourable and determined supporters abroad of democrats, revolutionaries and progressive forces of our country who are intimidated by imprisonment, torture and death threats, gives a vivid example of the Junta's mentality.

This action which is aimed at our associations and their executives who have been living in Australia for years and who are conducting progressive social activities within the Australian Law, has been evaluated by our Federation as a phenomenon which exposes the anti-humane, anti-democratic character of the Junta.

We reinforce our belief that our associations and executives will not succumb to the oppression of tyrants, and the treacherous activities of the enemies of society and we on behalf of the N.S.W. Federation of Democratic Turkish Associations proudly declare that we support you, your associations and your committee in your activities.

Wishing you every success, kind regards.

Umaran Baran

Chairman of NSW Federation
of Democratic Turkish
Associations

Signature

ULUSLARARASI AN ÖRGÜTÜ RAPORLARINA GÖRE 12.EYLÜL.1980
ASKERİ DARBE SONRASI TÜRKİYE İLE İLGİLİ İSTATİSTİKİ BİLGİLER

12.Eylül.1980 tarihinden sonra

100.000 kişi mahkemeye çıkmak için bekletildi.

60 politik tutuklu öldürüldü.

3.000 kişi ölüm cezası ile yargılandı.

Uluslararası Güvenlik Konseyi Raporlarına Göre 12.Eylül.1980

28.Ekim.1980 tarihleri arasında,

11.500 kişi tutuklandı.

746 kişinin yargılanması sonuçlandı, geri kalanlar mahkeme sıralarının gelmesi için bekletildiler.

Askeri darbeden sonra geçen 9 ay içinde New York Times raporlarına göre,

122.609 kişi göz altına alındı.

40.386 kişisizce bulunup cezalandırıldı.

70.000 kişi politik nedenlerle tutuklandı.

900 kişi ölüm cezası ile yargılandı.

81.43 kürt göz altına alındı.

20.000 kürt mahkeme sırasını bekliyor.

378 kişisi işkencelerle öldürüldü.

374 kürt gece baskınlarında öldürüldü.

Türk Basınında yayınlanan bilgilere göre Kasım.1981 tarihine kadar, 29.929 kişi politik suçlardan göz altına alındı.

24.300 kişinin mahkemesi sürüyor.

1.898 kişi suçlu bulunup cezalandırıldı.

3.781 kişi mahkeme için bekli tiliyor.

65 kişisi tutukluluk sırasında işkenceden öldü.

27.Ocak.1982 tarihine kadar 70 kişi işkenceden öldü.

Türk Otoritelerine göre,

Kasım.1982 - 50.000 kişi politik suçlardan tutuklandı, göz altına alındı veya hüküm giydi.

16.Mart.1982 - Türk Otoriteleri 12.Eylül.1980 tarihinden itibaren tutuklananlardan 15 kişinin işkence nedeni ile öldüğünü kamu oyuna açıkladı.

TURKISH WOMENS ASSOCIATION OF VICTORIA
2/94 Canning Street
North Melbourne 3051

TO THE COMMITTEE WHICH PROTESTS THE "RETURN TO HOMELAND CALL"

The Turkish Womens Association of Victoria condemns the "return to homeland calls" which were sent to our friends in Australia because of their political views and actions, and we support the committees activities in this direction.

We find this call from the Junta which is in power in Turkey anti-democratic as all the activities of the recipients are within the Australian Law, and protest against the intimidation of people for their political beliefs.

We support all the activities of your committee and we hope that we will continue to be in solidarity with each other in the future.

Sincere regards,

On behalf of the Turkish Womens
Association of Victoria

Secretary
Signature

122 Sydney Road
Coburg 3058
Ph: 386 5165

To the Committee to protest the Military Fascist Junta's "Return to Homeland" call and solidarity with tourists and refugees.

7.2.1983

The fascist Junta is trying to intimidate the anti-fascists who are fighting against the Junta from abroad, and they are trying to suppress the growing struggle. It is the duty of all progressives and democrats abroad to resist this attack and to push the struggle forward.

On the other hand it is also necessary to enter into solidarity with the tourists and refugees and to find a solution to their problems no matter how small they may be.

This is to inform you that the committee which has been established with these aims will receive every support from us.

Regards,

Union of Australian
Turkish Workers

Executive Committee

Stamp

TO THE COMMITTEE TO PROTEST THE MILITARY FASCIST JUNTAS "RETURN TO HOMELAND" CALL, AND SOLIDARITY WITH TOURISTS AND REFUGEES.

We acknowledge the letter sent to our association on behalf of the committee on 15.2.1983.

The Generals who are the lackeys of Imperialists are trying to prolong the fascist regime which carries out suppression and exploitation on Turkish people. Although they managed to subdue the Turkish peoples struggle at present, they also know that their end will be like that of all other fascists. This is why the fascist leaders are trying to stiffen fascism by applying intense oppression, suppression and terror and by imprisoning thousands of patriots and revolutionaries. By using all sorts of fascist methods, by issuing "Return to homeland" calls, they try to intimidate thousands of patriots and democrats who were forced to leave the country and they try to stop the anti-fascist and anti-imperialist actions of the masses abroad.

The fascist attacks generally aimed at patriots who live in Europe have now began in Australia, and we have learned that they were aimed at patriots, tourist democrats and refugees through the fascist state's representatives here.

Therefore, we support your committee in all your activities on the basis of your committee's aims and wish you every success in your activities.

Revolutionary regards,

Sydney Turkish Workers
Association

Executive Committee

Stamp

ULUSLAR ARASI AF ÖRGÜTÜ TÜRKİYE İLE İLGİLİ
İSTATİSTİKİ BİLGİLER

- 20.Aralık.1980 - Mehmet Ali Yılmaz işkence altında olduğu saptandı(Ank)
Yasin Ketenoglu işkence altında olduğu saptandı(Ank.)
Bülent orta işkence altında olduğu saptandı (Ank.)
Selahattin Karataş işkence altında olduğu saptandı.
- 24.Aralık.1980 - Abdullah Baştürk ve 51 DİSK üyesi ölümle yargılandı.
- Ocak.1981 - Süleyman Kirteke tutuklandı (İst.)
Ömer Özökmenler göz altına alındı (İst.)
- 25.Mart.1981 - Şerafettin Elçi (eski bakanlardan) 2yıl 3 ay hapse mahkum edildi.
- 23.Mayıs.1981 - Ahmet Akagündüz tutuklandı (İst.)
- Haziran.1981 - Çetin Uygur (Maden İş Sendikası başkanı) tutuklandı
- 5.Ekim.1981 - Çetin Uygur işkence için polis karakoluna nakledildi.
- 11.Ekim.1981 - Hüseyin Yıldırım tutuklanıp işkence yapıldı.
- 26.Ekim.1981 - Ataman İnce işkence ile öldürüldü (İst.)
- 29.Ekim.1981 - Aydin Dumanlı tutuklandı (İst.)
Bahadır Dumanlı tutuklandı (İst.)
- 10.Kasım.1981 - Hüseyin Yıldırım Diyarbakır Askeri Hapishanesine işkence için nakledildi.
- 19.Kasım.1981 - Ahmet Akagündüz tutuklu ve hasta olduğu saptandı.
- Kasım-Aralık.1981 - Mefide Aksoy 2 aylık hamile tutuklanıp işkence yapıldığı saptandı.
- 3.Ocak.1982 - Bahadır Dumanlı hastahane işkence ile öldürüldü.
- 24.Şubat.1982 - Orhan Açıoğlu (İstanbul Baro Başkanı) tutuklandı(İst)
- 26.Şubat.1982 - Mahmut Dikerden (Barış Derneği Başkanı)tutuklandı(İst)
- 4.Mart.1982 - Seyit Konuk ölüm cezasına çarptırıldı (İst.)
İbrahim Ethem Coşkun ölüm cezasına çarptırıldı (İst.)
Necati Varier ölüm cezasına çarptırıldı (İst.)
- Mayıs.1982 - İsmail Beşikci 10 yıl hapse mahkum edildi (Diyarbakır)
- 21.Mart.1982 - Maslum Doğan tutukluluk sırasında işkenceyle öldü.
- Mayıs.1982 - Mehmet Dina (Diyarbakır Belediye Başkanı) tutuklandı.
Hüseyin Yılmaz (avukat) tutuklandı (Diyarbakır)
Baki Hacı (eski İlçe Belediye Başkanı) tutuklandı(Diya)
Hüsnü Kotan (avukat) tutuklandı (Diyarbakır)
- 14.Temmuz.1982 - Hüseyin Yıldırım serbest bırakıldı fakat mahkemesi sürdürülüyor. (Diyarbakır)
- 18.Ağustos.1982- 100 Kürd tutuklu, işkence sonucu aylık durumlardan çok kötü olduğu saptandı(Diyarbakır)
- Eylül.1982 - Kemal Pir tutukluluk sırasında işkenceyle öldü.
Mehmet Hacı Duman tutukluluk sırasında işkenceyle öldü.

- 12.Eylül.1980 - İsmail Beşikci tutuklandı (İst.)
Behcet Dinlerer tutuklandı (Ank.)
Mehmet Ali Yılmaz tutuklandı (Ank.)
Yasin Ketenoglu tutuklandı (Ank.)
Bülent orta tutuklandı (Ank.)
Selahattin Karataş tutuklandı (Ank.)
Abdullah Baştürk (DISK başkanı) tutuklandı (Ank.)
51 DİSK üyesi tutuklandı (Ank.)
Ahmet Peyzioğlu (sendika avkati) tutuklandı (Bursa)
Rifat Demir tutuklandı (Ank.)
Zeynel Abidin Ceylan tutuklandı (Ank.)
Hasan Asker Özmen tutuklandı (Ank.)
Sadettin Güven tutuklandı (Ank.)
Ahmet Kırılgaç tutuklandı (Ank.)
Bekir Bağ tutuklandı (Ank.)
İlhan Erdost tutuklandı (Ank.)
- 19.Eylül.1980 - Serdar Soyergin ölümle yargılandı (Adana)
- 2.Ekim.1980 - Ahmet Peyzioğlu (sendika avkati) işkence ile öldürüldü (Bursa)
- 8.Ekim.1980 - Mustafa Pehlivanoglu asıldı (Ank.)
Necdet Adalı asıldı (Ank.)
- 13.Ekim.1980 - Kadri Tandoğan ölümle yargılandı (İst.)
Ahmet Şaner ölümle yargılandı (İst.)
- 26.Ekim.1980 - Serdar Soyergin asıldı (Adana)
İsa Armağan ölümle yargılandı.
Kemal Ergin ölümle yargılandı.
- Kasım.1980 - Sırrı Çopur tutuklandı (ank.)
- 3.Kasım.1980 - Erdal Eren ölümle yargılandı (Ank.)
- 7.Kasım.1980 - Rifat Demir sorgu sırasında öldürüldü (Ank.)
Zeynel Abidin Ceylan sorgu sırasında öldürüldü (Ank.)
Hasan Asker Özmen sorgu sırasında öldürüldü (Ank.)
Ahmet Kırılgaç sorgu sırasında öldürüldü (Ank.)
Bekir Bağ sorgu sırasında öldürüldü (Ank.)
İlhan Erdost sorgu sırasında öldürüldü (Ank.)
- Aralık.1980 - İsmail Beşikci işkence altında olduğu saptandı (Adap)
- 13.Aralık.1980- Ercan Koca tutuklandı (Ank.)
Erdal Eren asıldı (Ank.)
- 15.Aralık.1980- Ercan Koca işkence ile öldürüldü (Ank.)
- 20.Aralık.1980- Behcet Dinlerer hastahane işkence ile öldürüldü(Ank.)

AUSTRALIAN - TURKISH CULTURAL ASSOCIATION
AVUSTRALYA - TÜRK KÜLTÜR DERNEĞİ

127 Church St. Richmond. Vic. 3121
Tel: 428-8250.

MELBOURNE

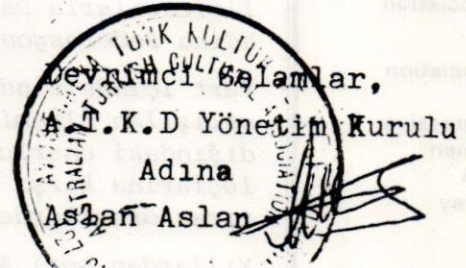
10.3.1983

KOMİTE BAŞKANLIĞINA,

Türkiye işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı tarihlerinde en karanlık, en zor günlerin yaşandığı şu günlerde, Amerikancı Generaller Cuntası tarafından işkencelerin idamların, terör ve soygun düzeninin günlük yaşamın birer parçası haline getirildiği Türkiye'de, Cunta'nın insanlık düşmanı uygulamaları sürmektedir.

Ülkemizde uygulanan terör, işkence ve cinayetlerle yetinmeyen Cunta, yurtdışında mücadele veren devrimci, demokratları sindirmek, kitleleri yıldırma, devrimci örgütleri işlemez kılmak amaçlarına yönelik çalışmalarını şimdi de Avustralya'da yaşayan yurttaşlarımıza yöneltmiştir. Ne eli kanlı Cunta'nın yıldırma, ne de tehditleri yurtdışında mücadele veren örgütleri onurlu ve inançlı yollarından döndürmeyecektir.

Biz, Avustralya Türk Kültür Derneği olarak bütün gücümüzle, Cunta'nın iş,ekmek, özgürlük ve insanlık düşmanı uygulamalarına, yurtdışındaki devrimci, demokratları "Yurda Dön" meleri için tehditlerine aldırmadan Cunta'ya karşı verilen onurlu ve inançlı kavganın yanında olacağımızı bildirir, bu uğraşta komitenizin bütün gücümüzle yanında olacağımızı belirtir, başarılar dileriz.

DEĞERLİ ARKADAŞLAR,

ASKERİ FAŞİST CUNTANIN "YURDA DÖN" ÇAĞRISINI PROTESTO ETMEK AMACIYLA KURULAN KOMİTENİN ÇALIŞMALARINI MİLDURA TÜRKİYELİLER BİRLİĞİ OLARAK DESTEKLEDİĞİMİZİ BİLDİRİRİZ. İLERİDE OLACAK ÇOK YÖNLÜ EYLEM BİÇİMLERİNİN DAHADA ETKİLİ OLACAĞI DİLEĞİ İLE ÇALIŞMALARINIZDA BAŞARILAR DİLERİZ.

DOSTÇA SELAMLAR.

MİLDURA TÜRKİYELİLER BİRLİĞİ ADINA
SEKRETER

ÖZCAN ÖZDEMİR

Sayın Hasan Bağdaş,

"Yurda Dön" çağrısını protesto komitesi adına, Türkiyeli İlerici Kadınlar Derneği olarak, Askeri Cuntanın yurtseverlere uyguladığı yurda dön çağrısını protesto eder, komite ile dayanışma içinde olduğumuzu belirtiriz. Saygılarımızla.

Türkiyeli İlerici Kadınlar Derneği
Başkanı

Gülcan Özdemir

Gülcan Özdemir

N.S.W. FEDERATION OF DEMOCRATIC TURKISH ASSOCIATIONS
N.S.W. DEMOKRATİK TÜRK DERNEKLERİ FEDERASYONU

12 Board St. Lidcombe, 2141 NSW Australia. Phone: 649 8435

Sydney, 17. 2. 1983

★ Sydney
Turkish
People's
House

Sayın Hasan Bağdaş

Melbourne

★ N.S.W.
Turkish
Education
and
Cultural
Association

★ Association
of
Progressive
Women
from
Turkey

★ Australian
Turkish
Child
Care
Co-operative

"Askeri Faşist Cuntanın Yurda Dön Çağrısını Protesto, Turistler ve İlticacılarla Dayanışma" adıyla kurulduğunu bildirdiğiniz Komite adına Federasyonumuza yazdığınız 15.2.1983 günlü yazı incelendi.

Yurt içinde zindan, işkence ve ölüm baskısı altında sindirilmeye çalışılan ülkemizin demokrat, devrimci ve ilerici güçlerinin yurt dışındaki onurlu ve kararlı destekçilerine, ilerici kurum ve kuruluşlarına karşı takınılan bu tavır, Cunta'nın zihniyetini somutlaştıran örneklerden biridir.

Yıllardan beri Avustralya'da yaşayan ve Avustralya'nın hukuk düzeni içinde örgütlenerek ilerici toplumsal çalışmalar yürüten örgütlerimize ve yöneticilerine karşı başlatılan bu girişim, Federasyonumuzca, Cunta'nın insanlık, demokrasi ve özgürlük düşmanı yüzünü teşhir eden bir olay olarak değerlendirilmiştir.

Zalimin zulmü ve toplum düşmanlarının hain girişimleri karşısında örgütlerimizin ve yöneticilerinin gerilemeyeceğine, demokrasiden ve ileri insanlık düşüncesinden ödün vermeyeceğine olan inancımızı tazeliyor, NSW Demokratik Türk Dernekleri Federasyonu adına, haklı uğraşlarınızda sizleri, derneklerinizi ve komitenizi desteklediğimizi duyurmaktan kıvanç duyuyoruz.

Sevgi, saygı ve başarı dileklerimizle.

Ümran BARAN

NSW Demokratik Türk Dernekleri Federasyonu
Genel Başkanı

Ümran Baran

Askeri Faşist Cunta'nın "Yurda Dön" Çağrısını Protesto ve İltica-
cılarla Dayanışma Komitesine

Kooperatifimize 13-2-1983 tarihinde yukarıdaki komite adına verilen mektubu almış bulunmaktayız.

Türkiye halkları üzerinde terör, baskı ve sömürüyü sürdüren; Türkiye burjuvazisi, emperyalistler ve onların uşağı generaller faşist düzeni sürdürme çabasındadırlar. Şurası bir gerçek ki, Türkiye halklarını bir dereceye kadar, belirli bir süre için sindirmiş olsalar bile, sonlarının diğer faşistler gibi olacağını bildikleri için yoğun zulüm, baskı ve çeşitli kıyımlarla binlerce ilerici, yurtsever, devrimci insanları zindanlara doldurarak, akıllarınca bu sorunların üstesinden zorbalık yönetimiyle gelmek istemektedirler. Bununla da yetinmeyerek; yurt dışında olan, emek gücünü satarak yaşamını sürdüren yüzlerce yurtsever, demokrat kişilere baskı yapılarak, faşizmin her türlü yönetimini kullanarak, "YURDA DÖN" safsatasını çıkararak, kitlelerin yurt dışında gösterdikleri anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerin durdurulması, kitlelerin susturulması istenmektedir.

Bu nedenle, yukarıda belirttiğimiz konularda ve komitenin oluşum amacı doğrultusunda yapacağınız her türden eylemi destekler, insancıl ve yurtsever davranışlarınızı kutlar, uğraşlarınızda başarılar dileriz.

A.T.Ç. Bakım Kooperatırı Adına,
DÜRSUN GÜZEL.

DÜRSUN GÜZEL

Australian Turkish Child Care
Co-operative
P.O. Box 467, (50 Susan St.)
Auburn 2144 Phone: 640-4000

9-3-1983

Komite Başkanlığına,

Türkiye'de erki elinde bulunduran Cunta'nın, hatıralarından toprağı, denizi, suları ve tüm yurt güzellikleri ile beraber en yakınları ve sevdiklerinin bağrından koparılan yad ellere, el kapılarına atılan ilerici, aydın ve demokrat arkadaşlarımız hakkında "Yurda Dön" çağrısı yapıldığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Türkiye'de tarlada, fabrikada, yer altında ve tüm üretim alanlarında ülkenin temel direği, askerliği, vergisi, sanatı, kültürü, devrimciliği ve tüm erdemleriyle ülkenin yüz akı.

Emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı ülkenin tek sahip çıkkanı ve savunanı onların bir parçası olan arkadaşlarımıza yapılan bu çağrı, orta çağ karanlığının yarasaları, cehennem zebanilerinin uğultusu ile eş değerdedir.

Avusturalya toplumuna intibak etmiş ve onun tanıdığı özgürlüklerden, demokratik ölçüler içinde kalemi, düşüncesi ve dili ile yararlanan insanlara hukuk dışı olanların hukuk adına çağrıda bulunması çok gülünçtür.

Asker sopası, elektrik şoku, kum torbası, erkeklik uzvunun yok edilmesi, düşünme ve moral gücünün tahrip edilmesi demektir. Normal hukuk kuralları içinde ve hukukun işlediği normal zamanlardaki çağrılara EVET, fakat Cunta'nın yalan, iftira ve nasımhane ile iç içe işliyen yargı organlarının çağrılarına HAYIR diyor ve şiddetle protesto ediyoruz.

Mildura Türk Cemiyeti
Yönetim Kurulu.

Turabi Beker

ASKERİ FAŞİST CUNTA'NIN YURDA DÖN ÇAĞRISINI PROTESTO, TURİSTLER VE
İLTİCACILARLA DAYANIŞMA KOMİTESİNE.

Derneğimize 15.2.1983 tarihinde yukarıdaki komite adına verilen mektubu almış bulunmaktayız.

Türkiye halkları üzerindeki baskı ve sömürüyü sürdüren emperyalistlerin uşakları generaller ve onların yandaşları faşist düzeni sürdürme çabası içindedirler. Öyle sanıyoruzki, Türkiye halklarını bugün için sindirmeyi başarmış olsalar bile, sonlarının diğer faşist liderler gibi olacağını çok iyi bildikleri için yoğun zulüm, baskı, terör ve çeşitli kısımlarla binlerce devrimci, yurtsever insanları hapishanelere doldurarak akıllarınca sindirmek ve böylece faşizmi pekiştirmek istemektedirler. Aynı zamanda yine yurt dışında bulunmak zorunda olan, emek güçleriyle yaşam mücadelesi veren binlerce yurtsever, demokrat kişilere baskı yapılarak, faşizmin her türden metodu kullanılarak, "yurda dön" çağrısında bulunularak, akıllarınca kitlelerin yurt dışında gösterdiği anti-faşist, anti-emperyalist eylemleri durdurmak, onları sindirmek istemektedirler.

Genellikle Avrupa ülkelerinde yaşamalarını sürdüren yurtseverlere yönelen faşistçe saldırılar, sonunda Avustralya'ya da yansımış olup, Türkiye'deki faşist devletin uzantıları aracılığıyla kimi yurtsever, demokrat turist ve ilticacılara yönelmiş olduğunu üzümlere öğrenmiş bulunmaktayız.

Bu nedenle, yukarıda belirttiğimiz konularda ve komitenin oluşum amacı doğrultusunda yapacağınız her türden eylemi destekler, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Devrimci selamlar.

KAHROLSUN FAŞİZM

KAHROLSUN FAŞİST DEVLETİN YURT DIŞI TEMSİLCİLERİ

YAŞASIN YURTSEVER DEVRİMCİLERİN MÜCADELESİ.

Turkish Women's Association of Victoria

VICTORIA TÜRK KADINLAR BİRLİĞİ

"Yurda dön çağrısını protesto eden komiteye"

V.T.K.B. Avusturalya'da bulunan arkadaşlarımıza, onların siyasi görüşleri ve eylemlerinin neticesi olarak konsolosluk eliyle gönderilen "Yurda Dön" çağrısını lanetliyor ve komitenizin bu yönde olan çalışmalarınızı destekliyoruz.

Yapılan faaliyetler Avusturalya yasaları dahilinde yapıldığından Türkiye'de iktidarda olan Cunta'nın bu çağrısını biz anti-demokratik buluyor ve kitleleri siyasi düşüncelerden dolayı sindirme hareketini protesto ediyoruz.

Komitenin yaptığı tüm çalışmalarını desteklemekte ve ileride dayanışma içerisinde olma ümidiyle.

Dostça Selamlar.

M.T.K.B. Yönetim Kurulu Adına
Sekreter.

ASKERİ FAŞİST CUNTA'NIN YURDA DÖN ÇAĞRISINI PROTESTO
TURİSTLER VE İLTİCACILARLA DAYANIŞMA KOMİTESİNE

Değerli Arkadaşlar,

Göndermiş olduğumuz 25 Şubat 1983 tarihli Komitenizle dayanışmaya çağrı mektubumuzu almış bulunuyoruz.

VTEB olarak komitenizi destekleyeceğimizi bildirir, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

STH
SYDNEY TÜRK HALKEVİ

SYDNEY TURKISH PEOPLE'S HOUSE

STPH

12 Board Street, Lidcombe 2141
NSW, Australia
Tel. (02) 649 8435
Sydney 18. 2. / 19. 83

Sayın Hasan Bağdaş
Melbourne - Victoria

"Askeri Faşist Cuntanın Yurda Dön Çağrısını Protesto, Turistler ve İlticacılarla Dayanışma Komitesi" adına tarafınızca Sydney Türk Halkevi'ne yolladığınız mektubunuzu aldık.

Türkiye'de uyguladığı işkence, cinayet ve zulüm baskısı ile yetinmeyen diktatörlük şimdi de yurtdışındaki devrimci ve demokrat yurtseverlere aynı baskıyı uygulamaya kalkışmaktadır.

Her türlü yasal örgütlenme özgürlüğünün bulunduğu bir ülke olan Avustralya'daki demokrat, devrimci ve ilerici Türkiyelilere Türkiye'deki cunta yönetiminin yönelttiği bu çağdışı davranış da diğer gerici ve insanlık düşmanı davranışları gibi inanıyoruz ki, Avustralya makamlarınca da nefretle karşılanacaktır.

Sydney Türk Halkevi, cunta diktatörlüğünün özgürlük ve insanlık düşmanı bu girişimini şiddetle kınar, ilerici, devrimci, demokrat yurtsever kardeşlerinin cuntaya karşı tüm savaşımalarında onların yanında olduğunu bildirmekten kıvanç duyar.

Uğraşalarınızda komitenizi ve örgütlerinizi desteklediğimizi bildirir, başarı dileklerimizle saygı ve sevgilerimizi sunarım.

Demir ALPSAL
Başkan

UNION OF AUSTRALIAN TURKISH WORKERS

AUSTURALYA TÜRKİYE Lİ İŞÇİLER BİRLİĞİ

122 SYDNEY ROAD,

COBURG 3058

TEL. 386 5165

ASKERİ FAŞİST CUNTANIN YURDA DÖN ÇAĞRISINI PROTESTO,
TURİSTLER VE İLTİCACILARLA DAYANIŞMA KOMİTESİNE,

Faşist cunta, peş peşe yayınladığı listelerle, yurtdışında mücadele eden anti-faşistlere gözdağı vermek ve gelişen mücadeleyi bastırmak istiyor. Cuntanın bu saldırılarına karşı direnmek, mücadeleyi daha ileri boyutlara ulaştırmak, yurtdışındaki tüm devrimci ve demokratlara düşen bir görevdir.

Diğer taraftan, turist ve ilticacılarla dayanışma içerisine girmek, onların sorunlarına kısmende olsa çözüm aramaya çalışmak, gerçekten gereklidir.

İşte böyle bir anlamda kurulan komitenin bizden her türlü desteği alacağını bildiririz. Saygılarımızla.

7.2.1983

A.T.A.V.
Yönetim Kurulu

N.S.W. TÜRK EĞİTİM VE KÜLTÜR DERNEĞİ

P.O. BOX 159, BURWOOD, N.S.W. 2134

PHONE:

Sayın HASAN BAGDAŞ,

20.2.1983

"İnsanların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmek hakkına" sahip oldukları insanı taşıyarak ve çağımızda vatandaşlarına iş bulamayan bir ülkeden yurtdışı çıkmak zorunda bırakılmış insanlara, nedeni bile belirtilmeden, Türk yetkililerin "Yurda Dön" çağrısı yapmalarını protesto eder, Komitenizle bu konuda dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz... Saygılarımızla.

Yönetim Kurulu adına

Ferit Berk

STATISTICAL INFORMATION ACCORDING TO THE AMNESTY INTERNATIONAL
REPORTS, AFTER THE 12.September.1980, MILITARY COUPE IN TURKEY

After the 12.September.1980

100.000 people had been detained.

3.000 were sentenced to death.

60 political prisoners had died.

According to the National Security Council on 28.October.1980.

11.500 people had been detained.

746 had been sentenced, rest of them were awaiting trial or under investigation.

According to the New York Times reports in the nine months that followed the military coupe;

122.609 people were allegedly taken into custody.

70.000 had been detained.

40.386 people formally charged.

900 people were sentenced to death.

81.634 Kurdish were taken into custody.

20.000 of them had been detained.

378 had been tortured to death.

374 had been killed in night-time attacks.

According to official figures published in the Turkish Press in November.1981.

29.929 people were in prison for political offences.

24.300 were in the process of being trial.

3.781 were detained without charge.

1.898 had been convicted.

65 had died in custody.

22.January.1982- 70 political prisoners had died in custody.

According to the Turkish Authorities

November.1982- 30.000 people were held on politically related charges, including those convicted and detainees not yet charged or awaiting trial.

16.March.1982- The Turkish Authorities acknowledged publicly that 15 people had died as a result of torture since 12.September.1980.

Official figures published on 6.January.1983 state that, 98 death sentences held been passed between September.1980 and 30.November.1982, and that 16 executions had taken place.

- 12.September.1980- Ismail Besikci was arrested (Ist.)
 Behcet dinlerer was arrested (Ank.)
 Mehmet Ali Yilmaz was arrested (Ank.)
 Yasin Ketenoglu was arrested (Ank.)
 Bulent Forta was arrested (Ank.)
 Selahattin Karatas was arrested (Ank.)
 Abdullah Basturk (Chairman of the trade union DISK)
 was arrested (Ank.)
 51 members of the DISK were arrested (Ank.)
 Ahmet Feyzioglu (Trade Union Lawyer) was arrested (Bursa)
 Rifat Demir was arrested (Ank.)
 Zeynel Abidin Ceylan was arrested (Ank.)
 Hasan Asker Ozmen was arrested (Ank.)
 Sadettin Guven was arrested (Ank.)
 Ahmet Kirlangic was arrested (Ank.)
 Bekir Bag was arrested (Ank.)
 Ilhan Erdost was arrested (Ank.)
- 19.September.1980- Serdar Soyergin was sentenced to death (Adana)
- 2.October.1980 - Ahmet Feyzioglu (Trade Union Lawyer) died under
 torture (Bursa)
- 3.October.1980 - Mustafa Pehlivanoglu was hanged (Ank.)
 Necdet Adali was hanged (Ank.)
- 13 .October.1980 - Kadri Tandogan was sentenced to death (Ist.)
 Ahmet Saner was sentenced to death (Ist.)
- 26.October.1980 - Serdar Soyergin was hanged (Adana)
 Isa Armagan was sentenced to death.
 Kemal Ergin was sentenced to death.
- November.1980 - Sirri Copur was arrested (Ank.)
- 5.November.1980 - Erdal Eren was sentenced to death (Ank.)
- 7.November.1980 - Rifat Demir died in custody (Ank.)
 Zeynel Abidin Ceylan died in custody (Ank.)
 Hasan Asker Ozmen died in custody (Ank.)
- Ahmet Kirlangic died in custody (Ank.)
 Bekir Bag died in custody (Ank.)
 Ilhan Erdost died in custody (Ank.)
- December.1980 - Ismail Besikci was being tortured (Adapazari)
- 3.December.1980 - Ercan Koca was arrested (Ank.)
 Erdal Eren was hanged (Ank.)
- 5.December.1980 - Ercan Koca died under torture (Ank.)
- 10.December.1980 - Behcet Dinlerer died under torture in the hospital (Ank.)
 Mehmet Ali Yilmaz was being tortured (Ank.)
 Yasin Ketenoglu was being tortured (Ank.)
 Bulent Forta was being tortured (Ank.)
 Selahattin Karatas was being tortured (Ank.)
- 14.december.1980 - Abdullah Basturk and 51 members of the DISK were
 sentenced to death (Ank.)
- January.1981 - Suleyman Kirteke was arrested (Ist.)
 - Omer Ozsokmenler was taken into custody (Ist.)
3. May.1981 - Ahmet Akagunduz was arrested (Ist.)
- June. 1981 - Cetin Uygur (Chairman of the Mine Workers' Union)
 was arrested (Ist.)
- 1.October.1981 - Cetin Uygur was being tortured (Ist.)
- 16.October.1981 - Ataman Ince died under torture (Ist.)
- 19.October.1981 - Aydin Dumanli was arrested (Ist.)
 Bahadir Dumanli was arrested (Ist.)
- 9.November.1981 - Ahmet Akagunduz was very sick because of torture (Ist.)
- November-December.1981 - Mefide Aksoy was arrested and being tortured
 (8 months pregnant) (Ist.)

- 3.January.1982 - Bahadir Dumanli died under torture in the hospital (Ist.)
- 24.February.1982 - Orhan Apaydin (President of the Istanbul Bar Association) was arrested (Ist.)
- 26.February.1982 - Mahmut Dikerdem (Presid.of the Turkish Peace Association)was arrested (Ist.)
- 4.March.1982 - Seyit Konuk had been sentenced to death (Ist.)
Ibrahim Ethem Coskun had been sentenced to death(Ist)
Necati Vardar had been sentenced to death (Ist.)
- March.1982 - Ismail Besikci was sentenced to 10 yearsin prison (Diyarbakir)
- May.1982 - Mehdi Zana (Diyarbakir Mayor) was arrested(Diyarb.)
Huseyin Yildirim (Lawyer) was arrested (Diyarb.)
Pasa Uzon (former Chairman of Ethnic Kurdish Association) was arrested (Diyarbakir)
Mumtaz Kotan (Lawyer) was arrested (Diyarb.)
- 18.August.1982 - 100 Kurdish Prisoners were in poor healh as a result of torture.(Diyarbakir)
- 10.February.1983 - Hasim Kilic was arrested (Izmit)
- 22.February.1983 - Abdullah Ocalan (Leader of the Kurdish Workers' Party) was arrested (Maras).
- 25.March.1981 - Serafettin Elci (former cabinet minister) was sentenced to 2 years and 3 months imprisonment.
- 11.October.1981 - Huseyin Yildirim was arrested and tortured.
- 10.November.1981 - Huseyin Yildirim was taken to Diyarbakir Military Prison and being tortured.
- 21.March.1982 - Mazlum Dogan died in custody.
- 14.July.1982 - Huseyin Yildirim was freed but his trial continued.
- September.1982 - Kemal Pir died in custody.
Mehmet Hayri Durmus died in custody.
- 30.March.1983 - Mustafa Basaran executed.
Hasan Uye executed.
- 11.April.1983 - Ahmet Erhan had been sentenced to death.
Sadettin Guven had been sentenced to death.
Harun Kartal had been sentenced to death.
Tayfun Ozkok had been sentenced to death.
Baki Altin had been sentenced to death.
Aktas Sener Yildirim had been sentenced to death.
Ahmet Fazil had been sentenced to death.
Sener Yigit had been sentenced to death.
- 15.October.1982 - Zafer Mustebaoglu died under torture (Ank.)
- 20.October.1982 - Talip Yilmaz died under torture (Ank.)
- November.1982 - Huseyin Sertkaya died under torture (Bingol)
- December.1982 - Cennet Kocaman was tortured, raped and killed. (Gaziantep).
- 14.February.1983 - Besalet Topalarifoglu was died under torture.
- 1.March.1983 - Niyazi Gundogdu was detained (Sivas).
- 15.March.1983 - Niyazi Gundogdu died under torture. (Sivas).

**TÜRKİYE SOSYAL
TÜSTAV
TARİH ARAŞTIRMA VAKFI**

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Uluslararası BARİŞ ve ÖZGÜRLÜK Şenliği

3.9.1978
PAZAR 19⁰⁰
ESSEN
HANRI DUNANT-STR.
ALTE - PH

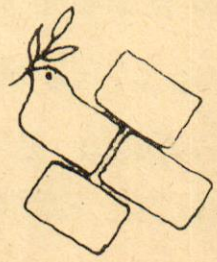
* ALMANCA *
'BARİŞ-DAVANISMA-DEMOKRASİ'
TÜRKÜLERİ

ŞİLİ
AMERICANA
HALK ve DİRENİŞ
LIBERACION
TÜRKÜLERİ

YUNANISTAN
ORPHEUS
ve ROSA

TÜRKİYE
ELAZIĞ ve SİLİFKE
HALK OYUNLARI
FRANKFURT HALKEVİ

SAVAŞA
KARŞI BARİŞ !
SÖMÜRÜYE KARŞI SAVAŞ !

ESSEN BARİŞ VE ÖZGÜRLÜK KOMİTESİ

ESSEN BARIS VE ÖZGÜRLÜK KOMİTESİ

ESSEN, 25.8.1978 - FRIEDRICH-EBERT-STR.37

1 Eylül Dünya Barış günüdür. Hitler faşizminin 1939 yılında yer küremiz terhiinde en insanlık dışı savaşı,2. Dünya savaşını başlattığı gündür.Dünyadaki tüm barış sever güçler gibi bizlerde bugün sesimizi yükseltiyoruz.

TÜM YURTSEVER VE DEMOKRATİK GÜÇLERE!

Memleketten gelen kara haberlerin ardı arkası kesilmiyor. Faşist saldırılarda,kırımlarda ölenlerin sayısı gün geçtikçe artıyor. İşçilerimiz,öğretmenlerimiz,üniversite görevlileri,yüzlerce gencimiz güpegündüz kurşunlanıyor,bombalanıyor.Öğrencilerimiz diri diri yakılıyor , hastahaneye kaldırılan yaralılar,taşıtlardan indirilip, öldürülüyor. ilericici demokratik kuruluşların büroları talan ediliyor, yurtsever ilericici sayıların evleri önünde bombalar patlıyor. Faşist Demireller, Türkeşler artık açıkça faşizmin kanlı diktatörlüğüne ortam hazırlıyorlar.

Bu ortamda CHP yönetimi duraklıyor,sürekli ödünler veriyor.700 faşist komandonun,polislerin demokrasi mücadelesini kırmak için kurduğu POL-BİR'in oyunlarına gelip,18.000 kişilik POL-DER'i kapatma gafletine düşüyor,eli kanlı Türkeşle işbirliği çağrılarıyla tırmanan faşizme yeşil ışık yakıyor.Hükümet gün geçtikçe sağa kayıyor.

Ama demokratik kuruluşlar,CHP'lilerin önemli bir bölümü, sosyalistler komünistler,tüm yurtsever demokratik güçler faşizme karşı ortak ve kararlı bir savaşımın gerekliliğinde birleşiyorlar.DİSK'li TÜRK-İŞ'li işçilerimiz,köylülerimiz,aydınlarımız,gençlerimiz,kadınlarımız faşizme karşı güc ve eylem birliğini artık adım adım oluşturuyorlar. 100 binlerin doldurduğu 1 Mayıs alanları, olağan üstü boyutlar kazanan MADEN-İŞ grevcileriyle dayanışma,milyonlarca emekçimizin katıldığı 20 Mart faşizme ihtar grevi,bu birliğin en somut örneklerini veriyor. 58 yaşına basan,Türkiyenin en eski partisi,Türkiye Komünist Partisine özgürlük savaşımı,bu mücadelenin vazgeçilmez bir unsuru oluyor. Barış ve Özgürlük savaşımında atılan her ileri adım emperyalizme ve faşist tırmanışa karşı vurulmuş güçlü bir darbedir.

Essen'deki barış gönüllülerinin oluşturduğu Essen Barış ve Özgürlük Komitesi tüm işçilerimize,aydınlarımıza,demokratlara,namuslu kişilere örgütlere sesleniyor.Anayurtta faşistlerin kurşunları,bombaları altında ekmegimizin,özgürlüğümüzün,evlatlarımızın candüşmanı faşizme karşı birleşen demokratik güçlere destek olalım.Yurdumuzda işçilerimizin,köylülerimizin,aydınlarımızın,Parlamentodaki ilericici sayıların barış ve özgürlükten yana siyasi parti ve kuruluşlarımızın yürüttüğü bu direnişe omuz vermek,insanlığımızın,yurtseverliğimizin,geriğidir.

Essen Barış ve Özgürlük Komitesi,yurt dışındaki elliyi aşkın işçi,kadın ve meslek örgütünün oluşturduğu Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi,TBÖK'nin halkımızın başdüşmanı faşizme ve emperyalizme karşı başlattığı Barış ve Özgürlük kampanyasını tüm gücümüzle destekliyor, bu amaçla tüm demokratik kuruluşları,işçilerimizi,sendikacılarımızı, aydınlarımızı,yurtseverlerimizi Alman sendikalar birliği DGB'nin 1 Eylül Barış gecesine ve Komitemizin, 3 Eylül Barış ve Özgürlük gecesi ne çağırıyoruz.

MHP KAPATILMALI,FAŞİST YUVALAR DAĞITILMALIDIR!

141 ve 142'ye HAYIR!

**58 YAŞINA BASAN,TÜRKİYENİN EN ESKİ PARTİSİ,
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİNE ÖZGÜRLÜK!**

**GÜN,EMPERYALİST KİŞİRTMALARA,FAŞİST TIRMANIŞA KARŞI TÜM BARİŞ-
SEVER,YURTSEVER VE DEMOKRATİK GÜÇLERİN EYLEM BİRLİĞİ GÜNÜDÜR!**

Frauen in die Bundeswehr?

Wir sagen NEIN!

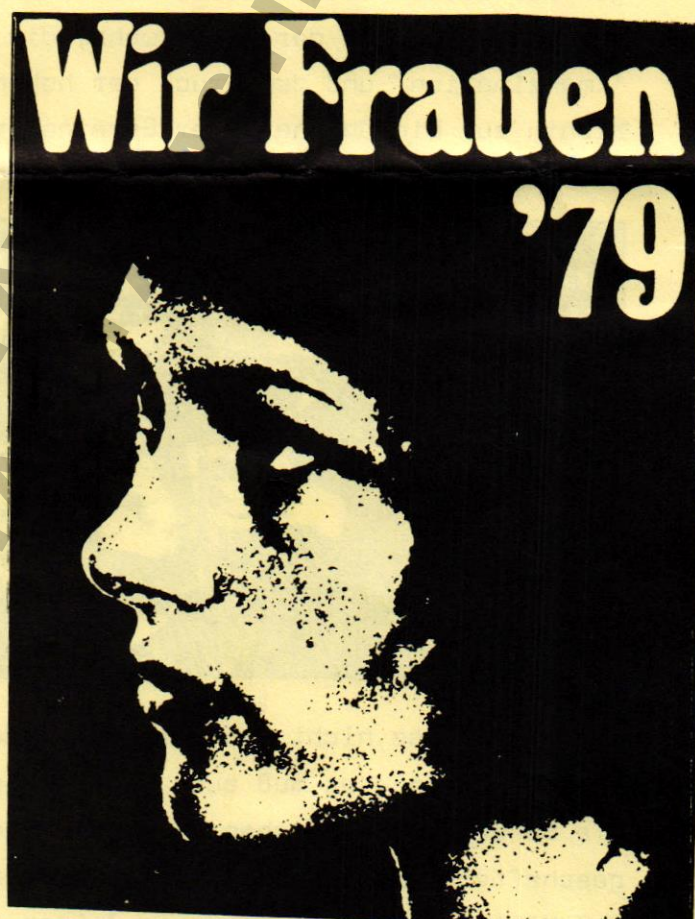
Die Demokratische Fraueninitiative lädt zu einem Informationsabend zum Thema:
"Frauen in die Bundeswehr?" ein.

- Wenn wir fordern - gleiche Rechte, so doch auch gleiche Pflichten. Warum nicht dann auch beim Bund?
- Wenn so der Arbeitslosigkeit beseitigt ist, warum sollen nicht Frauen beim Bund arbeiten?

Diese und viele andere Fragen wollen wir gemeinsam klären.

Renate Janssen

wird ein einleitendes Referat halten.

DONNERSTAG, den 15.11.1979

um 20⁰⁰ Uhr im "Kanseaten" Hüttenstr. - Ecke Pionierstr.

Herausgeber: Demokratische Fraueninitiative - Düsseldorf

Kontaktadresse: Carola Wagner, Konkordiastr. 31, Düsseldorf, T: 396126

Almuth Turkowski, Bargelstr. 114, Düsseldorf, T: 444454

Verantwortlich i.S.d.P. Christa Klein, Stresemannstr. 33, Düsseldorf

Frauen in die Bundeswehr?

Als die BRD 1949 gegründet wurde, wagte niemand öffentlich von Wehrpflicht zu sprechen - und auch als 1956 die ersten Männer zur Bundeswehr eingezogen wurden, war ein Militärdienst für Frauen noch undenkbar. Obwohl das Grundgesetz die Wehrpflicht für Frauen immernoch verbietet, wird heute jedoch die Integration der Frauen in die Bundeswehr verstärkt diskutiert. Offen ist nur noch die Methode, der Weg selbst ist in den 1968 verabschiedeten Notstandsgesetzen geebnet worden, nach denen Frauen in Zeiten des Notstandes zum Zivildienst verpflichtet werden können. Das Spektrum der heutigen Diskussion umfaßt dabei die Freiwilligenrekrutierung von Frauen in den Nicht-Wehrbereich der Bundeswehr, die gut über eine von oben verordnete 'Emanzipation' und dem Druck der hohen Frauenarbeitslosigkeit laufen könnte, bishin zur Einführung einer Gemeinschaftsdienstpflicht für Männer und Frauen. Gerade bei Frauen, das hat die Geschichte gezeigt, hat die Einbeziehung

in die Armee immer in den 'typisch weiblichen' Bereichen angefangen: als Ärztin, Krankenschwester, Schreibkraft, etc.; und immer begann diese Einbeziehung auf freiwilliger Ebene, wurden Frauen angebliche 'neue Rechte' eingeräumt.

Es reicht also nicht, daß Frauen bisher als industrielle Reservearmee erhalten mußten - es muß auch in den nächsten 10 Jahren, wenn der 'Pillenknick' die Bundeswehr erreichen wird, eine weibliche Reservearmee für das Militär geschaffen werden. Die Geschichte zweier Weltkriege hat ebenfalls gezeigt, daß Militarisierung gerade in Zeiten der Massenarbeitslosigkeit vorangetrieben wurde und daß starke Rüstungsbemühungen kriegerische Auseinandersetzungen nach sich zogen.

"Frauen in die Bundeswehr", ob nun im Wehr- oder Zivilbereich bedeutet nun auch für junge Frauen absolute Erziehung zum bedingungslosen Gehorsam und Beteiligung an Kriegsvorbereitungen, bedeutet Militarisierung der gesamten Bevölkerung!

Sind Gleichberechtigung und Emanzipation unter diesen Bedingungen möglich?

Wir sagen NEIN!

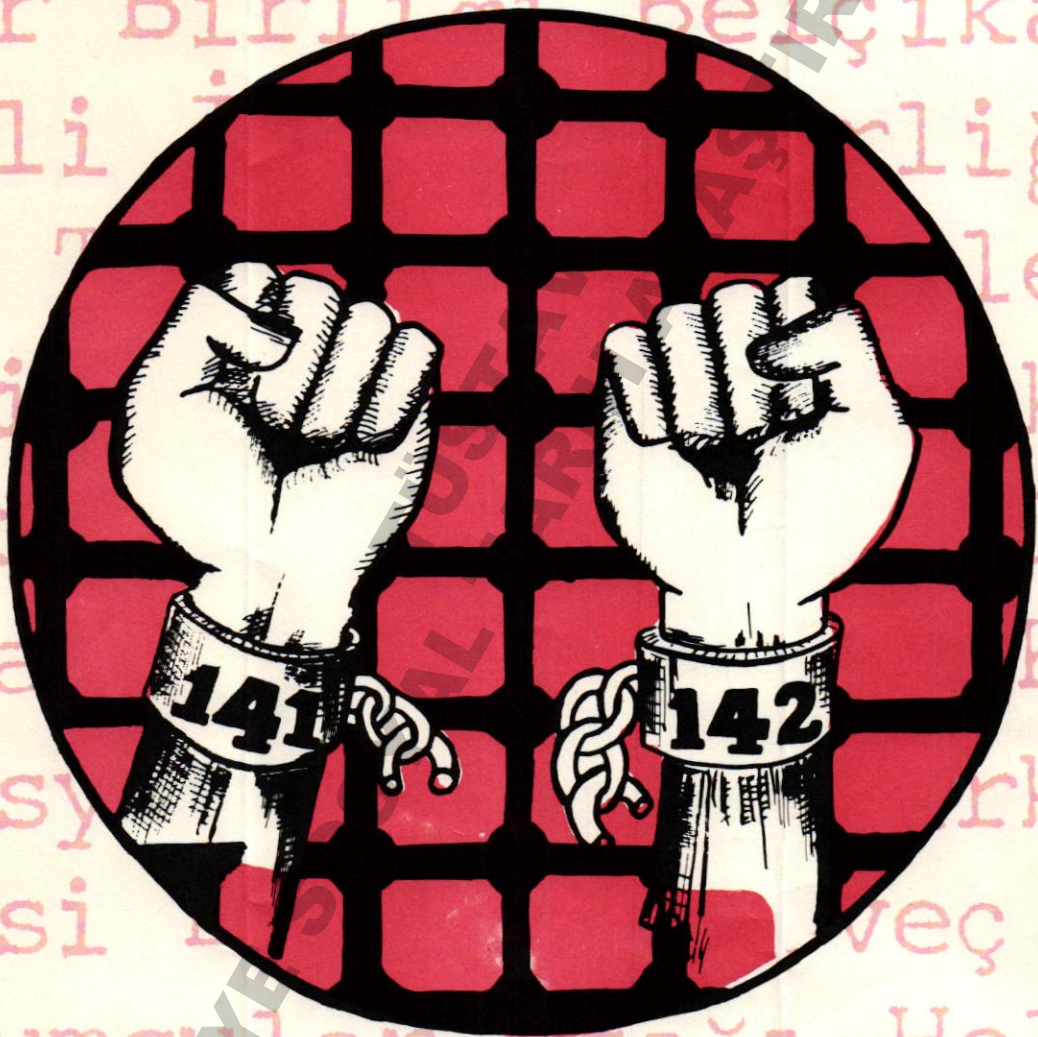
ÖZGÜRLÜK

ADRES . 56 Mansfield Rd.
ILFORD . ESSEX . ENGLAND

Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi

SAYI: 1

Kasım 1974

141,142.ve 146. maddeler kaldırılmalıdır!
sıkıyönetim ve devlet güvenlik mahkemelerine hayır!

TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV
TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

NEDEN BARİŞ ve ÖZGÜRLÜK ?

Yurdumuzdaki demokrasi mücadelesinin Avrupa'daki bir uzantısı olarak kurulan ve Avrupadaki 32 örgütü biraraya getiren Avrupa Af Komitesi kuruluşundan buyana görevlerini yerine getirmeye çalıştı. Anayasa mahkemesinin kararıyla ana hedeflerinden biri olan siyasal tutukluların serbest bırakılması kısmen de olsa gerçekleşti. Ama ülkemizdeki anti-demokratik, faşist baskı ve kurumlar yok olmadı. Tam tersine özellikle son aylarda faşizmi yeniden tezgahlama çabaları arttı. Bunun karşısında bütün demokratik güçlerin birlikte mücadelesi gereği her zaman ki kadar geçerli. Bu yüzden Avrupadaki ilerici, demokratik güçlerin birliğini sağlamayı geniş çapta başaran A.A.K.'nin de görevleri devam ediyor. Ancak bu dönemde temel hedef "Siyasal Af" değil. Bu nedenle komitenin demokratik mücadelenin yeni hedeflerine uygun olarak ismini de değiştirmesi gerekti.

İşte buradan çıkarak, Koordinasyon Kurulu yeni eylem hedeflerini, isim değişikliği önerisini planladı ve bütün örgütlere duyurdu. Örgütlerden gelen cevaplarda (Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi) ismi ağırlık kazandı. Bu durumu yeniden değerlendiren Koordinasyon Kurulu, Avrupa Af Komitesinin bundan böyle Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi ismiyle devamını uygun bulduğunu açıkladı.

K. Kurulu, eylem hedeflerini de

1. T.C.K. daki 141, 142, 146. maddelerinin iptali,
2. Sıkı Yönetimin bütün illerden kaldırılması, Devlet Güvenlik ve sıkı yönetim mahkemelerinin görevlerine son verilerek kaldırılması için mücadele olarak saptadı.

Bu önerilen somut hedefler, üye örgütler tarafından derhal benimsedi Koordinasyon Kurulu, Komitenin isim değişikliği önerisini yaparken. Önümüzdeki somut eylem hedeflerini kapsamına almasına ve dünyada halkların, işçi sınıfı mücadelesinin somut hedeflerini de içermesine özellikle dikkati çekti.

Barışın dünya halkları açısından hangi boyutlara ulaştığı hepimizce malum. Dünya halklarının barış mücadelesi, halkların yaşam kavgasından ayrılmaz. Emperyalizmin halkları birbirine kırdırmak, savaşları körüklemek isteği bugün çok yüksek boyutlara ulaşmış dünya demokratik güçlerini yıpratmak amacını gütmektedir. Halkların kendi kaderini tayin hakkı, Demokrasi, bağımsızlık yolunda, insanların daha özgürce, daha insanca yaşamaları için yapılan mücadeleler, emperyalizmin bacaklarını titretir hale gelmiştir. İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin yaşam kavgaları, dünya çapında emperyalizme karşı yürütülen barış mücadelesinden ayrı düşünülemez. İşçi sınıfının ve Demokratik halk kitlelerinin barış ortamında mücadeleleri çok daha çabuk büyür, olgunlaşır ve meyvelerini verir.

Emperyalizmin böl ve yönet politikasına, savaş politikasına karşı mücadele en kutsal mücadeledir.

Barış ve özgürlük kavramları birbirlerini tamamlayan iki kavramdır. Halkların hem uluslararası hemde kendi yaşam kavgalarını içeren kavramlardır.

Koordinasyon Kurulu, önümüzdeki ay içinde yapmayı düşündüğü örgüt temsilcileri toplantısında, isim konusu saklı tutulmak şartıyla komitenin yeni ismiyle çalışmalarını sürdürmesinde yarar görmektedir.

YURT TA DURUM

Dünyada emperyalizmin, kapitalizmin genel buhranı gittikçe derinleşiyor. Nato'yla, Cento'yla, ikili anlaşmalarla emperyalizme bağlanan ülkemiz, onun hastalıklarından da kolayca etkileniyor.

Son aylarda memlekette hayat pahalılığı dayanılmaz bir hal aldı. Şekerin kilosu 580 kş., zeytinin kilosu 30 TL, peynirin 40, fasulyanın 16, koyun etinin 30, pastırmanın kilosu 100 liraya fırladı. İstifçiler stok etti, piyasada yağ kalmadı. Yumurtanın tanesi 1 lira. İlaç fiatları son aylarda % 30 arttı. Vurgunculuk aldı yürüdü.

Kıbrıs "çıkarmaları" sırasında, 12 milyar lira para basıldı. OECD istatistiklerine göre, Türkiye fiyat artışlarında dünyada başta geliyor.

VURGUN VE KAR DÜZENİ :

Öte yandan, işbirlikçi burjuvazinin, koç Holding'in, Hacı Ömer Holding'in, Eczacıbaşıların vurgunu durmadan artıyor. Nato'ca generallerin ticaret şirketi oyak'ın karı, bir yılda 130 milyon liradan 2.5 milyar liraya fırladı. İş Bankası 152, Akbank 130, Yapı-Kredi Bankası 122 milyon lira kar yaptılar.

Bir yanda halk yiyecek ekmeği zor bulurken, öte yanda para babaları, gerici partiler, OYAK'çı generaller Fantom uçaklarına, Panzer tanklarına milyarlar döküyorlar. En son, Amerikan lisansı ile İtalya'da yapılan F-1045 jet uçaklarından 18 tane ısmarlandı. Ayrıca Amerika'dan 40 tane Fantom savaş uçağı alınacak. Uçakların tanesi 15 milyon liraya geliyor. (Financial Times, 1 Kasım 1974)

SÖMÜRÜ İLE BASKIDA ARTIYOR :

Emperyalizm, ona bağımlı büyük burjuvazinin, toprak ağalarının sömürüyle birlikte, baskısı da artıyor.

Kıbrıs olayları bahane edilerek, kapıdan kovulan Sıkı Yönetim bacadan girdi. Ankara, İstanbul, Adana ve İçel'de yeniden uzatıldı. Sıkı Yönetim, işçilerimizin, emekçilerimizin hayat pahalılığına karşı mücadelesine, sendikal haklarını uğrındaki mücadelesine tankla, tüfekle, polis ve jandarmayla yürüyor. Grevler yasaklanıyor. Sendikacılar, işçiler tutuklanıyor, Devlet Güvenlik Mahkemele-ri'ne veriliyor. En son İzmir belediye işçilerinin grevi yasaklandı. Ülker Bisküvi Fabrikası, Gislavet Lastik Fabrikası işçilerinin üzerine tanklar sürüldü. Öte yandan lokavtlar, toplu halde işten atmalar devam ediyor.

Gecekondular, evler, buldozerlerle, grayder ve tanklarla yıkılıyor.

Geniş köylü yığınları, sömürü ve baskı altında inim inim iniliyor. Geçenlerde Çukurova'da Ersin pamuk işçileri, Çapa-İş Sendikası'nda toprak beylerine, ağalara karşı birleştiler. Pamuğun kilosu başına 50-60 kş. yerine 1 TL ödenmesini istediler. Greve gittiler. Hükümet, polis, jandarma, tarım işçilerinin karşısına süngüyle, tankla çıktı. Çapa-İş Sendikası yöneticileri Şemsettin Eren, Arif Vural, Mahmut Sönmez tutuklandı. Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne çıkarıldılar.

YAZARLIK SUÇU ; 36 YIL HAPİS :

Memlekette, işçi sınıfımız, geniş köylü yığınlarının yanı sıra halktan yana aydınlar, yazar ve sanatçılara, gençliğe karşı da ağır bir baskı yürütülüyor. 12 Mart sonrasında olduğu gibi, yeniden kitaplar toplatılmaya, dergi, gazete satanlara karşı kaba kuvvet kullanılmaya başlandı. İstanbul'da bir gazetenin yazışmaları müdürü çıkan yazılardan dolayı 36 yıl hapse mahkum edildi. 14 gazetenin yazışmaları müdürleri hakkında, "devlet sırlarını açığa vurmak" gerekçesi ile en az 5'er yıl hapis cezası isteniyor.

Değerli sinema sanatçısı Yılmaz Güney bir tertip sonucu yeniden demir parmaklıklar arasında sürdürülüyor.

FAŞİST SALDIRILAR :

Faşist MHP ve AP'nin emrindeki sayılsı 200'ü bulan silahlı zorbalar Hacettepe ve Ortadoğu Teknik Üniversitesini bastılar. 8'i ağır 28 öğrenci yaralandı. Faşist Ülkü Ocakları'nın elebaşısı Muharrem Semsek "Bu hareketler devam edecek" deme küstahlığını gösterdi.

Marmara Kimya Endüstrisinde Çağdaş Metal-İş Sendikasına geçen işçilere karşı Milliyetçi Hareket Partisine kayıtlı faşistler fabrikayı yığınca saldırlar. Zorbalıkla işi durdurdular.

Bütün bu baskı ve terörü yürüten emperyalizm ve onun yordakçası yerli egemen sınıflar, bir süre hükümet yokmuş gibi gösterip ortalığı bulandırarak kanlı bir rejimi yerleştirmek için fırsat kolluyorlar.

SIKI YÖNETİMLE GERİCİ PARTİLER ELELE :

Sıkı Yönetimle, militarist klikle gerici partiler arasındaki hıslım-akrabalık, Ankara Sıkı Yönetim Mahkemesi Başkanı Tuğgeneral Ali Elverdi'nin Adalet Partisine girmesiyle bir kere daha açıkça ortaya çıktı. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın kanına giren, nice devrimciye, yurtsevere zindanlarda kan kusturan Ali Elverdi, emekliye ayrıldıktan sonra soluğu AP'de alan 12 Martçı generallerin onuncusu oldu.

Sıkı Yönetimin yanısıra yurdun her bölgesinde kurulan Devlet Güvenlik Mahkemeleri ceza üstüne ceza kesiyor. Anayasayı gözgöre göre çiğneyen bu 12 Mart kalıntısı kanunsuz mahkemeler bugüne kadar 100 civarında davaya baktılar. 60'ını karara bağlayıp, ağır cezalar verdiler. Bu sözde mahkemelerin üyelerinin çoğunda yargıçlık sıfatı bile yok.

İşçi sınıfımız, emekçi yığınlar, halktan yana aydınlar, bütün yurtseverler, Sıkı Yönetim ve Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılmasını, Mussolini İtalyasından alınan Ceza Kanunu'nun faşist, gerici maddelerinin iptalini istiyor. Bunun için mücadele ediyor.

Avrupa'da çalışan işçilerimizin, öğrenci, öğretmen, doktor, sanatçı ve yazarlarımızın örgütleri, "Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi"nde birleşip, aynı mücadeleye omuz veriyorlar.

SIKI YÖNETİME SON

SIKI YÖNETİM VE DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ KALDIRILMALIDIR.

141., 142. ve 146. MADDELERİN KÖKENİ

Türk Ceza Kanununun 141-142 ve 146. maddeleri neden ve nasıl ceza kanunumuza girmiş ve nasıl bugüne dek sürüp gelmiştir. Önce tarihe bakalım:

1789 Fransız burjuva devrimi dünyaya yeni fikirler ve politik akımlar getirdi. Burjuvazi geniş sömürme olanakları sağlayıp, kendini biçimlenirken aynı zamanda karşısındaki işçi sınıfını da yaratıyordu. Önceleri kendini tarihin son ve kesin gerçeği sayan burjuvazi, bir süre sonra bunun böyle olmadığını anlayıp, karşısındaki işçi sınıfına karşı tedbirler almaya başlamıştır.

19. yüzyılın sonlarına doğru ve 1. Dünya Savaşı öncesi dönem, dünyada kapitalizmin tekelciliği yükseldiği dönemdir. Serbest rekabet kapitalizminin tekelci kapitalizme dönüşmeye başlamasıyla birlikte politik düzeyde de liberalizmin yerine daha baskıcı, faşizme yönelik politik akımlar bu dönemde filizlenmeye başladı. 1. Dünya Savaşı sonrası yıllarda kapitalizmin genel kriz dönemi başladı. Burjuvazi de güçlenen işçi sınıfı hareketine karşı eski yöntemlerle egemenliğini sürdüremeyeceğini daha açık görmeye başladı, açık zorbalık yöntemlerine başvurmaya başladı. Böylece faşizmin kapısı aralandı.

Burjuvazi bu zorbalığın içinde hukuk yollarını da kullanıp sosyal suçlar kavramını ortaya attı. Devlet ve toplumsal ilişkileri değiştirmeye yönelik eylemler ve en önemlisi düşünceler suç sayılmaya başladı.

1925'lerde İtalya'da faşizm ortaya çıkarken, kendine uygun hukuk düzenini de yaratıyordu. Yeni kanun maddeleri faşizme göre devletin ve toplumun yansıması olan milli şefin korunmasını da içeriyordu. Musoliniye yapılan bir suikast bahane edilerek 1926'da 141 ve 142'nin ilk görüntüleri "Devletin savunulması için özel kanun" da kendini gösterdi.

Kanun hakkındaki gerekçede "Faşizme karşı hareketler ve bu hareketlere esas teşkil eden düşünceler suçtur, bu suçların sert şekilde cezalandırılması gerekir" deniyordu. Bakanlık raporunda da bu maddelerin sadece sosyalizm ve komünizme karşı olduğu da belirtiliyordu..

GELELİM TÜRKİYE'YE

1926 Tarihli Türk Ceza kanununda bu maddeler yoktu. 1936'ya kadar sınıfsal bilinçlenme özel kanunlarla bastırılmaya çalışıldı. Ama artık bu iş yürümeyince 1936 yılında 3038 sayılı kanunla yeni değişiklikler kanunumuza ithal edildi. Örnek alınan kanun 1930 İtalyan faşist ceza kanunuydu.

Burjuvazi, Türk Ceza Kanununu 1936 ile 1951 yılları arasında yurduzdaki sınıfsal bilinçlenmeyle doğru orantılı olarak 5 kere değiştirip ağırlaştırdı. Önce sadece "cebir" (şiddet) cezalandırılırken en sonunda cemiyet kurmaya "tenessül" (Başvurma) dahi cezalandırılıp solun nefesi kesilmeye çalışıldı. Böylece işçi sınıfının politik düzeyinin, örgütlenmesinin gelişmesi kontrol altına alınmak istenmiştir.

1949 değişikliği için yazılan Adalet Komisyonu raporunda da bu maddelerin burjuva devletin ekonomik düzenini korumak amacına yöneldiği açıkça belirtilmiştir.

Maddelerin kanuna girişi ve sertleşmesi gerekçelerinde yalnız sosyalistler ve komünistlere karşı olduğu açıklanmaktadır. Bununla beraber uygulama da sadece komünist ve sosyalistler tırpandan geçmemiş, zaman zaman sosyal demokratlar da bu maddelere dayanılarak cezalandırılmıştır.

1961 Anayasası ile tabii özgürlükler alınmışken hala 141 ve 142. maddelere göre salt düşünce cezalandırmaları devam etmiş ve Anayasamız çiğnenmiştir. Salt düşünce diyoruz çünkü Marksist bir düşüncenin icra hareketi halinde ceza kanununun 146. maddesi uygulanmaktadır.

Salt düşünce cezalandırılırken gelir dağılımı için yapılan istatistikler, Marksizmi anlatan ders kitapları, kapitalizm ve hatta Amerika'nın tenkidi bile suç sayılmıştır.

Çağımızın ünlü devrimcilerinin eylem için kurdukları teoriler dünyanın her yerinde ve baş emperyalist Amerika'da bile okunurken bizde suç sayılıp çevirmen ve yazarlara en ağır cezalar verilmiştir.

Türkiye İşçi Partisi 1965 yılında bu maddelerin Anayasamızın bir çok maddelerine aykırı olduğuna işaret ederek iptal davası açmış fakat Anayasa Mahkemesi 7'ye karşı 8 oyla bu istemi reddetmiştir.

Anayasa Mahkemesi bu maddelerin Anayasa'ya uygun olup olmadığını arayacak yerde, Komünizmin düzenle bağdaşıp bağdaşmadığını incelemek yolunu seçmiştir. Faşist İtalya'da bu maddelerin faşist niteliği düzenin hukukçuları tarafından övünülerek ilan edilmişken bizim bu maddelerdeki bu niteliği reddetmemiz çelişkinin en aşığıdır.

Anayasamız, 20. maddesi ile, düşünce özgürlüğünü ve düşüncelerin her türlü vasıta ile topluma yayılmasını, yani propagandasını, güvence altına alırken hala 141 ve 142. maddeler ile gerçek yurtseverler zindanlara atılmaktadır. Bu durum Anayasamızın temel ilkelerine tamamen aykırıdır.

Anayasamıza göre bütün düşünceleri açıklamak serbesttir. Anayasamız, sosyalist bir Anayasa değildir ama bu sosyalist düşüncenin yasaklandığı anlamına gelmez.

12 Mart Muhtırasından sonra Anayasamız halkımız için lüks sayılmış, 1961 Anayasasının getirdiği tabii özgürlükler 2 defa budanmış, baskılar yoğunlaşmıştır. Buna paralel olarak da 26 Haziran 1973 tarihinde, Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kanunu ile 141 ve 142'yi tamamlayan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurulmuştur.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri burjuva demokrasisi kurallarını bile açıkça çiğneyen faşist nitelikte askeri mahkemelerdir. Bunlar sıkıyönetim mahkemelerinin devamıdır ve ana amacı sol hareketi ezmektir.

Bugün 141. 142 ve 146. maddeler gibi faşist maddeler, faşist İspanya dışında hiçbir Avrupa ülkesinde yürürlükte değildir. Portekiz'de ve Yunanistan'da son gelişmelerle birlikte bu tür faşist yaralar da tarihin çöp sepetine atılmıştır.

Faşist İspanya dışında bir tek bizim yurdumuzda yürürlükte olan bu maddelere karşı mücadele etmek günümüzün hedefidir.

Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi

İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
LONDON EATING HOUSES İŞÇİ TEMSİLCİLERİ KOMİTESİ
İNGİLTERE KIBRIS TÜRK ÖĞRENCİ FEDERASYONU
AVRUPA TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU
B.BERLİN TÜRKİYELİ AKADEMİSYENLER DERNEĞİ
TÜRKİYELİ ÖĞRETMENLER DERNEĞİ
TÜRKİYELİ İŞÇİLER DAYANIŞMA BİRLİĞİ (Köln)
ATTF İSVİÇRE ÇALIŞMA GRUBU
BELÇİKA TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ
FRANSA TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ
FRANSADAKİ TÜRKİYELİ GENÇ RESSAMLAR GRUBU
TÜRKİYELİ İŞÇİLER KÜLTÜREL-SİYASAL ÇALIŞMA GRUBU
F.ALMANYA TÜRK GAZETECİLERİ, SENDİKACILARI,
SOSYAL DANIŞMANLARI KOORD. KOMİSYONU
KIBRIS TÜRK DEMOKRASİ DERNEĞİ
İNGİLTERE TÜRK ÖĞRENCİ FEDERASYONU
TÜRK GÜZEL SANATLAR DERNEĞİ
MÜNİH TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR OCAĞI
FRANKFURT TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ
MANNHEİM TÜRK TOPLUMCULAR OCAĞI
STUTTGART TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR OCAĞI
WANNE-EICKEL İŞÇİ BİRLİĞİ
ESSEN TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ
İSVEÇ TÜRK TOPLUMCULAR OCAĞI
FRANSADAKİ TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
FRANSADAKİ TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ
HOLLANDA TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ
BERLİN TÜRK TOPLUMCULAR OCAĞI
KASSEL TÜRK TOPLUMCULAR BİRLİĞİ

Antifaschismus muß an Taten gemessen werden

Das immer brutalere und offenere Auftreten fanatischer türkischer Faschisten jetzt auch im Ausland, d.h. besonders in der BRD und Westberlin, macht es u.E. notwendig, darüber eine **möglichst breite Öffentlichkeit** herzustellen.

Beweiskräftige Dokumente belegen eine enge Zusammenarbeit ausländischer faschistischer Gruppen mit deutschen Faschisten und sogar mit sogenannten „demokratischen Mehrheitsparteien“. Öffentlichkeit alleine kann daher nur ein **erster Schritt** zur Verhinderung weiterer Ausschreitungen sein.

Als weitere praktische Maßnahmen sieht das „Initiativkomitee gegen die türkischen Faschisten“ den **Zusammenschluß aller** antifaschistischen und demokratischen Kräfte - Gruppen und Einzelpersonen - **an konkreten Punkten** sowie eine kontinuierliche Auseinandersetzung über Inhalte und Methoden des gemeinsamen Widerstandes.

Wir halten es deshalb für sinnvoll, diese Dokumentation zu einem **Forum aller fortschrittlichen Kräfte** zu machen, die den antifaschistischen Kampf besonders gegen die „Grauen Wölfe“ führen, indem sie in ihrem Bereich Aktivitäten entwickeln und sich in Form von Veröffentlichungen auch mit Gleichgesinnten auseinandersetzen.

Deshalb fordern wir alle auf, Informationen über das fanatischfaschistische Treiben der türkischen und deutschen Faschisten, ihrer Helfershelfer und Tarnorganisationen an uns zu senden oder auf anderem Wege der Öffentlichkeit mitzuteilen.

Neben Anzeigen und Besprechungen der Dokumentation in den eigenen Organen und eigenen inhaltlichen Beiträgen zu bestimmten Themen für eine Neuauflage der Dokumentation erklären sich folgende Organisationen, Zeitungen und Einzelpersonen bereit, tatkräftig mit ihren Möglichkeiten die Verbreitung und den Vertrieb dieser Dokumentation zu unterstützen:

Unterstützende Organisationen: (in alphabetischer Reihenfolge)

Alternative Liste Berlin (AL)
Antifaschistische Front, Westberlin
Arbeitskreis „Ausländische Mitbürger“, Herford
Ausländerkomitee, Westberlin
Bund der Werktätigen der Türkei, Westberlin
Bund Deutscher Pfadfinder (BDP), Westberlin
Devrimci Isci, Devrimci Yol
Evangelische Studentengemeinde (ESG), Westberlin
Föderation der Studenten aus der Türkei, Westberlin
Föderation der Studenten aus der Türkei, Frankreich
Gastarbeit Winkel, Nijmegen, Holland
Humanistische Union (HU), Westberlin
Jugendzentrum „Drugstore“, Westberlin
Jungdemokraten (Judos), Westberlin
Jungsozialisten (Jusos), Westberlin
Kommunistischer Arbeiterbund Deutschland (KABD)
Kommunistischer Bund (Antifa- und Internationalismus-Kommissionen) (KB)
Kommunistische Partei Deutschlands, ml (KPD/ML)
Kulturzentrum der Türkei, Darmstadt
Progressive Volkseinheit der Türkei, Frankfurt
Rock gegen Rechts e.V., Westberlin

Sozialistische Jugend Deutschlands, die Falken, Westberlin
Studenten und Arbeiterverein der Türkei, Wiesbaden
Sanitärgruppe im Chamissoladen, Westberlin
Spatacusbund, Westberlin
Treff- und Informationsort für türkische Frauen, Westberlin
Türkisches Volkshaus, Westberlin
Verein der Arbeiterjugend der Türkei, Nürnberg
Verein der Arbeiter aus der Türkei, Köln und Umgebung
Verein der Arbeiterjugend der Türkei, Westberlin
Verein der fortschrittlichen Arbeiter aus der Türkei, Hamburg
Verein der Studenten aus der Türkei, Paris -
Vereinigung der Studenten der Türkei, Wien

Initiativkomitee gegen türkische Faschisten, Westberlin

Zeitungen & Zeitschriften

Courage, Westberlin Frauenzeitschrift
Die Neue, Westberlin
Emma, Köln
Heimerzieherzeitung (HEZ), Westberlin
Junge Presse, Westberlin
Neue Charlottenburger Zeitung
Päd.-extra, Weinheim
radikal, Westberlin
Sozialmagazin, Weinheim
Süd-Ost-Express, Westberlin
Zitty, Westberlin

Einzelpersonen:

Bernd Hoffmann (Mitarbeiter der Türkei-Koordinationsgruppe von Amnesty International)
Gabriele Weber (Journalistin, Stern)
Jürgen Blume (Journalist)
Jürgen Roth (Schriftsteller), Frankfurt
Karl-Klaus Rabe (Mitarbeiter der „Aktion Sühnezeichen“, Schriftsteller)
Matthias Regenrecht (Mitglied der Jungsozialisten), Reutlingen

Sybille Uken (Mitarbeiterin der „Deutschen Jungdemokraten“), Hamburg
Sürrcya Turan (GEW, Ausländerkomitee)

aus: 'Wahrheit', 14.11.79

Ein Blick in unsere Stadt, der viel zu oft zu sehen ist, aber gar nicht in die Landschaft passen dürfte. Diesen „informativen“ Zeitungskiosk entdeckte unser Fotograf im Bezirk Schöneberg. Foto: DW-Henschel

Bedauerlicherweise müssen wir feststellen, daß es einige antifaschistische Kräfte ablehnen, selbst an einzelnen, konkreten Punkten auf gleichberechtigter Basis zusammenzuarbeiten. Dazu gehören vor allem die SEW, die VVN und der „Türkisch-demokratische Arbeiterverein“ in Westberlin und die

türkische Dachorganisation FIDEF in der BRD, die diese Dokumentation nicht unterstützen und auch nicht im Initiativkomitee mitarbeiten wollen (pfui! der Setzer.). Wir begrüßen die antifaschistische Aktivität dieser Organisationen, aber fragen sie: Glaubt Ihr, daß ihr den antifaschistischen Kampf alleine, ohne uns führen könnt?

Unsere Spaltung ist unsere Schwäche — nur gemeinsam sind wir stark!

Was ihr da hört ist das Heulen der Schakale
Dieser Kampf ist gegen den Faschismus
Dieser Kampf ist für die Freiheit...

Der Tag ist noch nicht gekommen
rollt die Fahnen nicht zusammen

N. Hikmet

Für ein Verbot

der „Grauen Wölfe“

Von den
Bezirksverordnetenversammlungen

Kreuzberg: Verbot der „Grauen Wölfe“

Angeichts des frechen Auftretens der faschistischen türkischen Organisation „Graue Wölfe“ forderte zu Beginn der gestrigen BVV der Stadt für Jugend und Sport, Günter König (SPD), in einer Erklärung für das Bezirksamt das Verbot dieser Organisation.

Zu dieser Erklärung sah sich das Bezirksamt veranlaßt, nachdem in der Bevölkerung die Empörung über die Aktivitäten der „Grauen Wölfe“ anwuchs. Ausschlaggebend für diese

Stellungnahme war schließlich das Auftreten der Polizei gegen Teilnehmer an der Abschlußveranstaltung der Antifaschistischen Woche im Jugendheim Böcklerpark. Hier hatte die Polizei Mitglieder der „Grauen Wölfe“ geschützt, die die Veranstaltung provozierten, während sie gegen Teilnehmer vorging, die diese Veranstaltung schützten. Die Debatte über diese Erklärung wurde auf die nächste BVV-Sitzung vertagt.

K. N.

aus: 'Wahrheit', 29. 11. 79 (SEW)

Demonstration

gegen die Grauen Wölfe

Samstag, 8.12.79, 11 Uhr, Baseler Platz, Frankfurt

Am Sonntag, den 25.11. stachen Graue Wölfe in Frankfurt auf Kinobesucher, die sich weigerten, ihre Flugblätter anzunehmen, mit Messern ein. Vier Verletzte mußten in ein Krankenhaus gebracht werden.

Seit langem erhalten die türkischen Faschisten auch in Deutschland Unterstützung. Einer ihrer Förderer: Franz Josef Strauß. Unterstützt werden sie auch durch die türkische Demirel-Regierung.

Wir fordern:

Festnahme sämtlicher Täter des Überfalls und deren sofortige Bestrafung

Verbot der Veranstaltung der faschistischen Türk Förderung

Verbot der faschistischen Türk Förderung und Ausweisung ihrer Anführer und anderer MHP-Mörder, damit Arbeiter aus der Türkei und der Bundesrepublik ohne Angst vor rechtsradikalem Terror leben können!

(Sofortige Ausweisung von Franz Josef Strauß als Helfershelfer)

Förderung progressiver Volksvereine in Europa (HDF), Progressive Volkseinheit Frankfurt (FHDP), Kulturzentrum der Türkei in Darmstadt, Jungsozialisten Landesverband Hessen, Jungsozialisten Frankfurt, Die Falken, Grüne Liste Hessen (GLH), ASIA der Universität Frankfurt, Kommunistischer Bund (Frankfurt), Die Tageszeitung-Regionalredaktion Frankfurt, Club Voltaire, Jürgen Roth.

Für den selben Samstag hat die faschistische „Türk-Förderung“ zu einer Veranstaltung in Frankfurt-Schwanheim (Turnhalle) eingeladen. Beginn ist 17.30 Uhr. Offiziell handelt es sich um eine Kulturveranstaltung, zu der keine Mitglieder der Grauen Wölfe geladen wurden. Nur die meisten Mitglieder des Kulturvereins sind gleichzeitig Mitglieder der Grauen Wölfe und beide Organisationen unterhalten in Frankfurt ein gemeinsames Büro.

aus: „TAZ“, 7.12.79

Die Herausgeber stimmen mit dem Inhalt persönlich gekennzeichnete Beiträge und dokumentierten Veröffentlichungen aus öffentlichen oder privaten Medien nicht unbedingt überein.

Stoppt die „Grauen Wölfe“

zu diesem Buch:

Blickpunkt

Schlagweisen, Drohreden an türkische Arbeitervereine und Schüsse auf türkische Demonstranten — wie Anfang Juni in Rüsselsheim — gehören mittlerweile in Westdeutschland zum Alltag. In keinem Fall seien „Graue Wölfe“ als Täter von Anschlüssen oder Übergriffen von der Polizei ermittelt und verurteilt worden. Diese Dokumentation soll die Arbeitsweise und den Terror der türkischen Faschisten und ihrer Tarnorganisationen, speziell in Westberlin, aufzeigen, und allen Antifaschisten Informationen geben, die bei dem Kampf für ein Verbot der Tarnorganisationen der „Grauen Wölfe“ unerlässlich sind. Herausgeber: Antifaschistische Liga Westberlin, 2. 1000 Berlin 62, Preis: 4,- DM.

Franz Josef Strauß und die türkischen Faschisten

CSU-Führer Strauß (l.), Foto:Antifaschistischer Verlag, 6. Sep. 1979

Dokumentation des Terrors der „Grauen Wölfe“ in Westberlin

Aus dem Inhalt:

- „Graue Wölfe in der Türkei
- Struktur der MHP in der BRD
- Zusammenarbeit von MHP und CDU/CSU
- Chronologie des Terrors der MHP in Westberlin
- Türkische Faschisten - Vorsicht!
- Widerstand gegen „Graue Wölfe“

4,- DM

Zweite erweiterte Auflage
„Neue Enthüllungen“
„Neue Widerstandsformen“
„Parlamentsdebatte“

Impressum

Das Initiativkomitee trifft sich Dienstags, 19 Uhr, in Berlin 62, Langenscheidstr. 3, Dokumentationen können dort gegen Vorkasse bestellt werden. Preis: 4,- DM + 1 DM Porto, bei Mehrfachbestellungen per Nachnahme. Geld bitte auf das Postscheckkonto Berlin-West Kto-Nr. 176539-103

Erscheinungsdatum:
November 1979 zu Westberlin
2. erweiterte Auflage

Alternative Liste

Für Demokratie und Umweltschutz

Bezirksgruppe Kreuzberg

Dringlichkeitsanfrage - »Graue Wölfe«

Die Aktivitäten der faschistischen »Grauen Wölfe«, der türkischen MHP finden kein Ende. Auf der »Türkei heute«-Informationsveranstaltung im Rahmen einer antifaschistischen Woche vom 12. - 16.11.79, ereignete sich im Jugendfreizeitheim Blücherstraße am Mittwoch den 14. November folgender Vorfall: Während einer Diskussion über den Verlauf der Veranstaltung ereignete sich im Vorraum des Jugendfreizeitheims (JFH) eine **Provokation** der Grauen Wölfe. Ein achtzehnjähriger türkischer Jugendlicher aus Schöneberg (Ibrahim Ozdag als Mitglied der Grauen Wölfe bestens bekannt) denunzierte zwei andere jugendliche Heimbewohner bei der Polizei, daß sie ihn beraubt und geschlagen hätten.

Übereifrig wurden die beiden von »unseren Ordnungshütern« in Handschellen abgeführt und über 20 Stunden erkennungsdienstlich behandelt, vom Staatsschutz (Leiter Kittlaus) nach ihren politischen Anschauungen befragt und nach eigenen Aussagen sogar mißhandelt. Am nächsten Tag wurde ebenfalls der Vorsitzende des »türkischen Jugendvereins« (Paul-Lincke-Ufer 43) verhaftet und nach kurzer Zeit wieder entlassen (siehe Pressemeldung).

Trotz dieses gezielten Versuchs der Grauen Wölfe, die Veranstaltung zu sprengen wurde nach dem Abzug der Polizei (drei Mannschaftswagen), unter Protest aller Anwesenden, die Veranstaltung erfolgreich zuende geführt.

Nach Aussagen der Jugendlichen wurden sie von der Polizei extrem ausländerfeindlich behandelt und sogar geschlagen. Andere Jugendliche, die lediglich zur Veranstaltung wollten, wurden von der Polizei gehindert mit den Worten: *»Was wollt ihr denn bei dieser kommunistischen Veranstaltung«* (siehe auch Artikel im »Spandauer Volksblatt« vom 16.11.79) **Fakt ist, daß es sich um eine von Jugendlichen und Erziehern staatlicher Jugendfreizeitheim vorbereitete Veranstaltung gehandelt hat, deren Träger das Bezirksamt Kreuzberg war.**

Bereits am Freitag den 16. November ereignete sich der nächste Überfall, trotz Anwesenheit von Polizei im Haus der Jugend (Böcklerpark) auf der Abschlußveranstaltung der Antifa-Woche: Mitten im Programm entstand plötzlich große Hektik, als die Nachricht gegeben wurde, daß wieder ca. 20 bis 30 Graue Wölfe das JFH Blücherstr. überfallen hatten. Sie hatten auf die dort anwesende Honorarkraft Isar K. eingeschlagen, der gerade noch das Fenster schließen konnte, worauf weitere 10 Scheiben zerstört wurden. Der anwesende Schulleiter erstattete sofort Strafanzeige.

Obwohl also offensichtlich dieser Überfall der Polizei bekannt gewesen sein mußte (über Polizeifunk) ließ man, diese Terrorbande ungestört durch Kreuzberg ziehen. Unter der Rädelsführerschaft von I. Özdag kreuzten die türkischen Faschisten auch am Haus der Jugend auf, wo sie z. T. mit Gesichtstüchern maskiert, allerdings vor der Übermacht unverrichteter Dinge wieder abzogen.

Ohne von der Polizei in irgendeiner Weise gehindert zu werden, zogen sie dann **gezielt zur türkischen Discothek »Merhaba«** (SO 36), Oranienstr., wo sie dann Stühle, Spiegel, Flaschen zertrümmerten und einen Gast blutig schlugen. Dieses Verhalten der Polizei ist kein Einzelfall:

- Am 14.9. wurden die Räume zweier demokratischer türkischer Organisationen (Paul Lincke Ufer 43 und Kottbusser Damm 79) durchsucht und Mitglieder verhaftet

- Auf einer Vollversammlung im JJH Reichenberger Str. bei einer Diskussion über Graue Wölfe kam plötzlich ein KOB und fragte, wer die Polizei gerufen habe, es gäbe hier Auseinandersetzungen und geheime Veranstaltungen

- Nicht vergessen sind die Polizeieinsätze auf dem U-Bahnhof Mehringdamm, anläßlich einer Antifa-Demo und im »Jodelkeller« (Adalbertstr.).

Zu Recht bringen die Jugendlichen und Erzieher ihre Entrüstung über das parteiische Eingreifen der Polizei und die Frechheit der türkischen Faschisten in **Presseerklärungen** zum Ausdruck, denen sich jetzt auch das Bezirksamt Kreuzberg anschloß (siehe Tagesspiegel vom 23.11.).

Im krassen Gegensatz zu dem - über alle Verhältnismäßigkeit der Mittel hinausgehenden - bereitwilligen, antikomunistischen Einsatz der Polizei, steht die Reaktion der Strafverfolgungsbehörden und anderer parlamentarischer Institutionen und Parteien, gegenüber faschistischen Aktivitäten.

So leugnet Bürgermeister Pietschker (SPD) in der Bezirksverordnetenversammlung (BVV) vom 27.6.79 noch den *»wachsenden Rechtsradikalismus in Kreuzberg«*, weniger Monate später, am 20. Oktober, mußte die Polizei im Anschluß an eine Demo des Initiativkomitees gegen türkische Faschisten 35 Neonazis der Wiking-Jugend pro forma verhaften.

SPD-Parteifreund Ullrich (Innensenator) rechtfertigt die Inaktivität der Polizei mit *»Rücksichtnahme auf eine mögliche Regierungsbeteiligung der Türkes MHP«* (Berliner Stimme vom 26.5.79). Allerdings *»sobald wir irgendwo Ansätze haben, aus denen sich eindeutige Fakten nachweisen lassen, wird die Innenministerkonferenz sicher ein Verbot (der Grauen Wölfe) aussprechen.«*

Unseres Erachtens liegen genug Fakten vor, so wurde unlängst ein in der Türkei gesuchter Führer der MHP in Frankfurt verhaftet, wo er über Jahre unbehelligt lebte und agierte. Ebenfalls in Frankfurt überfielen am 25.11.79 Faschisten der Türk Federasyon Mitglieder der sozialdemokratischen HDF, die nach einem Kinobesuch (»Herde« Yilmaz Günet) keine Zeitung den Faschisten (Hasret) abnehmen wollten, mit Messern, wodurch einige unter anderem in der Leiste lebensgefährlich verletzt wurden. (Nach WDR, türkische Rundfunksendung vom 26.11.)

Im Tagesspiegel vom 27.11. wird ebenfalls daraufhin gewiesen: *»In der Bundesrepublik ist die Zahl neonazistischer Aktivisten im Laufe des ersten Halbjahres*

1979 um 300 auf 1.300 gestiegen. Etwa 300 von ihnen sind einem harten Kern zuzurechnen, der auch vor Terrorakten wie Sprengstoffanschlägen und Attentatdrohungen nicht zurückschreckt.«

Rücksichtsnahme auf diese Faschisten und die Demirel-/Türkes-Regierung ist keinesfalls geboten, hat doch Demirel kaum an der Regierung bereits durch das »Kriegsverwaltungsgesetz mehrere fortschrittliche, demokratische Organisationen und Zeitungen verboten, u. a. den größten Jugendverband (IGD).

Am 27.11. meldet der Tagesspiegel ebenfalls, daß kaum nachdem Demirel mit knapper Mehrheit (229 zu 208) der Abgeordneten im türkischen Parlament in seinem Amt bestätigt wurde, es zum Eklat kam: »Der Parlamentspräsident Karakas brach deshalb ... die Sitzung ab, Demirel hatte erklärt, die Regierungskrise sei nun endgültig beendet. Sein Kabinett habe schwere Aufgaben vor sich. Die Rede ging teilweise in den lautstarken Tumulten unter.«

Diese Jubelstimmung für eine erklärmaßen konservative Regierung, muß vor dem Hintergrund des täglichen faschistischen Terrors in der Türkei gesehen werden: »Zei Jugendliche wurden in der nacht zum Sonntag bei einer Bombenexplosion in Ankara tödlich verletzt« und »der unter dem Verdacht des Mordes an einem türkischen Zeitungsverleger stehende Ali Agca ist am Sonntag aus einem Militärgefängnis in Istanbul ausgebrochen.« (Tsp. vom 27.11.)

Speziell Westberlin entwickelt sich jedoch immer mehr zum El Dorado der Grauen Wölfe: »Am Freitag vergangener Woche versuchten ca. 50 Maskierte, mit Messern und Schlagstöcken Bewaffnete Graue Wölfe die Verkäufer der sozialistischen türkischen Arbeiterzeitung Kurtulus am Kottbusser Damm zu überfallen... Die eine Stunde später eintreffende Polizei sah sich nicht genötigt, die Personalien oder die Waffen der Faschisten sicher zu stellen. Im Gegenteil - unter Polizeischutz konnten die Grauen Wölfe ungehindert den Platz verlassen. Ein Tag später, am Sonnabend, wiederholte sich dieser Vorgang am Wochenmarkt auf dem Leopoldplatz. Ungefähr 35 maskierte Graue Wölfe, ebenfalls bewaffnet, griffen die Kurtulus-Verkäufer an. Die daraufhin alarmierte Polizei fotografierte die Kurtulus-Verkäufer und nahm zwei von ihnen ohne Begründung zur Wache mit. Dort wurden sie eine Stunde festgehalten und verhört. Gegen die Grauen Wölfe leitete die Polizei dagegen keinerlei Maßnahmen ein.« (aus Wahrheit vom 26.11.)

Offensichtlich werden alle diese Fakten von den offiziellen Stellen geleugnet, um nicht aktiv werden zu müssen und damit ganz klar eine antifaschistische Position einzunehmen. Da nützen auch die leeren Worte Ullrichs nicht »er sei grundsätzlich gegen jede Form des Faschismus, ob in Chile oder der Türkei« (auf einer Veranstaltung im JFH Naunynstr. am 18.10.79)

So wurde konkret die große Anfrage der Alternativen Liste vom 6.10.79 - 1. Sind dem BA folgende Aktivitäten rechtsextremistischer Gruppen bekannt: (Aufzählung) 2.

Was gedenkt das BA gegen die verstärkten Übergriffe zu tun?, 3. Welche konkrete Unterstützung kann das BA der mißhandelten Zehra Akin geben? - aus »formalen Gründen« abgelehnt: In der Begründung der Ablehnung heißt es, »daß die Sachverhaltsschilderung und Behauptung zu unkonkret seien und teilweise nicht in die örtliche Zuständigkeit fallen sodaß dem BA eine Beantwortung der Anfrage nicht möglich ist. Teilweise behandelt die Anfrage Eingriffe in die Privatsphäre, die im Wege der Strafverfolgung geklärt werden müssen.« (Mitschrift der Sitzung des Ältestenrates vom 15.10.79)

Gegen diese Ablehnung wurde von der AL Einspruch erhoben und gerichtliche Schritte eingeleitet.

Es handelt sich hierbei um keinen Einzelfall, ähnliche Vorfälle hat es in Wilmersdorf und Tiergarten gegeben.

Jetzt werden diese Positionen der »demokratischen Mehrheitsparteien« durch die praktische Entwicklung der Fakten überholt und nun sollen sie auch Farbe bekennen! Die AL hat erneut durch eine Presseerklärung vom 19.11. und am gleichen Tag im Ältestenrat eine Dringlichkeitsanfrage für die BVV vom 28.11. (Beginn 16.30 Uhr im Rathaus Kreuzberg, Yorckstr. 4 - 11) angekündigt. Mal sehen, ob die Bezirksverordneten angesichts der breiten Öffentlichkeit und der Anwesenheit der betroffenen Jugendlichen, Erzieher und demokratischer Organisationen bereit sind, einer Dringlichkeitsanfrage zuzustimmen und mit der erforderlichen 2/3-Mehrheit die Reihenfolge der Tagesordnung zu ändern, und die Graue Wölfe-Anfrage als ersten Punkt zu behandeln, nachdem sich bereits auf der Abschlußveranstaltung vor dem Hintergrund der Ereignisse die anwesenden Diskussions Teilnehmer - Klaus Rabe (Aktion Sühnezeichen), Hajo Keller (DGB-Jugend), Kuchenbäcker (IGM-Jugend) und v. a. Stadtrat König den Vervotsforderungen zugestimmt hatten, sodaß die Öffentlichkeitsarbeit der Erzieher, der AL, der Kreuzberger Jusos sowie türkischer demokratischer Organisationen, König zu folgender Feststellung kommen ließ: »diesen Gewaltaktionen muß der Boden entzogen werden.

Wir fordern ein Verbot der Grauen Wölfe« (Presseerklärung des BA), dem sich das Bezirksamtkollegium Kreuzberg anschloß.

Sollten die Bezirksverordneten trotz dieser Verbotsforderung des BA oder aufgrund der Krankheit Bürgermeister Peitschkers nicht dazu bereit sein, die Dringlichkeitsanfrage zu behandeln, muß auf jedem Fall versucht werden, diese Anfrage auf der nächsten BVV am 5.12. zu behandeln.

Wir wollen endlich Taten sehen, sowohl Verbote und strafrechtliche Verfolgung der Faschisten, als auch vorbeugende Maßnahmen wie Aufklärungsarbeit an Schulen und Jugendeinrichtungen. Keinesfalls aber Behinderung solcher Antifa-Aktivitäten durch die Polizei oder Diffamierung der Veranstaltungsorganisierer und der immerhin 1000 Besucher der Antifa-Woche.

Der täglichen Bedrohung der Jugendlichen und Erzieher in den JFHs durch die Grauen Wölfe muß endlich konkret praktisch entgegengetreten werden.

Stoppt die „Grauen Wölfe“

Blickpunkt

Schlagereise: Ordentliche an türkische Arbeitervereine und Schüsse auf türkische Demokraten - die Anfang Juni in Rüsselsheim - gehören mittlerweile in Westdeutschland zum Alltag. In keinem Fall seien „Graue Wölfe“ an Täter von Anschlägen oder Übergriffen von der Polizei ermittelt und verurteilt worden. Diese Dokumentation soll die Arbeitervereine und den Terror der türkischen Faschisten und ihrer Terrororganisation, speziell in Westberlin, aufzeigen, und einen Antischiessens Informationen geben, die für den Kampf für ein Verbot der Terrororganisationen der „Grauen Wölfe“ unerlässlich sind. Herausgeber: Initiative gegen türkische Faschisten, Langenscheidtstr. 3, 1000 Berlin 62, Preis 4,- DM.

Franz Josef Strauß und die türkischen Faschisten

CSU-Führer Strauß (l.), Faschisten-Führer Török „Mitsch“ 6. Sept. 1978

Dokumentation des Terrors der „Grauen Wölfe“ in Westberlin

Aus dem Inhalt:

- „Graue Wölfe in der Türkei
- Struktur der MHP in der BRD
- Zusammenarbeit von MHP und CDU/CSU
- Chronologie des Terrors der MHP in Westberlin
- Türkische Faschisten - Vorsicht!
- Widerstand gegen „Graue Wölfe“

4,- DM

Zweite erweiterte Auflage
 „Neue Enthüllungen“
 „Neue Widerstandsformen“
 „Parlamentsdebatte“

amnesty international ist eine weltweite, von Regierungen, politischen Parteien, Wirtschaftsinteressen, Ideologien und Religionen unabhängige Menschenrechtsorganisation, die auf der Grundlage der Allgemeinen Erklärung der Menschenrechte und anderer internationaler Abkommen handelt. amnesty international ist von der Unteilbarkeit und gegenseitigen Abhängigkeit aller Menschenrechte überzeugt. Durch die hier beschriebene praktische Arbeit beteiligt sich amnesty international innerhalb ihres Aufgabengebietes an der Förderung und dem Schutz der Menschenrechte im bürgerlichen, politischen, wirtschaftlichen, sozialen und kulturellen Bereich. amnesty international hat Menschenrechtsverletzungen durch zahlreiche Dokumentationen belegt. Das in dieser Publikation behandelte Land steht nur als Beispiel für viele Staaten dieser Erde, in denen ständig Menschenrechte verletzt werden.

Was tut amnesty international?

ai arbeitet für die Freilassung von gewaltlosen politischen Gefangenen, d.h. von Männern und Frauen, die irgendwo auf der Welt wegen ihrer Überzeugung, Hautfarbe, ethnischen Herkunft, Sprache, wegen ihres Glaubens oder ihres Geschlechts inhaftiert sind und Gewalt weder angewandt noch zu ihrer Anwendung aufgerufen haben;

ai setzt sich — unabhängig von der Gewaltfrage — zugunsten aller politischen Gefangenen für faire und zügige Gerichtsverfahren ein;

ai wendet sich in jedem Fall gegen Folter und Todesstrafe, gegen „Verschwindenlassen“ und extralegale Hinrichtungen;

ai versucht, die Abschiebung von Menschen in ihr Heimatland zu verhindern, wenn sie dort von der Inhaftierung als gewaltlose politische Gefangene, von Folter oder Todesstrafe bedroht sind. Sie hilft politisch Verfolgten, in einem anderen Land Schutz — etwa durch die Gewährung von politischem Asyl — zu finden;

ai spricht sich gegen den internationalen Transfer von Waffen, Ausrüstung und Know how für Militär, Polizei- und Sicherheitskräfte aus, wenn diese von den Empfängerländern dazu benutzt werden, gewaltlose politische Gefangene festzuhalten, Folter anzuwenden, die Todesstrafe oder extralegale Hinrichtungen zu vollstrecken;

ai schickt — soweit das möglich ist — eigene Missionen in Gefängnisse und Lager und setzt sich für die Beachtung der Mindestgrundsätze der Vereinten Nationen für die Behandlung von Gefangenen ein;

ai entsendet Beobachter zu politischen Prozessen;

ai leistet Beihilfe zum Lebensunterhalt von politischen Gefangenen und ihren Familienangehörigen;

ai übernimmt in Einzelfällen das Schulgeld der Kinder und trägt die Kosten für einen Rechtsanwalt oder für medizinische Betreuung.

Wir tun das, weil wir meinen, daß keine Ideologie die Inhaftierung und Folterung oder Tötung Andersdenkender rechtfertigen kann, und daß jeder Staat so beschaffen sein muß, daß seine Bürger abweichende Standpunkte einnehmen und vertreten können. Unsere Arbeit ist nur bei einer breiten Unterstützung durch die Öffentlichkeit möglich. Wie Sie uns unterstützen können, können Sie den Innenseiten dieser Publikation entnehmen beziehungsweise bei den aufgeführten Büros erfragen.

amnesty international finanziert ihre Arbeit aus Spenden, Mitglieds- und Fördererbeiträgen.

amnesty international hilft! — helfen Sie amnesty international!

amnesty international
Sektion der Bundesrepublik Deutschland
Heerstr. 178, 5300 Bonn 1

Postscheck-Konto Köln 2240 46-502
BLZ 370 100 50

BKD-Duisburg Konto-Nr. 30000
BLZ 350 601 90

Falls Sie Ihre Spende einer bestimmten amnesty-Gruppe zukommen lassen wollen, geben Sie bitte folgende Kennziffer an:

September 1984, ViSdP: Reinhard Marx, Auflage: 50 000, Gesamtherstellung: Farbo Druck und Grafik Team GmbH
2. Auflage November 1984, 30000

Luxemburgische Sektion
Case postale 1914, Luxembourg
C.C.P. Luxembourg 33-33

Österreichische Sektion
Eblinggasse 15/4, 1010 Wien
Erste Österreichische
Spar-Casse 003-16326

Schweizer Sektion
Postfach 1051, 3001 Bern
Pc-Kto/Chèque postal 30-3417
Kantonalbank Bern

Gefoltert in der Türkei

ai amnesty international — Sektion der BR Deutschland

Zur innenpolitischen Situation in der Türkei

Am 12. September 1980 fand in der Türkei ein Militärputsch statt. Ein „Nationaler Sicherheitsrat“, bestehend aus Generalstabschef Kenan Evren und den Kommandeuren der militärischen Waffengattungen und der *Jandarmas*, übernahm die Macht. Das Parlament wurde aufgelöst, sämtliche Parteien, politischen Vereinigungen und ein großer Teil der Gewerkschaften wurden verboten. Tausende von Menschen wurden verhaftet.

Im Oktober 1981 wurde vom „Nationalen Sicherheitsrat“ eine „Beratende Versammlung“ eingesetzt, die eine neue Verfassung und ein Parteiengesetz ausarbeitete.

Die neue Verfassung, in der die Grundrechte auf freie Meinungsäußerung, Pressefreiheit und Gewerkschaftsrechte erheblich eingeschränkt werden, wurde am 7. November 1982 durch Volksabstimmung angenommen. Gleichzeitig wurde damit General Kenan Evren für sieben Jahre zum Staatspräsidenten gewählt. Eine inhaltliche Diskussion der Verfassung vor der Abstimmung wurde stark beschränkt.

Seit Mai 1983 ist die Gründung von politischen Parteien erlaubt. Nach dem neuen Parteiengesetz sind jedoch Parteien mit kommunistischer, faschistischer und theokratischer Zielsetzung verboten.

Von den 15 Parteien, die sich ursprünglich gebildet hatten, wurden nur drei zu den Parlamentswahlen am 6. November 1983 zugelassen. Aus dieser Wahl ging die „Vaterlandspartei“ (Anavatan Partisi) unter dem Vorsitzenden Turgut Özal als stärkste Partei hervor. Anfang Dezember 1983 wurde Turgut Özal zum Ministerpräsidenten ernannt.

Nach der Wahl begann in der Türkei eine Diskussion um eine Amnestie. Nach der neuen Verfassung darf das Parlament jedoch keine Amnestie für politische Gefangene erlassen. Anfang 1984 wurde von den Kriegsverbrecherkommandeuren jegliche Publikation zu diesem Thema verboten. Ministerpräsident Özal erklärte im Februar 1984, an eine baldige Amnestie sei nicht zu denken. amnesty international fordert nach wie vor eine Amnestie für alle gewaltlosen politischen Gefangenen.

Das nach dem Militärputsch über das ganze Land verhängte Kriegsrecht wurde nach den Wahlen zunächst weiter verlängert, inzwischen jedoch teilweise aufgehoben oder durch Notstandsrecht ersetzt. Seit dem 19. November 1984 herrscht in 34 Provinzen des Landes für weitere vier Monate Kriegsrecht, in neun Provinzen Notstandsrecht, und 24 Provinzen stehen unter Zivilverwaltung.

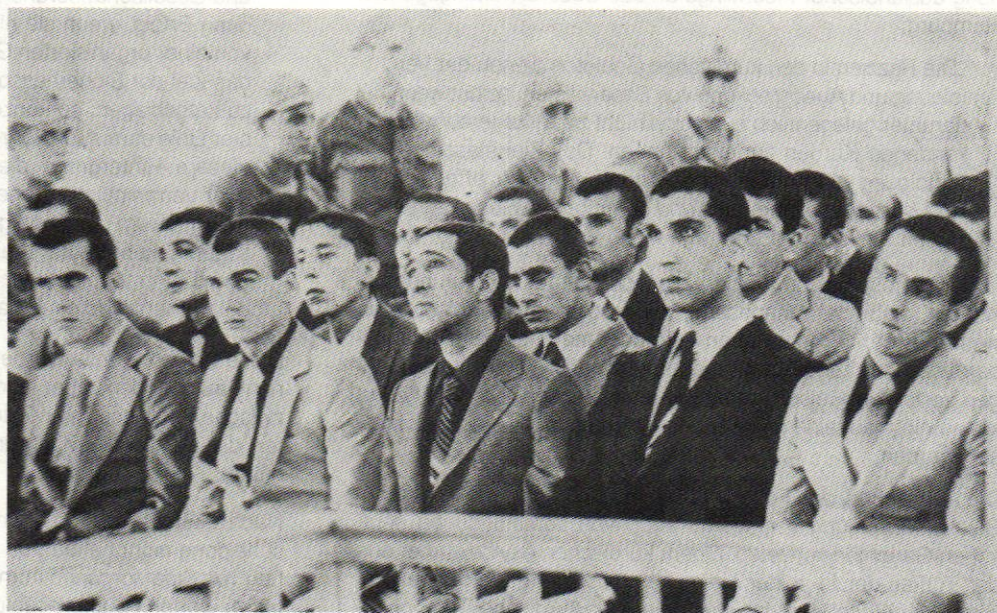
Verfolgung der Kurden

Die Kurden bilden in der Türkei die zahlenmäßig stärkste ethnische Minderheit mit eigener (indogermanischer) Sprache und eigener Kultur. Ihre Versuche, die eigene Tradition zu pflegen und sich ihre kulturelle Identität zu bewahren, führen seit Jahrhunderten zu schwerster Verfolgung durch die jeweilige Zentralregierung. Nach offizieller Sprachregelung gibt es keine Kurden, sondern nur „Bergtürken“, der Gebrauch der kurdischen Sprache ist verboten. Allein die Behauptung der Existenz von Kurden kann zur Verhaftung führen.

Seit dem Militärputsch von 1980 wurde die Verfolgung der Kurden erheblich verschärft. Es wurden Massenverhaftungen und Razzien in kurdischen Dörfern durchgeführt. Tausende von Kurden sind in Massenprozessen angeklagt; vielen von ihnen werden Gewalttaten vorgeworfen, aber viele sind nur aufgrund gewaltloser politischer oder kultureller Aktivitäten angeklagt. Eine Verteidigung vor den Militärgerichten ist ihnen schwer möglich; es finden sich kaum noch Anwälte, die es wagen, Kurden zu verteidigen, da dies für sie selbst mit der Gefahr der Folterung und Verhaftung verbunden ist. amnesty international hat Informationen erhalten, daß viele kurdische Gefangene während ihrer Inhaftierung wiederholt gefoltert worden seien. Wegen Folter und schlechten Haftbedingungen sind die Gefangenen mehrmals in Hungerstreiks getreten, die für einige zum Tode geführt haben. Wie uns berichtet wurde, konnten die Gefangenen aus Diyarbakir durch den Hungerstreik vom September 1983 vorübergehend Haft erleichterungen und längere Besuchszeiten für Angehörige und Anwälte durchsetzen. Diese Verbesserungen wurden jedoch Ende Dezember 1983 rückgängig gemacht, was zu einem erneuten Hungerstreik führte. An diesem Hungerstreik hat sich auch der Gefangene Recep Marasli beteiligt. Recep Marasli war Inhaber des Verlages Komal, der überwiegend Bücher über Geschichte, Kultur und Unterdrückung der Kurden veröffentlichte. Nachdem er bereits vor dem Militärputsch aus diesem Grunde für acht Monate inhaftiert war, wurde er im Januar 1982 erneut verhaftet und im Juli 1982 für die Publikation von Büchern über Kurden zu vier

Jahren Haft verurteilt. Im Januar 1983 wurde er im Zusammenhang mit den Publikationen zusätzlich zu zwölf Jahren Haft und im Mai 1983 zu weiteren drei Jahren Haft wegen separatistischer Propaganda verurteilt, insgesamt also Haftstrafen von 19 Jahren, die er nacheinander absitzen muß. Gegenwärtig wird ein viertes Verfahren wegen angeblicher Mitgliedschaft in einer kurdischen Organisation gegen ihn geführt — es ist noch mit einer weiteren Verurteilung zu rechnen. Recep Marasli wurde während seiner Haft schwer gefoltert. Während des Hungerstreiks Anfang 1984 wurden die Gefangenen in Diyarbakir verstärkt gefoltert, und Recep Marasli wurde in sehr kritischem Gesundheitszustand in das Militärkrankenhaus von Diyarbakir gebracht. Am 2. April 1984 fand die Gerichtsverhandlung gegen ihn statt. Nach Zeugenaussagen konnte er nicht ohne Hilfe gehen und nur mit Mühe sprechen. Zu diesem Zeitpunkt war er bereits wieder aus dem Krankenhaus ins Gefängnis überführt worden.

Ausführlichere Informationen zur Menschenrechtssituation in der Türkei und in 116 weiteren Ländern finden Sie im **amnesty international Jahresbericht 1984** (Fischer Taschenbuch 3449, 496 Seiten, DM 11,80), den Sie über den Buchhandel oder die oben aufgeführten ai-Büros beziehen können.

Der ehemalige Bürgermeister von Diyarbakir, Mehdi Zana, (1. Reihe, Mitte) und 90 Mitangeklagte in einem Prozeß wegen angeblicher separatistischer Aktivitäten. Nach ai vorliegenden Berichten ist auch Zana wiederholt und über längere Zeit schwer gefoltert worden.

Die Situation der Menschenrechte in der Türkei

Die Allgemeine Erklärung der Menschenrechte fordert:

Art. 3: Jeder Mensch hat das Recht auf Leben, ...

Art. 19: Jeder Mensch hat das Recht auf freie Meinungsäußerung; dieses Recht umfaßt die Freiheit, Meinungen unangefochten anzuhängen und Informationen und Ideen mit allen Verständigungsmitteln ohne Rücksicht auf Grenzen zu suchen, zu empfangen und zu verbreiten.

Art. 23: Jeder Mensch hat das Recht, zum Schutze seiner Interessen Berufsvereinigungen zu bilden und solchen beizutreten.

(Bild oben: Prozeß gegen die Vorstandsmitglieder der türkischen Friedensvereinigung in Istanbul.)

Art. 20: Jeder Mensch hat das Recht auf Versammlungs- und Vereinigungsfreiheit zu friedlichen Zwecken.

Art. 2: Jeder Mensch hat Anspruch auf die in dieser Erklärung verkündeten Rechte und Freiheiten ohne irgendeine Unterscheidung, wie etwa nach Rasse, Farbe, Geschlecht, Sprache, Religion, politischer oder sonstiger Überzeugung, nationaler oder sozialer Herkunft, nach Eigentum, Geburt oder sonstigen Umständen.

Die Realität in der Türkei:

Nach wie vor ist die Todesstrafe in der türkischen Verfassung vorgesehen. Seit dem Militärputsch vom September 1980 bis Oktober 1984 wurden

- 50 Menschen hingerichtet
- über 400 Todesurteile verhängt
- über 6000 Todesurteile beantragt.

Artikel 142 des türkischen Strafgesetzbuches besagt: „Mit Zuchthaus von fünf bis zu zehn Jahren wird bestraft, wer in der Absicht, die Diktatur einer Gesellschaftsklasse über eine andere Gesellschaftsklasse zu errichten oder eine Gesellschaftsklasse zu unterdrücken oder die wirtschaftliche und soziale Ordnung des Staates völlig zu beseitigen, Propaganda in irgendeiner Form oder unter irgendeinem Namen betreibt.“

Auf der Grundlage dieses Artikels wurden nach dem Putsch zahlreiche Journalisten, Schriftsteller und Mitglieder linker Parteien festgenommen und aufgrund ihrer politischen Überzeugung und Aktivitäten zu hohen Haftstrafen verurteilt.

23 Mitglieder der türkischen Friedensvereinigung wurden wegen angeblicher „kommunistischer Propaganda“ und Leitung einer illegalen Organisation zu Haftstrafen von acht und fünf Jahren verurteilt.

Artikel 26 der türkischen Verfassung unterwirft „Veröffentlichungen durch Radio, Fernsehen, Kino oder ähnliche Mittel“ einem „Genehmigungssystem“. Kritik am Militärputsch und an sämtlichen Maßnahmen der Militärverwaltung ist generell verboten.

Nach dem Militärputsch wurden alle Gewerkschaften außer dem konservativeren *Türk-İs*-Verband verboten.

Tausende von Mitgliedern des Gewerkschaftsdachverbandes DISK und der angeschlossenen Einzelgewerkschaften, der Lehrervereinigung TÖB-DER und anderer Berufsverbände wurden aufgrund ihrer gewerkschaftlichen Tätigkeit angeklagt und z.T. zu hohen Haftstrafen verurteilt. Gegen 78 Angeklagte im DISK-Prozeß wird die Todesstrafe beantragt.

Artikel 68 der türkischen Verfassung besagt: „Politische Parteien, welche die Verteidigung oder Einrichtung der Herrschaft einer Klasse oder eines Standes oder irgendeiner Diktatur zum Ziel haben, dürfen nicht gegründet werden.“ (Dies richtet sich in erster Linie gegen marxistische Parteien.)

Richter, Staatsanwälte, Hochschullehrer, Beamte, Schüler, Studenten sowie Soldaten dürfen nicht in Parteien eintreten.

Artikel 3 der türkischen Verfassung besagt: „Der Staat Türkei ist ein in seinem Staatsgebiet und Staatsvolk unteilbares Ganzes. Seine Sprache ist Türkisch.“

Sprachen und Kulturen der ethnischen Minderheiten in der Türkei werden unterdrückt. Nach Artikel 26 und 28 der türkischen Verfassung sind Meinungsäußerungen und Publikationen in einer „durch Gesetz verbotenen Sprache“ untersagt.

FOLTER IN DER TÜRKEI

Auch vor dem Militärputsch vom 12. September 1980 wurde in der Türkei systematisch gefoltert, seit dem Putsch hat die Folter jedoch noch erschreckendere Ausmaße erreicht.

Zu den häufigsten Foltermethoden gehören:

- Elektroschocks
- Schlagen auf alle Körperteile
- Falaka (Schläge auf die Fußsohlen)
- sexuelle Folter
- psychische Folter
- (z.B. Todesdrohungen und Folter an Angehörigen)

Gefoltert wird von Polizisten und Militärs sowie von speziellen Folterteams.

Die türkische Regierung hat immer wieder erklärt, sie würde die Folter verbieten und gegen Folterer vorgehen. Entgegen diesen Behauptungen hat sich jedoch an Ausmaß und Verbreitung der Folter in der Türkei nichts geändert. Zu Prozessen gegen Angehörige der Sicherheitskräfte kam es meist nur, wenn der Vorwurf erhoben wurde, ein Häftling sei durch Folter ums Leben gekommen. Von den Militärgerichten werden Foltervorwürfe der Angeklagten sehr oft ignoriert, durch Folter erzwungene Geständnisse werden gegen sie verwendet.

Mehrere Polizisten, gegen die Verfahren wegen Foltervorwürfen anhängig waren, wurden von Staatspräsident Kenan Evren für ihren „Einsatz gegen Anarchie und Terror“ ausgezeichnet.

Zahlreiche Menschen sind seit dem Militärputsch in der Haft zu Tode gekommen. Im Oktober 1982 wurde in der Türkei offiziell gemeldet, es seien 204 Beschwerden wegen Folter mit Todesfolge erhoben worden, wobei es in vier Fällen zu Prozessen gegen Folterer gekommen sei.

Auch nachdem die Zivilregierung in der Türkei die Macht übernommen hat, wurden amnesty international Foltervorwürfe gemeldet.

Festgenommene können weiterhin 45 Tage lang ohne richterlichen Haftbefehl und ohne jeden Kontakt zur Außenwelt in Polizeihaft gehalten werden und sind in diesem Zeitraum der Gefahr der Folter in besonders starkem Maße ausgesetzt.

Politische Verfolgung in der Türkei — Asyl in der BRD

Nach dem Grundgesetz der Bundesrepublik Deutschland, Artikel 16 Absatz 2 Satz 2, haben politisch Verfolgte Anspruch auf Asyl. Dieser Artikel wurde im Bewußtsein der Situation von politischen Flüchtlingen aus dem Dritten Reich ohne jede Einschränkung in unsere Verfassung aufgenommen.

Trotz der weit verbreiteten politischen Verfolgung in der Türkei werden in der BRD über 90% der türkischen Asylsuchenden abgelehnt. Das Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge in Zirndorf und das Auswärtige Amt machen sich dabei die Rechtsauffassung des türkischen Staates weitgehend zu eigen.

Das Auswärtige Amt erklärte in Stellungnahmen zu Asylverfahren wiederholt, es gäbe in der Türkei keine politische Verfolgung, sondern es werde nur verfolgt und bestraft, wer gegen die türkischen Strafgesetze verstoße. Eine Verfolgung auf der Grundlage der Artikel 141 und 142 des türkischen Strafgesetzbuches, die allein politische Tätigkeiten und Anschauungen unter Strafe stellen, wird nicht als politische Verfolgung, sondern als legitime Maßnahme im Interesse des Staatsschutzes gewertet. Diese Wertung wird auch in den Asylentscheidungen des Zirndorfer Bundesamtes und den Stellungnahmen des Bundesbeauftragten für Asylangelegenheiten übernommen. Zur Kurdenverfolgung schrieb ein Beamter des Bundesamtes für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge an das Oberverwaltungsgericht Hamburg:

„Die Razzien in den kurdischen Gebieten dienen der Verfolgung und Abschreckung von Separatisten, selbst wenn darunter gelegentlich auch sich nicht zum Kurdentum bekennende Kurden zu leiden haben. Das Ziel staatlicher Verfolgung sind nur solche Kurden, die sich öffentlich zum Kurdentum bekennen und damit gegen Gesetze verstoßen.“ (Hervorhebung: ai)

In der Verfolgung von Kurden, die sich zu ihrer Volksgruppe bekennen, sieht das Bundesamt keine politische Verfolgung, da diese nur der „vorsorglichen Verhinderung des Entstehens separatistischer Tendenzen“ diene. Auch aus „rechtsstaatswidrigen Verfahrensweisen“ (gemeint ist die Anwendung von Folter) könne nicht auf eine politische Verfolgungsmotivation geschlossen werden.

Die Auffassung, daß Folter zu „Staatsschutzzwecken“ keine politische Verfolgung sei, wurde auch von verschiedenen deutschen Gerichten vertreten. Einem kurdischen Asylbewerber aus der Türkei, der in seiner Heimat bereits mehrfach festgenommen und gefoltert worden war, da er eine kurdische Zeitung verkauft hatte, wurde vom hessischen Verwaltungsgerichtshof das Asylrecht verweigert. Begründet wurde dies damit, daß derartige Aktivitäten nach türkischem Strafrecht verboten seien, daher ei-

ne Verfolgung wegen des Verkaufs einer kurdischen Zeitschrift nicht als politische, sondern als strafrechtliche Verfolgung anzusehen sei. Die Folterung des Klägers wurde von dem Gericht gewertet als

„Bestreben der Polizisten und *Jandarmas*, ein als strafbar angesehenes Verhalten des Klägers aufzuklären und einer Wiederholung, nämlich einer weiteren Verbreitung der ‚Röja Vâlat‘, vorzubeugen“.

Vom Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg wurde der politische Charakter der Folter darüber hinaus mit dem Argument verneint, die Folter sei in der Türkei ein „allgemeines kriminalpolitisches Phänomen“, wovon nicht nur Personen, die aus politischen Gründen festgenommen werden, sondern teilweise auch gewöhnliche Straftäter betroffen seien. Daraus wird gefolgert, daß eine bereits erlittene und wieder drohende Folterung des Asylbewerbers — auch hier handelte es sich um einen Kurden aus der Türkei — nicht als politische Verfolgung zu werten sei, obwohl in dem Urteil gleichzeitig eingeräumt wird, daß die Folter gerade im Bereich des politischen Strafrechts besonders stark verbreitet ist, was auf „kriminaltechnische Besonderheiten“ zurückgeführt wird:

„Angriffe auf den Staatsbestand oder die Verfassungs- und Gesellschaftsordnung versprechen in aller Regel nur dann Erfolg, wenn sie nicht von Einzeltätern, sondern von einer organisierten Gruppe ausgeführt werden. Ist es das Ziel der Sicherheitsorgane, derartige Organisationen zu zerschlagen, so konzentriert sich das Interesse in erster Linie darauf, die führenden Kräfte auszuschalten. Vor diesem Hintergrund dient die Folter, der tatsächliche oder vermeintliche Geheimbündler unterworfen werden, als Mittel, um durch die gewaltsame Erzwingung von Aussagen Erkenntnisse über den organisatorischen Aufbau und die Personalstruktur der Vereinigung zu erlangen. Mit politischer Verfolgung hat dies nichts zu tun.“

Diese beiden Urteile wurden zwar vom Bundesverwaltungsgericht aufgehoben, aber auch dort wurde die Unterscheidung zwischen politisch motivierter Folter und „strafrechtlicher“ Folter, die als nicht asylbegründend angesehen wird, aufrechterhalten.

Nach Auffassung von amnesty international ist diese Unterscheidung nicht haltbar, da die Folter als rechtswidriges Vorgehen von Staatsorganen immer als politisches Handeln des Staates zu werten ist. Das absolute Verbot der Folter gilt unabhängig von der Art des Vergehens, das einer Person vorgeworfen wird. Jeder Staat ist verpflichtet, das völkerrechtlich verankerte Grundrecht seiner Bürger auf Schutz vor Folter zu gewährleisten.

Hintergrundinformationen über die wirtschaftlichen und militärischen Beziehungen zwischen der Bundesrepublik Deutschland und der Türkei

In den letzten Jahren wurden der Türkei von der BRD umfangreiche Wirtschafts- und Militärhilfen gewährt, um einen Zusammenbruch des hochverschuldeten Landes zu verhindern. Die Hauptmotivation der BRD und der anderen westlichen Staaten für diese Hilfen liegt in der strategisch wichtigen Lage der Türkei innerhalb der NATO.

Wirtschaftshilfen an die Türkei seit 1980

- 1979/80 Gewährung von 459 Millionen Dollar im Rahmen der OECD-Kredite durch die BRD
- 1982 52 Millionen Dollar von der BRD im Rahmen einer Schenkungshilfe
Das Hilfskonsortium der OECD legte für das Jahr 1982 eine Gesamthilfe von 800 Mio. Dollar fest. Davon wird die BRD mittel- und kurzfristig je 50 Mio. DM zahlen.
- 1983 Unterzeichnung eines Hilfeabkommens mit der BRD über 384 Mio DM, welches 30 Jahre laufen soll und zu 2% verzinst wird.

Militärhilfe seit 1980

1980 wurde ein Militärhilfeabkommen mit dem Militärregime abgeschlossen, welches auf drei Jahre verteilt Hilfen im Wert von 600 Mio. DM vorsah.

Als Mitglied der NATO ist die BRD aus strategischen Gründen daran interessiert, die Türkei militärisch zu stärken. So bildet die BRD türkische Militärs aus, und die Türkei bekommt in den Jahren 1983/84 militärische Lieferungen im Wert von 130 Mio. DM. Ganze Rüstungsproduktionsstätten wurden, um die geltenden Waffenkontrollbestimmungen zu umgehen, in die Türkei verlagert. In der Türkei werden G3-Gewehre der Firma Heckler & Koch sowie Fregatten und U-Boote mit deutscher Unterstützung gebaut.

Die BRD unterstützt die Türkei nicht nur militärisch, sondern es wird auch ein Polizei-Ausrüstungshilfe-Programm durchgeführt. Im Rahmen dieses Programms wurden der Türkei in den Jahren 1982—1984 15 Mio. DM gezahlt.

Bundesinnenminister Zimmermann vereinbarte bei einem Besuch in der Türkei im Sommer 1983 eine „künftige engere Zusammenarbeit der türkischen und der bundesdeutschen Polizeienstellen bei der Bekämpfung des Rauschgifthandels und des Terrorismus“.

(Alle Zahlenangaben wurden Pressemeldungen entnommen.)

amnesty international rund um die Welt

Die meisten Mitglieder amnesty international haben sich in kleinen lokalen Gruppen zusammengeschlossen. Weltweit — d.h. in Afrika, Amerika, Asien, Europa und im Nahen Osten — gibt es inzwischen mehr als 3200 solcher Gruppen. Ein besonderer Aspekt ihrer Arbeit — der die Notwendigkeit einer internationalen Menschenrechtsarbeit betont — ist die Tatsache, daß jede Gruppe zugunsten von Gefangenen außerhalb ihres eigenen Landes tätig ist. Um die Unparteilichkeit sicherzustellen, wird bei der Zuteilung der Gefangenenfälle an jede Gruppe auf geographische und politische Ausgewogenheit geachtet. Von keiner Gruppe und keinem Mitglied wird erwartet, Informationen über das eigene Land weiterzugeben, und sie sind auch in keiner Weise verantwortlich für Aktionen oder Stellungnahmen der internationalen Organisation zu ihrem Land.

amnesty international ist eine demokratische Bewegung. In mehr als 40 Ländern sind die Mitglieder und Gruppen in Sektionen organisiert. Über diese bestimmen die Mitglieder die Politik der Bewegung, die sie finanzieren. Grundsätzliche Politikentscheidungen werden vom Internationalen Rat getroffen, an dessen Tagungen Vertreter aus allen Sektionen teilnehmen. Sie wählen ein Internationales Exekutivkomitee, das die Beschlüsse des Rats auszuführen und die Arbeit des Internationalen Sekretariates zu überwachen hat.

Der Sektion der Bundesrepublik Deutschland von amnesty international gehören derzeit mehr als 12.000 Mitglieder an, die in über 600 lokalen ai-Gruppen zusammengeschlossen sind. In 21 Städten werden ehrenamtlich Bezirksbüros unterhalten, in denen Sie nähere Informationen und Kontakt zu ai-Gruppen bekommen können.

Anschriften der ai-Büros in der Bundesrepublik Deutschland

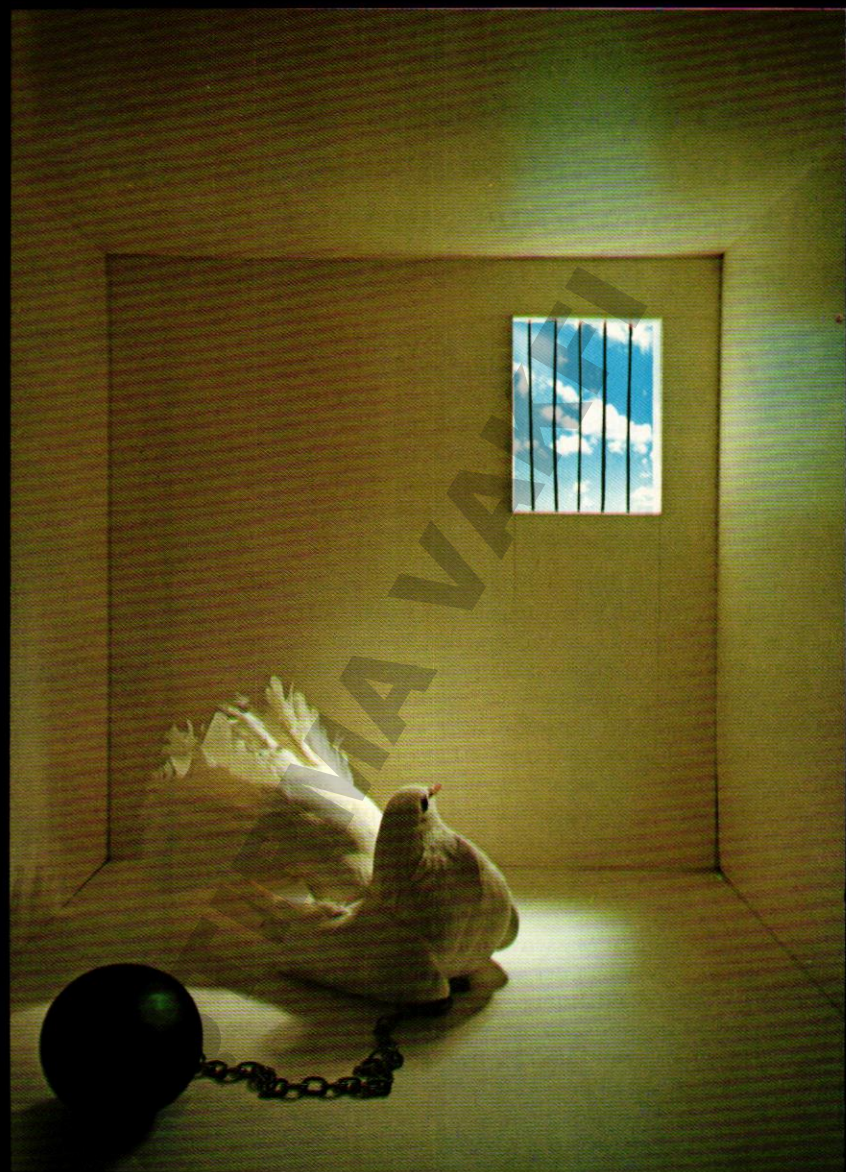
ai-Büro Aachen Südstraße 52 5100 Aachen	ai-Büro Düsseldorf Volksgrabenstraße 35 4000 Düsseldorf 1 Tel.: (0211) 34 50 94	ai-Büro Karlsruhe Gartenstr. 62, Hinterhaus 7500 Karlsruhe 1 Tel.: (0721) 84 55 52	ai-Büro Mannheim Augusta-Anlage 53 6800 Mannheim 1 Tel.: (0621) 40 73 61
ai-Büro Berlin Pacelliallee 61 1000 Berlin 33 Tel.: (030) 8 31 10 46	ai-Büro Essen c/o Humanistische Union Kronprinzenstraße 15 4300 Essen 1	ai-Büro Kassel-Göttingen Querallee 50/52 3500 Kassel Tel.: (0561) 7 45 95	ai-Büro München Leonrodstraße 19 8000 München 19 Tel.: (089) 16 54 12
ai-Büro Bielefeld Kavalleriestraße 13 4800 Bielefeld 1 Tel.: (0521) 17 82 03	ai-Büro Frankfurt Vogelsbergstraße 36 6000 Frankfurt 1 Tel.: (0611) 49 61 49	ai-Büro Kiel Legienstraße 26 2300 Kiel 1 Tel.: (0431) 55 20 33	ai-Büro Nordwürttemberg Hauptstädter Straße 51 7000 Stuttgart
ai-Büro Braunschweig Bäckerkint 1 3300 Braunschweig Tel.: (0531) 16 27	ai-Büro Hamburg Neue Gröninger Str. 4 2000 Hamburg 11 Tel.: (040) 32 70 03	ai-Büro Köln Domstraße 56 5000 Köln 1 Tel.: (0221) 12 14 15	ai-Büro Tübingen Postfach 1124 7400 Tübingen 1 Tel.: (07071) 2 76 16
ai-Büro Bremen Goetheplatz 4 2800 Bremen 1 Tel.: (0421) 32 79 37	ai-Büro Hannover Fraunhoferstraße 15 3000 Hannover 1 Tel.: (0511) 66 72 63	ai-Büro Mainz-Wiesbaden Dagobertstraße 14 6500 Mainz Tel.: (06131) 23 35 60	ai-Büro Ulm Keplerstraße 18/1 7900 Ulm/Donau Tel.: (0731) 6 36 32
ai-Büro Dortmund Grisarstraße 2 4600 Dortmund 1 Tel.: (0231) 83 67 11			

Dieses Informationsblatt wurde Ihnen
überreicht durch die ai-Gruppe:

Wenn Sie Ihre Spende
dieser Gruppe zukommen lassen wollen,
geben Sie bitte nebenstehende
Kennziffer an:

amnesty international, Sektion der Bundesrepublik Deutschland, Heerstr. 178, 5300 Bonn 1

Cover: IG-Metall-Grafik, Wilhelm Zimmermann
Februar 1984, VSDP, Reinhard Marx, Auflage: 250.000, Gesamtherstellung: Farbo-Druck GmbH, Köln

amnesty international

Tausende von Menschen befinden sich aufgrund ihrer Überzeugung im Gefängnis. Viele werden ohne Anklage oder Gerichtsverfahren festgehalten. Folter und Todesstrafe sind weit verbreitet. In vielen Ländern sind Männer, Frauen und Kinder „verschwunden“, nachdem sie von den Behörden in Gewahrsam genommen wurden. Andere wurden getötet, ohne daß auch nur der Anschein eines gesetzlichen Vorgehens gewahrt wurde: Sie wurden auf Anordnung oder mit Billigung von Regierungen herausgegriffen und ums Leben gebracht.

Diese Menschenrechtsverletzungen — die sich in Ländern unterschiedlichster ideologischer Ausrichtung ereignen — verlangen nach einer internationalen Antwort. Die Menschenrechte haben über alle nationalen, rassischen und ideologischen Schranken hinweg Allgemeingültigkeit, und ihr Schutz liegt in der Verantwortung aller. Auf dieser Grundüberzeugung basiert die Arbeit von amnesty international.

Was ist amnesty international?

amnesty international ist eine weltweite, unabhängige Bewegung, die eine besondere Rolle im internationalen Menschenrechtsschutz spielt. Schwerpunkt ihrer Tätigkeit ist der Einsatz für Gefangene:

ai bemüht sich um die **Freilassung von gewaltlosen politischen Gefangenen**, d.h. von Männern und Frauen, die irgendwo auf der Welt wegen ihrer Überzeugung, Hautfarbe, ethnischen Herkunft, Sprache, wegen ihres Glaubens oder Geschlechts inhaftiert sind, und Gewalt weder angewandt noch befürwortet haben.

ai setzt sich — unabhängig von der Gewaltfrage — **zugunsten aller politischen Gefangenen für faire und zügige Gerichtsverfahren** ein sowie für diejenigen unter ihnen, die ohne Anklage oder Gerichtsverfahren inhaftiert sind.

ai tritt bedingungslos und **zugunsten aller Gefangenen gegen Todesstrafe und Folter** sowie jede andere grausame, unmenschliche oder erniedrigende Behandlung oder Strafe ein.

Wie hat amnesty international angefangen?

Der „Vergessene Gefangene“ aus dem Gründungsauftrag „Appeal for Amnesty“

amnesty international wurde 1961 mit einem Zeitungsartikel ins Leben gerufen, den der britische Rechtsanwalt Peter Benenson schrieb. Er rief die Menschen in aller Welt auf, sich unparteiisch und friedlich für die Freilassung von gewaltlosen politischen Gefangenen einzusetzen. Innerhalb eines Monats boten mehr als tausend Menschen aus verschiedenen Ländern ihre Hilfe an. Sie waren bereit, Informationen über Gefangene zu sammeln, sie zu veröffentlichen und sich an Regierungen zu wenden. Aus einem öffentlichen Aufruf entwickelte sich eine internationale Bewegung.

Wer unterstützt amnesty international?

amnesty international hat über 500.000 Mitglieder und Förderer in mehr als 150 Ländern. Die Bewegung ist offen für jeden, der ihre Ziele unterstützt. Die Mitglieder, die aus allen Lebensbereichen kommen und ein breites Spektrum an Standpunkten vertreten, sind aufgefordert, sich so umfassend wie möglich an den zahlreichen Aktivitäten der Organisation zu beteiligen.

Internationale Anerkennung

Die Arbeit von amnesty international basiert auf der Allgemeinen Erklärung der Menschenrechte der Vereinten Nationen. Die Organisation unterhält formelle Beziehungen zu den Vereinten Nationen (ECOSOC), der UNESCO, dem Europarat, der Organisation für Afrikanische Einheit und der Organisation Amerikanischer Staaten.

Anlässlich des 30. Jahrestages der Allgemeinen Erklärung der Menschenrechte wurde amnesty international der Menschenrechtspreis der Vereinten Nationen für „außerordentliche Leistungen auf dem Gebiet der Menschenrechte“ verliehen.

1977 erhielt amnesty international den Friedensnobelpreis für ihren Beitrag zur „Sicherung der Grundlagen für Freiheit, für Gerechtigkeit und damit auch für den Frieden in der Welt“.

Ist amnesty international politisch?

amnesty international ist unparteiisch. Sie erklärt sich nicht für oder gegen irgendeine Regierung oder irgendein politisches System. Auch tritt sie nicht notwendigerweise für oder gegen die Ansichten der Gefangenen ein, deren Rechte sie zu schützen sucht. Ihr geht es in jedem Fall einzig und allein um die Wahrung verletzter oder gefährdeter Menschenrechte, unabhängig von der ideologischen Ausrichtung der betreffenden Regierung oder der Überzeugung der Opfer.

Wie gelangt amnesty international an ihre Informationen?

amnesty international mißt der ausgewogenen und korrekten Wiedergabe von Tatsachen größte Bedeutung zu. Ihre Aktivitäten beruhen auf sorgfältigster Prüfung aller Angaben über Menschenrechtsverletzungen. Das Internationale Sekretariat in London mit 150 Mitarbeitern aus fast 30 Ländern verfügt über eine Ermittlungsabteilung, die Informationen aus einer Vielzahl von Quellen sammelt und auswertet. Diese Quellen umfassen unter anderem Hunderte von Zeitungen und Zeitschriften, Regierungsbuletins, Aufzeichnungen von Rundfunksendungen, Berichte von Anwälten und humanitären Organisationen sowie Briefe von Gefangenen und deren Angehörigen. Darüber hinaus entsendet amnesty international Missionen zur Faktenermittlung, die vor Ort Untersuchungen durchführen, Gerichtsverfahren beobachten, mit Gefangenen sprechen und Regierungsbeamte befragen. amnesty international übernimmt die volle Verantwortung für die von ihr veröffentlichten Berichte und ist zur Richtigstellung bereit, wenn diese sich in irgendeinem Punkt als unzutreffend erweisen.

Wie wird amnesty international finanziert?

amnesty international wird durch ihre Mitglieder sowie Spender und Förderer finanziert. Für ihre Arbeit ist die finanzielle Unabhängigkeit ebenso unerlässlich wie die politische. Die Vorschriften über die Annahme von Spenden sind streng und stellen sicher, daß die von irgendeinem Teil der Organisation entgegengenommenen Gelder ihrer Integrität nicht schaden, daß die Organisation unbestechlich bleibt und von keinem Spender abhängig oder in ihrer Handlungsfreiheit eingeschränkt wird. Der weitaus größte Teil der Einnahmen setzt sich aus kleinen Einzelspenden, Mitgliedsbeiträgen und Geldern zusammen, die die örtlichen Gruppen bei Finanzbeschaffungsaktionen wie etwa Straßensammlungen, Kunstauktionen, Konzerten etc. einnehmen. Die Organisation nimmt für ihr Budget kein Geld von Regierungen entgegen.

Eine Verschwörung der Hoffnung...

Wann immer amnesty international von politisch motivierten Verhaftungen, drohender Folter oder Hinrichtung erfährt, werden zunächst die Fakten ermittelt. Im Internationalen Sekretariat in London sammeln und prüfen die Mitarbeiter der Ermittlungsabteilung alle verfügbaren Informationen, um sich ein möglichst genaues Bild über den Gefangenen und die Umstände seiner Inhaftierung zu machen. Dann laufen die Hilfsmaßnahmen für den Gefangenen an.

Wenn feststeht, daß es sich bei dem Opfer um einen gewaltlosen politischen Gefangenen handelt, wird der Fall einer oder mehreren der auf der ganzen Welt tätigen amnesty-Gruppen zugewiesen. Die Mitglieder der Gruppen machen sich mit dem Hintergrund des Falles vertraut und appellieren in Briefen an die zuständigen Behörden, den Gefangenen unverzüglich und bedingungslos freizulassen.

Diese Arbeit zieht sich über Monate, oft Jahre hin. Brief um Brief geht an zuständige Regierungsvertreter und Gefängnisbehörden. Die Mitglieder versuchen, den Fall des von der Gruppe adoptierten Gefangenen über die Lokalpresse in der Öffentlichkeit bekanntzumachen. Sie wenden sich an die entsprechende ausländische Botschaft oder Handelsvertretung in ihrem Land und bitten prominente Persönlichkeiten, Appelle zugunsten des Gefangenen zu unterzeichnen. Wenn Sie Kontakt zur Familie des Gefangenen bekommen, können sie ihr materielle Hilfe zukommen lassen und — sofern das sinnvoll und möglich ist — mit dem Gefangenen selbst korrespondieren.

Bei politisch motivierten Massenverhaftungen ist es manchmal nicht möglich, Namen oder gar nähere Angaben über jedes einzelne Opfer in Erfahrung zu bringen. Doch wo und wann immer Menschen aus politischen Gründen festgehalten werden, fordert amnesty international die jeweilige Regierung auf, das Recht der Gefangenen auf ein faires und zügiges Gerichtsverfahren zu achten. Rund um die Welt setzen sich Mitglieder von amnesty international für solche Gefangenen ein, von denen viele oft seit Jahren in Haft sind.

amnesty international tritt bedingungslos und zugunsten aller Gefangenen gegen Folter und Todesstrafe ein. Sie führt eine ständige Kampagne für ihre weltweite Abschaffung und versucht, Menschen, die in bekannte Folterzentren gebracht oder zum Tode verurteilt wurden, vor Folter und Hinrichtung zu bewahren. In solchen Fällen können in Dutzenden von Ländern ehrenamtliche Helfer alarmiert werden, und innerhalb weniger Stunden sind Hunderte von Telegrammen und Eilbriefen an die betreffenden Regierungs- und Gefängnisbehörden unterwegs.

Lohnt sich der Einsatz?

Es hat sich herausgestellt, daß die Postkarten, Telegramme und Pakete meistens ans Ziel gelangen. Antwortbriefe, die manchmal aus dem Gefängnis geschmuggelt oder an der Flughafenzensur vorbeigeschleust wurden, kommen zurück.

In derselben Woche, in der ein junger Jurastudent in einem osteuropäischen Land zu drei Jahren Gefängnis verurteilt wurde — er war verhaftet worden, nachdem er Unterschriften für die Freilassung politischer Häftlinge gesammelt hatte —, schrieb sein Vater an amnesty international:

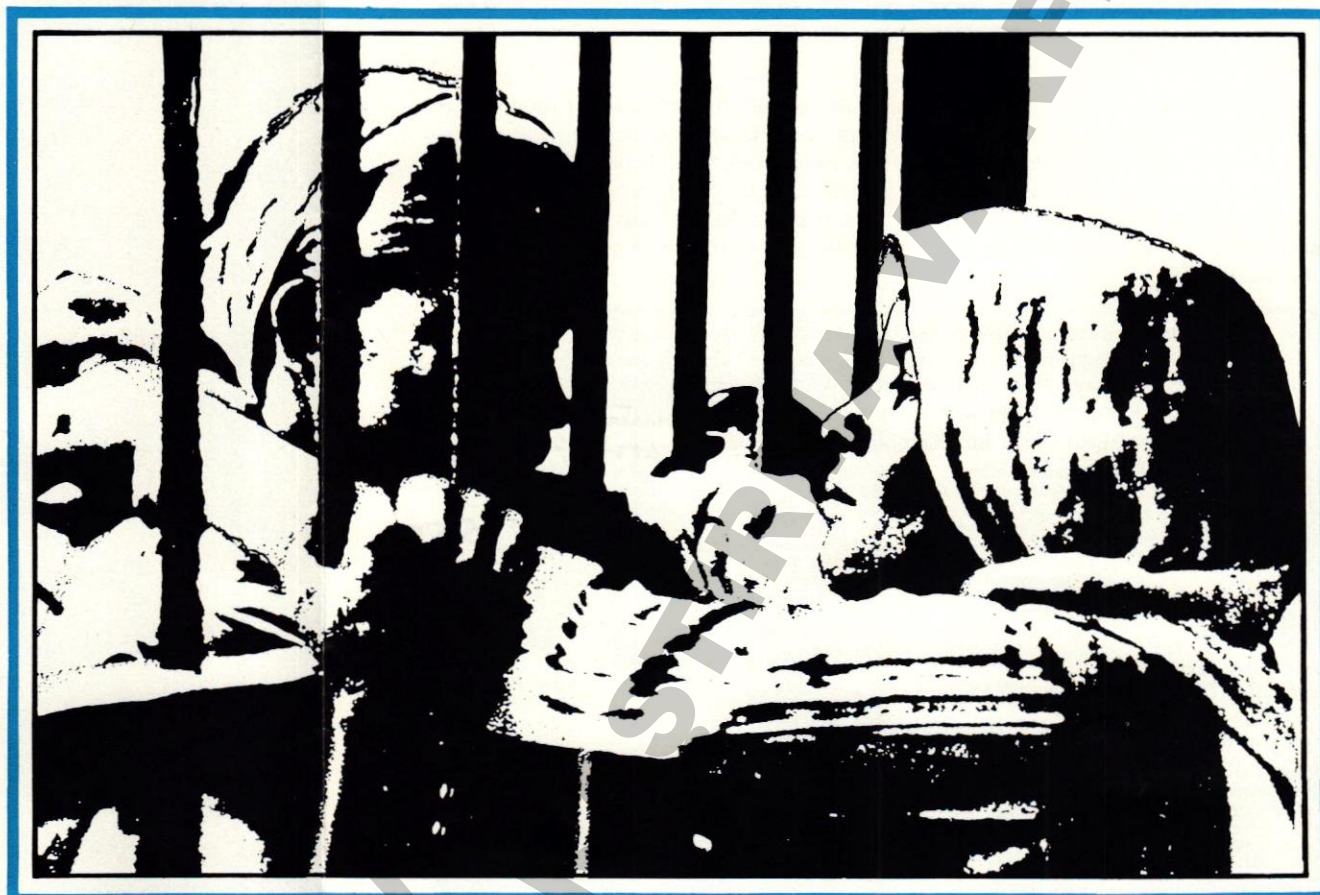
„Ich erfuhr die Wobltat Ihres Appells, denn Sie haben Ihre Stimme zur Verteidigung meines Sohnes erhoben... amnesty international ist ein Licht in unserer Zeit, besonders für die, über deren Augen Dunkelheit hereinfällt, wenn sich die Gefängnistore hinter ihnen schließen. Durch Ihre selbstlose Arbeit scheint dieses Licht auf den immer größer werdenden Kreis all jener, die es brauchen.“

Unter den vielen Opfern war auch ein Lehrer aus einem lateinamerikanischen Land. Während er von der Polizei gefoltert wurde, stellte man eine Telefonverbindung her zwischen der Folterkammer und seiner Wohnung und zwang seine Frau, die Schreie ihres Mannes anzuhören. Während dieser Tortur erlitt sie einen Herzinfarkt. Der Gefangene selbst überlebte und durfte schließlich mit seinen Kindern ins Exil gehen. Er sagte uns:

„Sie töteten meine Frau. Sie hätten auch mich getötet, aber Ihr habt eingegriffen und mir das Leben gerettet.“

amnesty international beansprucht nicht das Verdienst für sich, wenn ein Gefangener freikommt. Einige werden freigelassen, kurz nachdem ihr Fall aufgenommen wurde; andere erhalten die Freiheit im Zuge von Generalamnestien; manche verbüßen ihre gesamte Strafe, bevor sie die Freiheit wiedererlangen. Eines steht jedoch fest: Wenn amnesty international einmal einen Fall übernommen hat, gibt sie ihre Aktionen nicht auf.

Die Bewegung ist zu einer lebenswichtigen Verbindung geworden — einer „Verschwörung der Hoffnung“, für jeden offen, der bereit ist, sich für die Verteidigung der Menschenwürde einzusetzen. Es hat sich gezeigt, daß Menschen unterschiedlichster politischer Auffassungen zusammenarbeiten können in dem Bestreben, tyrannischen Ausschreitungen Einhalt zu gebieten.

Welche praktische Hilfe erhalten die Gefangenen?

amnesty international versucht, den einzelnen von ihr betreuten Gefangenen eine praktische Hilfe zu sein. Internationale Publizität für ihr Schicksal ist dabei ebenso wichtig wie ein nicht abreißender Strom von Briefen und Appellen. Häufig entsendet die Organisation Missionen, bei denen auch Gefangene besucht und Folteropfer von Ärzten untersucht werden. Ärztegruppen von amnesty international setzen sich speziell für eine bessere Behandlung und unabhängige medizinische Versorgung der Gefangenen ein und bemühen sich nach deren Freilassung um ihre Rehabilitierung. Darüber hinaus werden Hilfsfonds unterhalten, um den Gefangenen und ihren Angehörigen Nahrungsmittel, Kleidung und andere materielle Hilfe zukommen lassen zu können.

Welche Länder sind die schlimmsten?

amnesty international bewertet Regierungen und Länder nicht nach ihrem Ruf in Sachen Menschenrechte. Geheimhaltung und Zensur verhindern häufig den freien Fluß von Informationen über Menschenrechtsverletzungen. Die Formen der Repression und ihre Folgen sind von Land zu Land verschieden. So werden in einigen Ländern gewaltlose politische Gefangene zu langjährigen Haftstrafen verurteilt, in anderen hält man sie über Jahre hinweg ohne Gerichtsverfahren fest. In einigen Polizeistationen wird mit Elektroschocks gefoltert, in anderen werden psychologische Foltermethoden angewandt. Anstatt Vergleiche anzustellen, bemüht sich amnesty international darum, den spezifischen Menschenrechtsverletzungen in jedem Einzelfall ein Ende zu bereiten.

Organisiert amnesty international Boykotte?

Bei ihrem Bemühen, die Weltöffentlichkeit zu mobilisieren, spricht sich amnesty international weder für noch gegen wirtschaftliche oder kulturelle Boykotte aus. Sie bezieht jedoch Stellung gegen den internationalen Transfer von Waffen, Ausrüstung und Know how für Militär, Polizei- und Sicherheitskräfte, wenn diese von den Empfängerländern dazu benutzt werden, gewaltlose politische Gefangene festzuhalten, Folter anzuwenden, die Todesstrafe oder extralegale Hinrichtungen zu vollstrecken.

Ist das nicht Einmischung in die inneren Angelegenheiten eines Landes?

Der Schutz der Menschenrechte liegt in internationaler Verantwortung. Dieser Grundsatz ist von internationalen Gremien wie z.B. den Vereinten Nationen allgemein anerkannt; Regierungen müssen vor der internationalen Staatengemeinschaft öffentlich Rechenschaft über Maßnahmen zum Schutz der Rechte ihrer Bürger ablegen. Diese Rechenschaftspflicht beinhaltet auch, daß sie internationalen Organisationen das Recht zugestehen, Fragen zu stellen und Sorge zu äußern, wenn die Rechte des einzelnen verletzt werden.

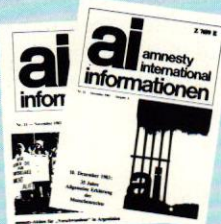
amnesty international arbeitet auf der Grundlage allgemeiner, von der internationalen Staatengemeinschaft verkündeter Menschenrechtsgrundsätze. Wenn ein Staat diese Grundsätze verletzt, verteidigt amnesty international die Opfer.

amnesty international hilft!

Möchten Sie amnesty international unterstützen? Sie können das auf verschiedenste Weise tun, z. B. als aktives Mitglied einer ai-Gruppe oder durch Teilnahme etwa an **urgent actions** (Eilaktionen) oder an der Aktion „Gefangene des Monats“.

Einen Beitrag zur Arbeit amnestys international können Sie aber auch durch eine einmalige Spende oder als Förderer leisten. (Beiträge an amnesty international sind steuerlich absetzbar.)

Spendenkonto: BKD-Duisburg, Kto.-Nr. 30 000, BLZ 350 601 90; PSA Köln, Kto.-Nr. 224046-502, BLZ 370 100 50

Förderer, die amnesty international durch regelmäßige Überweisungen unterstützen, werden monatlich mit den **ai Informationen** über die Tätigkeit der Organisation und die Menschenrechtssituation in verschiedenen Ländern informiert. Fordern Sie eine Fördererklärung an!

Über bestimmte Formen von Menschenrechtsverletzungen und über die Menschenrechtssituation in einzelnen Ländern informieren Sie unsere ai-Publikationen, die Sie über unsere Büros, z. T. aber auch im Buchhandel beziehen können.

Einen weltweiten Überblick über die Situation und die Entwicklung der Menschenrechte in mehr als 100 Ländern finden Sie im **amnesty international Jahresbericht**.

amnesty international Jahresbericht 1983, Fischer Taschenbuch 3445, 448 Seiten, 11,80 DM

Wünschen Sie nähere Informationen über Möglichkeiten der Mitarbeit oder über verfügbare ai-Publikationen, wollen Sie Mitglied oder Förderer amnestys international werden? Dann wenden Sie sich bitte an das Ihnen am nächsten gelegene Bezirksbüro (Anschriften siehe umseitig) oder an das Büro der Sektion.

Helfen Sie amnesty international!

amnesty international
Sektion der Bundesrepublik Deutschland
Heerstraße 178 · 5300 Bonn 1
BKD Duisburg, Kto.-Nr. 30 000, BLZ 350 601 90
PSA Köln, Kto.-Nr. 224046-502, BLZ 370 100 50

TÜRKİYE BARİŞ KOMİTESİ DAVASINDAN HABERLER

1

barış derneği davasında savaş hali uygulanıyor

24 Haziran'da İstanbul Sıkı-yöhetim Askeri mahkemesinde Türkiye Barış Komitesi hakkın-da başlatılan haksız dava sürü-yor.

Çok sayıda avukatın savunma gü-revi aldığı davada, mahkeme sa-vaş usulü hükümlerini uygulamak-tadır. İstanbul Barosu Başkanı ve Türkiye Barış Komitesi Baş-kan yardımcılarında Av.Orhan APAYDIN bu duruma işaret ederek: "Barış davasında savaş hali hü-kümlerinin uygulanması çelişki-lidir" dedi.

Davanın başında yargıç, yargıla-mayı toplu olarak değil, tek tek ve iddianamedeki sıra yerine al-fabetik sırayla yapmak istemiş ise de savunma makamının itira-zı üzerine bu kararını ertememek zorunda kalmıştır.

26 şubat 1982'oen beri tutuklu bulunan barışseverlerin serbest bırakılmalarına ilişkin istemle-ri ise kabul edilmemektedir. Tu-tuklu barışseverlerin birçoğu bu nedenle işlerini kaybetmişler-dir. Başta Komite başkanı DİKER-DEM olmak üzere bazıları için de tutukluluk halinin sürmesi yaşam-sal tehlike yaratmıştır. Barış Komitesi yöneticilerinden Türk Tabibler Birliği Başkanı Dr. Erdal ATABEK bu tehlikeye deği-nerek "Bu ceza aramızdan bazıla-

rı için hapis cezası değil, ölüm cezası niteliğine dönüşebilir" demiştir. Nitekim DİKERDEM kanser olduğu ve ameliyat edilmesi ge-rektiği halde serbest bırakılma-yarak, askeri hastahane de ameliyat edilmiştir. Sağlığı yaşamsal teh-like altındadır.

Böyle iken Mahkeme duruşmaları hızlandırmamakta, aksine haklı nedenlere dayanmayan gerekçeler-le davayı uzatmaktadır. Nitekim davanın ilk 50 günü içinde yal-

devamı 2. sayfada

başlarken...

12 Eylül 1980'den beri Türkiye'de yönetimi elinde bulunduran Gene-raller şimdi de barışseverleri yargılıyorlar. 26 Şubat 1982'de tutuklanan Türkiyeli barışsever-ler hakkında açılan dava 24 Ha-ziran günü başladı.

Tek suçları dünyada adil ve ka-lıcı bir barış istemek ve bu u-ğurda çalışmak olan barışsever-lerin askeri mahkemede ve de sa-vaş hali usulüyle yargılanmaları Türkiye'de ve Dünya'da geniş bir ilgi ve endişe ile izleniyor, tep-kiyle karşılanıyor.

Özellikle Türkiye Barış Komitesi-nin Başkanı ve Dünya Barış Kon-seyi Prezidyum üyesi emekli BÜ-yükelçi Mahmut DİKERDEM'in 17

devamı 2. sayfada

DURUŞMA YARGICI RED EDİLDİ

Avukatlar " Yargıcın izlediği yöntem bizi hayret ve dehşete düşürdü " dediler...

Duruşmaların başından beri bir birini izleyen usul yasasına ve adalete aykırı tutumu nedeniyle avukatlar Yargıç'ın reddini istediler.

Tüm avukatların imzaladığı red dilekçesinde;

-Yargıcın dava açıldıktan sonra özel olarak atanmış olması doğal yargıç ilkesine aykırıdır,

-Yargıcın politik kişiliği hakkında edinilen bilgiler endişe uyandırıcıdır,

-Yargıç duruşmalarda gerçeği

arayacak yerde suçlamak için delil araştırmacı bir tutumdadır,

-Savunma makamına bir duruşmada "böyle yaparsanız duruşmaları haftada bire indiririm"diyerek tehdit ve baskıda bulunmuştur,

-DİKERDEM'in dilekçesinin Temyiz aşamasında işe yarayabileceğini söylemesi mahkumiyet yönünde peşin kararlı olduğunu göstermiştir,

Bunlar gibi birçok somut örnek ve gerekçelere yer verilmiştir.

Ancak Yargıç davada savaş halli usulü uygulandığını önesürerek red istemini kabul etmemiştir.

BAŞLARKEN ...

1. sayfadan

Ağustos günlü duruşmada yaptığı konuşma,barış hareketi açısından değerli bir belge olmasının yanı sıra uluslararası kamuoyunda büyük yankı uyandırdı.

Daha sonraki duruşmalarda konuşan Komitenin Üteki yöneticilerinin de dünya barışı davasını savunmaları Türkiye'deki bu haksız davaya duyulan tepkiyi derinleştirdi.

İşte bu nedenle bu bültenin yayımına başlamış bulunuyoruz.

Bu bültenin yanısıra öncelikle Başkan DİKERDEM'in sorgusunun tam metni yayımlanacaktır.Daha sonra Türkiye Barış Komitesi ve açılan dava hakkında toplu bilgi veren bir broşürün yayımlanması planlanmış bulunmaktadır.

TÜRKİYE'DE BARIŞSEVERLER SAVAŞ HALİ USULÜYLE YARGILANIYORLAR

1. sayfadan

nizca üç duruşma yapılmıştır. sorgulara ise ancak 17 Ağustos'da bağlanabilmektedir. 17 Ağustos'da sorgusu yapılan Başkan DİKERDEM dünya barış ha-

reketini anlatarak,suçlamanın haksız,yersiz ve gerici bir zihniyetin ürünü olduğunu söyledi. Ve " ne yapalım ki dünya halkları barış istiyor" dedi.

DÜNYA KAMU OYUNDAKİ YANKILARDAN

Türkiye Barış Komitesi hakkında başlatılan haksız dava ve tutuklamalar ve özellikle de Başkan M. DİKERDEM'in sağlığının yaşamsal tehlikeye altına girmiş olması dünya kamu oyunda yankılandı. Çeşitli Ülkelerin demokratik sınıf ve kitle örgütleri, insan hakları örgütleri ve uluslararası kuruluşların yanı sıra Helsinki Nihai Senedini imzalamış Devletlerin Başkanları adına, bu Ülkelerin yetkili resmi makamları da Türkiye Barış Komitesi Genel Sekreteri Enis Coşkun'a gönderdikleri yanıtlarında ilgilerini bildirdiler. Bu sayfada uluslararası bu yankıların bazı örneklerini yayınlıyoruz.

- DÜNYA BARİŞ KONSEYİ ulusal Barış komitelerini dayanışma eylemine çağırdı ve Birleşmiş Milletler'e başvurdu. D.B.K. 28 Temmuz 1982'de bir telgrafla ulusal Barış komitelerini Türkiye'de barışseverler üzerindeki baskı ve tutuklamalara karşı Ülkelerinde çeşitli politik ve sosyal örgütlerle birlikte dayanışma eylemleri düzenlemeye çağırdı. Öte yandan DBK Başkanı R. Chandra BM Genel Sekreterine ve BM insan hakları bölümü direktörüne ayrı ayrı yazdığı mektuplarla T.B.K. davası ve Başkan Dikerdem'in hastalığı konusunda bilgi vererek ilgilerini istedi.

- AVRUPA PARLAMENTOSU Başkanı'nın kabinesinden R. Bleber, Enis Coşkun'a yazdığı yanıtında, "Türkiye Barış Komitesi yöneticilerinin davalarına gözlemci gönderilmesi isteğiniz Avrupa Parlamentosu karar karar organlarında incelelenmeye alınıyor dedi.

- BELÇİKA DIŞİLİŞKİLER BAKANİ L. Tindemans, Enis Coşkun'a gönderdiği mektupta Belçika Büyükelçisinin 29 Haziran'daki duruşmada iddianameyi dinlemekle, İstanbul Baş Konsolosunun ise davanın seyrini izlemekle görevlendirildiğini bildiriyor ve Ankara ziyaretine değinerek şöyle diyor: "Türk makamları nezdinde, adil ve eşitlikçi bir dava düzenlenmesi, savunmanın haklarına saygı gösterilmesi ve açıkca suçluluğu saptanmayanların derhal serbest bırakılması gerekliliğinde ısrar ederek, bu konuya değinmeyi ihmal etmedim."

- FRANSIZ SOSYALİST PARTİSİ Akdeniz bölgesi sorumlusu, T B K Genel Sekreteri Enis Coşkun'a yazdığı mektupta, "M. Dikerdem için Sosyalist Partiye yaptığınız çağırımı aldım. Dışilişkiler Bakanının kabinesiyle, ne yapılabileceği konusunda derhal ilişkiye geçtim" diyerek davyayla ilgisini belirtmiştir.

Önümüzdeki bültenlerde diğer yankılara da yer vereceğiz.

TÜRKİYE BASININDA BARİŞ KOMİTESİ DAVASI

General EVREN 29 Ağustos 1982 Afyon Konuşmasında Türkiye Barış Komitesi Davası ile ilgili olarak Türkiye Komünist Partisi'nin sesi Radyosundan yapılan yayından söz etti. Bunun üzerine gerici TERCÜMAN Gazetesinde yargılanan barışseverler ve Türkiye Barış Komitesi hakkında saldırgan bir yorum yapıldı. General EVREN'in bu konuşması ve TERCÜMAN Gazetesinin yayını üzerine de CUMHURİYET Gazetesi yazarı İLHAN SELÇUK " Yasalara Saygı " başlıklı 4 Eylül 1982 günlü makalesinde konuya ilişkin olarak şunları yazdı:

" Barış Derneği davası bütün dünyada ilgi uyandıran ve yakından izlenen bir davadır. Bu konuda yalnız TKP Radyosu yayın yapmıyor; ABD, İngiltere, Federal Almanya, Fransa ve benzeri 'dost ve müttefik' ülkelerde çeşitli radyolar, gazeteler, kuruluşlar fikirleri ileri sürüyorlar. Eğer bir değerlendirme gerekiyorsa tümünü ele almak sağlıklı olacaktır. TKP, Barış Derneği davası sanıklarının savunuyor görüldüğü için sanıkları 'komünist' sayarsak, Amerikan ve İngiltere kaynaklarına bakarak, aynı sanıkları 'kapitalist' saymak olasıdır.

Ne var ki biz yürürlükteki bir davada fikir ileri sürmekten kaçınıyoruz; çünkü yasaktır. Ancak bu yasal yasagın Tercüman Gazetesi için geçerli olmadığını mı varsayacağız?

Şu noktayı da vurgulamak gerekir:

Devlet Başkanı Sayın Kenan Evren'in Afyon konuşmasını izledik ve dinledik. Tercüman Gazetesi'nin çıkardığı ahkama benzer bir yoruma açık kapı göremedik. Sayın Devlet Başkanının yürürlükte olan bir davanın kişilikleri yurtdışında ve dünyada belirlenmiş sanıklarının peşinen mahkum edecek bir yaklaşım içinde olmadığına inanıyoruz. Eğer böyle bir yargı sözkonusuysa, verilecek mahkeme kararının üstüne şimdiden gölge düşer.

Sayın Evren'in Afyon konuşmasını Tercüman Gazetesi'nin özel amaçlarına malzeme diye kullanmak tehlikeli bir saygısızlıktır ve yasaların açıkça çiğnenmesidir "

DURUŞMA TUTANAKLARINDAN...

" Bu insanlar, düşüncelerinden ötürü, en insancıl, en beğeri niteliklerinden dolayı huzurdadırlar; barışı, silahsızlanmayı, detantı savundukları için mahkemeye çıkartılmışlardır". (Av. HALİT ÇELENK)

YARGIÇ AVUKATLARI DURUŞMADAN

ATTI

Duruşma yargıcı 2 Eylül günlü duruşmada birisi ceza ve ceza usulü hukuku profesörü olan iki avukatı kendi aralarında görüşme yaptıkları için duruşmadan attı.

Askerlerin iki avukatı kolların-

dan tutarak salondan atmaları üzerine tüm öteki avukatlar ve dinleyiciler de bu haksız tutumu protesto ederek duruşma salonunu terk ettiler.

DEN FRIEDEN SICHERN – DAS WETTRÜSTEN BEENDEN

[illegible]

- Verhandeln statt Aufrüsten
- Atomwaffen in Europa kürzen
- Keine neuen Atomraketen – Nein zur Neutronenbombe

Den Frieden sichern – das Wettrüsten beenden

Vor vierzig Jahren – am 1. September 1939 begann der Zweite Weltkrieg, der opferreichste aller Kriege

Am Morgen dieses 1. Septembers marschierten deutsche Truppen ohne Kriegserklärung in Polen ein. Den Vorwand zu diesem vorsätzlichen Friedensbruch hatten sich die Nazis selbst geschaffen. Hitler ließ am 31. August 1939 von Deutschen in polnischen Uniformen den Sender Gleiwitz überfallen, um die angebliche Bedrohung aus dem Osten zu beweisen.

Für die Völker begannen sechs Jahre der Zerstörung und des Todes. 50 Millionen Menschen mußten sterben – im Bombenterror und in den Schützengräben, in den Konzentrationslagern und im Widerstand.

Die Erinnerung an den Zweiten Weltkrieg mahnt und verpflichtet uns: Gemeinsam und engagiert einzutreten für Frieden und Völkerverständigung

Denn heute wie damals gilt:

Frieden wird nicht durch Abschreckung und Konfrontation gesichert. Rüstungswettlauf schafft den Völkern keine Sicherheit, sondern bedroht die Menschheit in zunehmendem Maße.

Vorurteile und Haßgefühle gegenüber anderen Völkern, Unterdrückung demokratischer Rechte und Streben nach Vorherrschaft bilden den Nährboden für Kriege.

Rüstung behindert wirtschaftlichen und sozialen Fortschritt.

Dies waren 1945 die Einsichten von Millionen von Menschen. Dies bestätigten damals alle Parteien in ihren Programmen. Dies fand als Verpflichtung zum Frieden Eingang in das Grundgesetz.

Zum friedlichen Miteinander gibt es keine vernünftige Alternative

Die politische Entspannung schafft die Möglichkeit, das Wettrüsten in Ost und West zu beenden. Die zahlreichen Verträge über Gewaltverzicht und Zusammenarbeit, über Rüstungsbegrenzung und Abrüstung, wie z. B. die gesamteuropäische Konferenz von Helsinki (KSZE) und die Verhandlungen zwischen UdSSR und USA über die Begrenzung der strategischen Rüstung (SALT) beweisen, daß Fortschritte zu erzielen sind. Die Entspannung bringt mehr Sicherheit als Kalter Krieg. Sie muß ausgebaut, gefestigt und durch die militärische Entspannung ergänzt werden.

Dennoch wird weiter aufgerüstet und damit die Gefahr eines neuen Weltkrieges heraufbeschworen

Heute, 40 Jahre nach Beginn des Zweiten Weltkrieges, gibt es in der Welt Zehntausende von Atomwaffen, mit denen die Menschheit sich selbst zu vernichten droht. 700 Milliarden DM werden jährlich weltweit für Militär und Rüstung ausgegeben. Die Bundesregierung z. B. will 1979 58 Milliarden DM (nach NATO-Kriterien) für Rüstungszwecke ausgeben und hat dem neuen Langzeit-Rüstungsprogramm der NATO zugestimmt. Das Wettrüsten wird darin bis zum Jahre 1993 vorprogrammiert. Immer neue zerstörerische Massenvernichtungswaffen werden entwickelt. So wird an der Perfektionierung solcher Atomwaffen wie der Neutronenbombe gearbeitet. Entscheidende Einzelteile dieser Waffe, die vor allem in der Bundesrepublik stationiert werden soll, werden bereits hergestellt. Diese neue Generation von Atomwaffen senkt die atomare Schwelle und macht einen atomaren Weltbrand wahrscheinlicher.

Rüstung tötet – auch ohne Krieg

Während täglich zwei Milliarden DM für die Rüstung ausgegeben werden, sterben stündlich 4000 Menschen in Afrika, Asien und Süd- und Mittelamerika an Hunger und Seuchen. Der verstärkte Rüstungsexport trägt dazu bei, die Entwicklung dieser Länder zu verhindern.

Heute wird dreißigmal soviel für die Rüstung wie für den Kampf gegen Analphabetentum, Epidemien und Unterernährung in der Dritten Welt ausgegeben.

Das Wettrüsten vernichtet Arbeitsplätze und verschärft Arbeitslosigkeit

Mit den über 3 Milliarden DM, um die die Bundesregierung den Rüstungshaushalt jährlich aufstockt, könnten zusätzlich 150 000 Arbeitsplätze geschaffen werden. In der hochtechnisierten Rüstungsindustrie ist ein Arbeitsplatz doppelt so teuer wie in der zivilen Wirtschaft, viermal so teuer wie im Bildungsbereich.

Dieter Hildebrandt: „Bevor man das Wort Abrüstung überhaupt ausgesprochen hat, sieht man sich bereits in den Reihen derer versetzt, die nachts dem Feind die Burgtore öffnen wollen. Diese ganz bewußt geführten Kampagnen werden von Leuten geführt, die ganz genau wissen, daß unser Engagement für einen Abbau des Wettrüstens nichts mit Ideologien, nichts mit Parteien zu tun hat.“

Trotz höchster Gewinne hat die Rüstungsindustrie laufend Arbeitsplätze wegrationalisiert. Hingegen entstanden in den letzten fünf Jahren der Entspannung durch den Ost-West-Handel mehr Arbeitsplätze als in der gesamten Rüstungsindustrie heute vorhanden sind.

Abrüstung ermöglicht sozialen Fortschritt

Auch für die Bundesrepublik gilt:

Jede Mark kann nur einmal ausgegeben werden, entweder für Rüstung oder wirtschaftliche und soziale Reformen.

Hunderttausend Jugendliche finden keinen Ausbildungsplatz. Von dem Geld für 250 moderne Kampfpanzer könnten qualifizierte Ausbildungsplätze geschaffen werden.

Zehntausend Lehrer sind arbeitslos. Von dem Geld der geplanten MRCA-Tornado-Kampfflugzeuge könnten 50 000 Lehrer ein Jahr lang bezahlt werden.

Für einen hinreichenden Umweltschutz können nicht genügend Gelder zur Verfügung gestellt werden.

Von den 800 Millionen DM, die die abgestürzten Starfighter gekostet haben, hätten Seen und Flüsse gesäubert und der Erholung zur Verfügung gestellt werden können.

Das Wettrüsten gefährdet die demokratische Entwicklung und stärkt entspannungsfeindliche und neonazistische Kräfte

Der vierzigste Jahrestag des Beginns des Zweiten Weltkrieges mahnt, einen Abbau der Demokratie nie wieder zuzulassen.

Fortschreitende Einschränkung demokratischer Rechte, Berufsverbote, die Aushöhlung des Grundrechts auf Kriegsdienstverweigerung sind entspannungs- und demokratiefeindlich und erzeugen ein Klima des Mißtrauens und der Vorurteile. Mit alten und neuen Feindbildern, mit antikommunistischen Parolen, wie sie schon bei den Nazis üblich waren, und durch Verunglimpfung anderer Völker soll die Zustimmung zur verstärkten Aufrüstung erreicht werden.

Wie in der Vergangenheit sind es wieder jene, die an der Rüstung verdienen, die mit der angeblichen Bedrohung aus dem Osten die internationalen Abrüstungsverhandlungen erschweren und versuchen, Entspannung zu verhindern.

Mit der Verharmlosung des Hitler-Regimes und seiner Untaten soll die Erinnerung an das Grauen ausgelöscht und demokratische Bewußtseinsbildung verhindert werden.

Im Interesse der Demokratie und des Friedens müssen wir dagegen aktiv werden.

Abrüstung ist keine Utopie – Erfolge sind möglich

Ebenso wie bei der Entspannung sind auch Fortschritte bei der Abrüstung möglich, wenn jeder sich dafür einsetzt. Darum gilt es, die Erziehung zum Frieden zu entwickeln, das Recht auf Kriegsdienstverweigerung zu sichern und ein vorurteilsfreies, demokratisches Bewußtsein zu schaffen, um gemeinsam für den Frieden zu arbeiten.

Die letzten Jahre haben gezeigt:

Die Völker können erfolgreich handeln – ohne ihr Handeln wird es keinen Fortschritt zu Demokratie und Frieden geben.

Von der Mehrheit der Staaten in den Vereinten Nationen, von Regierungen, von Gewerkschaften, Parteien und Kirchen sowie von anderen gesellschaftlichen

Kräften wurden konstruktive Vorschläge unterbreitet. Mit Ihnen gemeinsamen fordern wir:

- Keine weitere Erhöhung der Rüstungshaushalte und Verzicht auf alle neuen Rüstungsprojekte, einschließlich der Neutronenbombe
- konstruktive Beiträge zum UNO-Abrüstungsprogramm, zu den SALT-Verhandlungen und zu den Wiener Verhandlungen über die Verringerung von Truppen und Rüstungen in Mitteleuropa
- Senkung der Rüstung entsprechend der UNO-Resolution zunächst um zehn Prozent, um die freiwerdenden Gelder für wirtschaftliche und soziale Aufgaben bei uns und in den Entwicklungsländern zu verwenden.

Beendet das Wettrüsten in Ost und West

Braucht die Bundesrepublik neue atomare Mittelstreckenraketen?

Die Bundesrepublik müsse „nachrüsten“ und neue Atomraketen einführen. Denn: „Bonn entdeckt Raketenlücke (Frankfurter Rundschau, 31. 1. 1979).

Gemeint sind die sowjetischen SS-20-Raketen, wie sie in der NATO-Sprache genannt werden. Einige Feststellungen aber sind notwendig, weil dieses öffentlich angegebene Gefühl der Bedrohung kaum stichhaltig erscheint.

● Erste Feststellung:

Bisher war es, der Westen, der immer wieder durch die Entwicklung neuer Waffensysteme das Wettrüsten beschleunigt hat.

George Kistiakowsky, ehemaliger Berater von Präsident Kennedy: „In der Geschichte des nuklearen Wettrüstens waren die USA die ersten in bezug auf die meisten technischen Neuheiten und neuen Waffensysteme... Auf die amerikanischen Neuheiten folgten wenige Jahre später die sowjetischen Modifikationen.“ (Nach: Deutsche Außenpolitik Nr. 8/1979, S. 47).

Jede entscheidende Neuerung im nuklearen Zeitalter wurde zuerst durch die Vereinigten Staaten entwickelt – die Atombombe, die H-Bombe, die Raketen... die nuklearen Unterseeboote und ihre Raketen, die MIRV, die MARV, die Cruise Missiles, die Neutronenbombe, Mini-nucs, die verschiedenen Führungssysteme usw.“ (Sidney Lens, The Arms-Race, in „Current“, November 1977, S. 55).

„Die Ironie der Geschichte besteht darin, daß die Vereinigten Staaten vier Systeme entwickelt haben, die, da sie in der Folgezeit auch von der Sowjetunion geschaffen wurden, bei uns den größten Schrecken hervorriefen. Die Rakete mit dem Mehrfachsprengkopf, die uns früher einmal eine gewaltige Überlegenheit versprach, ist jetzt (nach entsprechender Entwicklung in der UdSSR) die gefährlichste Waffe, die sich gegen unsere unterirdischen Raketenkräfte richtet. Heute neigen wir dazu, zur Abwendung dieser Gefahr eine weitere Neuheit (das MX-Raketensystem) einzuführen, die sich wie ein Bumerang gegen die USA richten wird.“ („New York Times“, zit. nach „die tat“, 10. 11. 1978)

● Zweite Feststellung:

Mogelei mit Zahlen. Aus der Geschichte des Wettrüstens kennen wir viele CIA-Meldungen einer drohenden sowjetischen Überlegenheit, die sich später dann, wenn der Westen „nachgerüstet“ hatte, als falsch erwiesen, so bei der Bomberlücke in den 50er Jahren, bei der Raketenlücke in den 60er Jahren.

Übereinstimmend in allen Berichten heißt es: Seit Ende 1977 baut die Sowjetunion 2 1/2 solcher Raketen im Monat. Nach unseren üblichen Rechenmethoden wären das in 18 Monaten 45 Stück. Hingegen heißt es: „Dazu kommen am Jahresanfang 1979 etwa 135 SS-20“ (Die Zeit vom 9. 2. 1979).

Da alle diese Zahlen vielen Politikern nicht die rechte Furcht beizubringen vermochten und sie darüber im Parlament sprechen wollten, hieß es am Vorabend der Debatte von Georg Leber: „Über mindestens 600 Raketen dieses Typs verfügt die Sowjetunion gegenwärtig schon“ (FAZ vom 15. 2. 1979).

● Dritte Feststellung:

Nicht nur, daß die Zahlenangaben zwischen 45 und 600 schwanken – man ist sich auch nicht einig darüber, wo diese Raketen stationiert sind. Entspannungsgegner sehen sie gegen die Bundesrepublik gerichtet.

Dagegen: „Neu hinzu gekommen sind an Raketen des Typs SS 20 zwar rund 120, doch stehen 2/3 davon in Fernost und Mittelasien, so daß sie Westeuropa nicht erreichen können“ (Die Zeit vom 9. 3. 1979).

Senta Berger: „Die Bürger dieses Landes müssen fordern eine andere Einstellung zum Krieg. Solange der Bürger den Krieg als politische Auseinandersetzung zwischen seinen und anderen Völkern nicht verhindern kann, hat die Neuzeit nicht begonnen. So lange ist es nämlich noch gar nicht her, daß es als absolute Utopie erscheinen mußte, etwa Leibeigenschaft oder Kinderarbeit zu beseitigen. Aber wir haben es geschafft.“

● Vierte Feststellung:

Die Sowjetunion schafft an, was der Westen längst hat.

Bekannt ist, daß die Amerikaner ca. 7000 atomare Sprengköpfe in Westeuropa lagern: „Die Sowjetunion lagert in Osteuropa schätzungsweise 3500 taktische Atomgefechtsköpfe... Die Amerikaner haben... die Sowjetunion und China mit einer Kette vorgeschobener Atomwaffenstützpunkte eingekreist.“ (FR vom 26. 9. 1978)

„So wurde die SS 20 tatsächlich erst 1977 in die Truppe eingeführt. Entsprechende Waffen Großbritanniens und Frankreichs gab es dagegen bereits 1967 und 1971.“ (Kölner Stadt-Anzeiger vom 10. 3. 1979)

● Fünfte Feststellung:

Wie dargestellt, werden die SS 20 erst seit 1977 produziert. Der Plan aber, weitreichende strategische Atomraketen in Europa einzuführen, besteht schon seit 1970. Dieser Plan wurde entwickelt im Zusammenhang mit dem Rüstungszeitprogramm der NATO, das bis 1993 „123 größere Projekte“, darunter als Kernstück neue atomare Mittelstreckenraketen entwickeln soll. (FAZ vom 15. 9. 1979) Die „Furcht“ vor der SS 20 ist also nachweislich nachträglich erfunden, und zusätzlich 160 Mrd. Mark kosten soll, um die eigene, schon lange geplante Aufrüstung zu rechtfertigen.“

● Sechste Feststellung:

Offensichtlich ist es eher der Westen als der Osten, der die Verhandlungen über atomare Mittelstreckenraketen ablehnt. „Wir werden keineswegs über taktische Atomwaffen verhandeln, solange unsere Verbündeten nicht klar machen, daß sie das wollen.“ (SALT-II-Chefunterhändler der USA, Paul Warncke, Der Spiegel vom 14. 5. 1979, S. 146)

Großbritannien will nicht, daß „nukleare Mittelstreckenwaffen zum Gegenstand von Rüstungskontrollverhandlungen werden.“... „Staatspräsident Giscard d'Estaing hat bei dem Gipfeltreffen auf Guadeloupe festgestellt, sein Land werde sich an Verhandlungen über Grauzonenwaffen nicht beteiligen.“ (FAZ vom 12. 4. 1979)

„Daß nicht längst über Grauzonenwaffen verhandelt wird, ist die Schuld des Westens – nicht im geringen Maße die der Bundesrepublik.“ (Die Zeit vom 9. 3. 1979)

„Die Teilnehmerstaaten des Warschauer Vertrags haben hingegen am 23. November 1978 in Moskau ihre Bereitschaft erklärt, „Verhandlungen über alle Aspekte des Problems der Einstellung des Wettrüstens zu führen, darunter auch über jene, über die bisher nicht verhandelt wird, das betrifft z. B. die Einstellung und Reduzierung jener Komponenten des Militärpotentials beider Seiten in Europa, die gegenwärtig bei der anderen Seite Besorgnis hervorrufen.“

Wie auch immer – selbstverständlich bleibt festzustellen, daß auf beiden Seiten gerüstet wird. Aber Sicherheit in Europa ist nicht dadurch herzustellen, daß immer neue gefährliche Massenvernichtungswaffen, wie die Neutronenbombe und atomare Mittelstreckenraketen, eingeführt werden. Dies bedroht die Sicherheit der Völker Europas, die Entspannungspolitik und das Bemühen um Rüstungsbegrenzung. Die Alternative muß heißen, jetzt nach SALT II, die Ratifizierung dieses Vertrages durchzusetzen und zügig im Rahmen von SALT III über die Beschränkung und Kürzung der atomaren Mittelstreckenraketen in West- und Osteuropa zu verhandeln.

Unser Land muß lernen, daß unsere Zukunft nicht im Wettrüsten, sondern nur in der Abrüstung liegen kann.

Gunnar Matthiessen

„Eigentlich interessiert nur, was der andere mit seinem Potential ausrichten kann, ohne sich dabei mehr oder weniger zu ruinieren. Dazu ist eine globale Betrachtungsweise nötig; Mitteleuropa kann nicht einfach herausgelöst werden. Die Grundfrage lautet also: Herrscht strategische Stabilität, bei der jeder Einsatz des Militärpotentials und selbst von Teilen ein kalkulierbar unerträgliches, unverantwortbares Risiko bedeutet. Für mich besteht diese Stabilität eindeutig auf absehbare Zeit.“ (Vorwärts, 13. 9. 1979)

Unterzeichner des Aufrufs: Den Frieden sichern... u. a.

Unterzeichner des Aufrufs: Benno Nietmann, Schriftsteller – Carl Amery, Schriftsteller – Alfred Andersch, Schriftsteller – Gerd Baltus, Schauspieler – Willi Baumann, Gewerkschaftssekretär – Senta Berger, Schauspielerin – Willi Bleicher – Paul Bresgen, Gewerkschaftssekretär – Helmut Buck, Gewerkschaftssekretär – Martha Buschmann, Mitglied des Präsidiums der DKP – Dr. Heinz Düx, Richter – Bernt Engelmann, 1. Vorsitzender des Schriftstellerverbandes in der IG Druck und Papier – Hansjörg Felmy, Schauspieler – Richard Förster, Betriebsratsvorsitzender – Helmut Friedrich, Betriebsratsvorsitzender – Gert Fröbe, Schauspieler – Prof. D. H. Gollwitzer – Martin Held, Staatsschauspieler – Dieter Hildebrandt, Kabarettist – Mechtild Jansen – Prof. Dr. Gerhard Kade – Christine Kaufmann, Schauspielerin – Alma Kettig, Demokratische Frauen-Initiative – Lorenz Knorr, Mitglied des Direktoriums der DFU – Prof. D. Walter Kreck – Volker Kriegel, Musiker – Franz Xaver Kroetz, Schriftsteller – Prof. Dr. Reinhard Kühnl – Lorient (Vico von Bülow) – Klaus Mannhardt, Bundesvorsitzender der DFG-VK – Herbert Knapp, Betriebsratsvorsitzender – Albert Mangelsdorff, Musiker – Gunnar Matthiessen – Inge Meysel, Schauspielerin – Naturfreundejugend Deutschlands (Bundesjugendleitung) – Pastor D. Martin Niemöller – Prof. Dr. Uta Ranke-Heinemann – Dr. Joseph Rössaint, Präsident der VVN-BdA – Heinz Rühmann, Schauspieler – Eckart Spoo, Vorsitzender der Deutschen Journalisten-Union in der IG Druck und Papier – Luise Rinser, Schriftstellerin – Pastor Kurt Scharf, Bischof em. – Volker Schlöndorff, Regisseur – Christoph Strässer, DJB-Bundesvorsitzender – Vereinigte Deutsche Studentenschaften (Bundesvorstand) – Günter Wallraff – Otto Waalkes – u. v. a.

Aus dem Abschlußappell vom 1. September 1979

- daß das Abkommen zwischen der UdSSR und den USA (SALT II) ratifiziert und weitere Rüstungsbegrenzungen zügig vereinbart werden;
- daß die Staaten der Helsinki-Konferenz ihrer Verpflichtung gerecht werden, Schritte zur allgemeinen und vollständigen Abrüstung einzuleiten;
- daß über den Abbau der Atomwaffen in Europa verhandelt wird und alle europäischen Staaten auf den Ersteinsatz von atomaren und konventionellen Waffen verzichten.

- daß sie auf alle neuen Rüstungsprogramme verzichtet und Nein sagt zur Neutronenbombe und zu atomaren Mittelstreckenraketen;
- daß sie bei den Wiener Verhandlungen über die Kürzung von Truppen und Rüstungen endlich eine konstruktive Haltung einnimmt, damit ein erstes Abkommen möglich wird;
- daß sie ihren Rüstungshaushalt nicht weiter erhöht, sondern vielmehr die Rüstung entsprechend der UNO-Resolution zunächst um zehn Prozent senkt, um die freiwerdenden Gelder für wirtschaftliche und soziale Aufgaben bei uns und in den Entwicklungsländern zu verwenden.

Dieser Machtanspruch entspannungsfeindlicher Kreise und ihr Griff nach eigenen Atomwaffen stellen eine Herausforderung der Friedenskräfte dar. Wir sind nicht bereit, diesen Gefahren tatenlos zuzusehen. Wir appellieren an alle Bürger unseres Landes, zusammenzustehen, wie bei dem erfolgreichen Kampf für die Ostverträge, und Frieden und Demokratie zu verwirklichen.

Ich/Wir unterstütze/unterstützen den Aufruf Den Frieden sichern – das Wettrüsten beenden

[illegible]

Wir bitten Sie um die Unterstützung durch Ihre Unterschrift. Wir bitten Sie aber auch um Ihre Spende, damit unsere gemeinsame Initiative auch in Zukunft erfolgreich weiterarbeiten kann.
Postscheckkonto: Komitee für Frieden, Abrüstung und Zusammenarbeit, Postscheckamt Köln, Konto 61312-508

Verantw.: Gunnar Matthiessen, Komitee für Frieden, Abrüstung und Zusammenarbeit, Gottesweg 52, 5000 Köln 51

Frauen in die Bundeswehr? Wir sagen NEIN!

Als 1949 die Bundesrepublik gegründet wurde – die Erinnerung an den Krieg war noch wach –, hätte niemand gewagt, von Wehrpflicht zu sprechen, geschweige von einer Heranziehung der Frauen zu einem militärischen Dienst. Der wurde im Grundgesetz ausdrücklich verboten. Auch als 1956 dennoch die ersten wehrpflichtigen Männer in die Kasernen einrückten, war ein Militärdienst der Frauen undenkbar. Der nächste Schritt wurde 1968 mit den Notstandsgesetzen vollzogen. Sie schufen die Möglichkeit, Frauen für zivile Dienste zu verpflichten. Heute sprechen Vertreter der Regierung, der Opposition und der Bundeswehr von Frauenmilitärdienst. Zwar steht eine Entscheidung in dieser Legislaturperiode nicht an, aber das Thema ist aufgeworfen, um die Öffentlichkeit an die Vorstellung zu gewöhnen. Schon halten Presse, Funk und Fernsehen die Frage für diskussionswürdig.

Zur Begründung einer Heranziehung der Frauen zum Militärdienst wird angeführt, ab 1985 sei Soldatenmangel zu befürchten, weil dann die seit Mitte der 60er Jahre verminderte Geburtenzahl wirksam werde. Deswegen die militärische Erfassung der Bevölkerung auf die Frauen auszuweiten, halten wir für den Ausdruck einer grundsätzlich falschen politischen Ausrichtung. Frauendienstpflicht würde unsere Gesellschaft von Grund auf militarisieren. Das liefe der Hauptaufgabe zuwider, die sich die Bundesrepublik heute stellt: die Entspannungspolitik fortzusetzen und keinesfalls durch Maßnahmen auf militärischem Gebiet zu stören. Frauendienstpflicht stünde der Aufgabe entgegen, auf den Frieden zu orientieren und zur Abrüstung beizutragen. Wir Frauen wissen schon lange, daß ein würdigeres Leben für Frau und Mann sich nur entfalten kann, wenn der Rüstungshaushalt entschieden gekürzt wird.

Man will die Frauen mit der Behauptung gewinnen, militärischer Frauendienst sei ein Schritt zur Gleichberechtigung. Wir widersprechen: Hier wird unser Emanzipationsstreben mißbraucht. Die Vorstellung, durch Wehrdienst erhielten Frauen Zugang zu einem wichtigen, bisher den Männern vorbehaltenen Machtbereich und mehr Einfluß, ist eine Täuschung. Niemand wird zum Militär eingezogen, damit er dort politische Entscheidungen treffen kann, sondern damit er gehorcht und sich anpaßt. Auch im Faschismus gab es Frauen in Uniform – waren sie darum gleichberechtigt?

Wenn trotz aller Fortschritte bei der staatsbürgerlichen Gleichstellung die Frauen noch immer ökonomisch, sozial und kulturell benachteiligt sind, wie soll ihre Zurückstellung ausgerechnet dadurch überwunden werden, daß man sie militärischer Disziplin unterwirft?

Wir sind selbstbewußter geworden: im Beruf, in der Familie, im öffentlichen Leben. Immer mehr erheben wir Anspruch auf politische Mitverantwortung bei der Gestaltung der Zukunft. Militärdienst der Frauen wäre ein Rückschlag für uns selbst und für die ganze Gesellschaft. Daher unser Protest gegen jede Absicht, militärischen Frauendienst bei der Bundeswehr einzuführen – in welcher Form auch immer.

Dr. phil. Lisa Abendroth, Haus- Maack, Publizistin; Dr. Maren Ma-
frau; Ulrike Aengenheyster-Ren- non-Griesebach, Dozentin; Dr. Si-
ker, Rechtsanwältin; Jutta Ahrwei-
grid Matzen-Stöckert, wissen-

Christian Götz: Kriege und Rüstung dienen Profitinteressen (S. 3)

Deutsche Volkszeitung

Wochenzeitung für demokratischen Fortschritt

Den Frieden
sichern!

Das
Wettrüsten
beenden!

ler, Gewerkschafterin, Dipl.-Volks- und Dipl.-Sozialpädagogin; Marie Louise Berg, Hausfrau; Henriette Berg, Studentin; Janine Berg-Peer, Hausfrau, Sekretärin, Studentin; Hanna Bekker vom Rath, Kunstgaleristin; Dr. Brigitta Benzig, Ethnologin, Universitätsdozentin; Elke Mascha Blankenburg, Dirigentin; Brigitte von Bonin, Dozentin an der Volkshochschule; Ute Bromberger, TV-Journalistin; Silvia Caduff, Generalmusikdirektor; Dr. Gabriele Claas, Ärztin; Dr. phil. Mechthild Curtius-Helbach, wissenschaftl. Assistentin; Gertrude Degenhardt, Malerin; Prof. Dr. Helga Deppe, Hochschullehrerin für Sonderpädagogik; Ulla Deppe, Bibliothekarin; Gabriele Dietze, Journalistin; Lottemi Doormann, Autorin; Dr. Ingeborg Drewitz, Schriftstellerin; Marita Ehler, Hausfrau; Dr. Helga Einsele, Regierungsdirektorin i. R., Honorarprofessor an der Universität Frankfurt; Gisela Elsner, Schriftstellerin; Angela Federlein, Lehrerin; Sabine v. Gizycki, Malerin; Hety Glauerdt, Buchhändlerin; Prof. Dr. Frigga Haug, Hochschullehrerin, Redakteurin; Monika Held, Journalistin; Heide Hering, Lehrerin; Ute Hirschbiegel, Werbeberaterin; Renate Hof, Amerikanistin und Lehrbeauftragte; Dr. Agnes Hüfner, Redakteurin; Gisela Ingerfeld, Sozialpädagogin, Referentin in der bisch. beauftragten Stelle für Zivildienstleistende; Mechthild Jansen, Studentin; Dr. Inge Jens, Publizistin; Gisela Kessler, Gewerkschafterin; Dr. Helga Koppel, Politologin; Carola Krause, TV-Journalistin; Dr. Ursula Krechel, Schriftstellerin; Prof. Dr. Renate Krysmanski, Soziologin; Emmi Kuhlmei, Redakteurin; Ingrid Kurz, Dozentin; Jutta Lampe, Schauspielerin; Inge Langen, Schauspielerin; Dr. Dorothee Löber-Götze, Ärztin; Dr. Charlotte

schaftl. Angestellte und Lehrbeauftragte; Dr. Barbara Mausbach-Bromberger, Politologin; Edith Mecke-Harbeck, Hausfrau, Landesvorsitzende ASF Schleswig-Holstein; Dr. Jutta Menschik, Dozentin der Psychologie; Dr. Bärbel Meurer, Soziologin; Dr. Margarete Mitscherlich, Psychoanalytikerin; Ute Möller, Psychotherapeutin für Kinder und Jugendliche; Gisela Mühlberger, Gewerkschafterin; Dinah Nelken, Schriftstellerin; Peggy Parnass, Autorin; Liana Paulina-Mürr, Dipl.-Volkswirt; Constanze Peters, Psychologin; Prof. Dr. Irene Pieper-Seier, Mathematikerin, Hochschullehrerin; Dr. Karin Priester, Erziehungswissenschaftlerin; Hildegard Proft, Lehrerin; Karin Racherbäumer, Büroangestellte; Prof. Dr. Uta Ranke-Heinemann, Theologin; Eva Rath, Bankangestellte; Bruni Regenbogen, Anka Hauter, Rotraut Colberg, Angi Domday (die Musikerinnen von „Schneewittchen“); Luise Rinser, Schriftstellerin; Dr. Brigitte Roback, Dipl.-Soziologin; Prof. Dorothee Roer, Dipl.-Psychologin u. Professorin an der Fachhochschule Frankfurt; Sibylle Rosenberg, wissenschaftl. Assistentin; Lea Rosh, Fernsehredakteurin; Karin Roth, Gewerkschafterin; Dr. Erika Runge, Autorin; Margot Schroeder, Schriftstellerin; Prof. Dr. Dorothee Sölle, Theologin; Inge Sollwedel, Publizistin; Dr. Anna-Maria Stuby, Akademische Oberrätin; Christa Thomas, Sozialarbeiterin, Publizistin; Gisela Tuchtenhagen, Kamerafrau; Tina Voss, Lehrerin; Rosi Wolf-Almanasreh, Vorsitzende der Interessengemeinschaft der mit Ausländern verheirateten Frauen; Dr. Inge Zeller, Fachärztin für Innere Medizin; Gaby Zipfel, Studentin; Erna Zmuda-Schamper, Gewerkschafterin.

Federführend: Marie Louise Berg

Ich schließe mich dem Aufruf „Frauen in die Bundeswehr? – Wir sagen NEIN!“ an.

Name: _____
Vorname: _____
Beruf: _____
Straße: _____
Wohnort: _____
Unterschrift: _____

Bitte ausschneiden und einsenden an
Marie Louise Berg, Bonner Straße 208, 5650 Solingen 11
Spendenkonto: Deutsche Bank, Filiale Solingen 11, BLZ 342 700 94,
Kontonr. 123 385 701. Kennwort: Frauendienstpflicht. Wir sagen NEIN!

Den Verzicht auf neue Rüstungsprojekte und einen konstruktiven Beitrag bei den Wiener Verhandlungen über eine gegenseitige Verminderung der Truppen und Rüstungen in Mitteleuropa, fordert das Komitee für Frieden, Abrüstung und Zusammenarbeit in seinem Aufruf zur zentralen Abrüstungsdemonstration am 1. September im Bonner Hofgarten. Am gleichen Tag findet aus Anlaß des 40. Jahrestages des Beginns des zweiten Weltkrieges in Dortmund eine zentrale Kundgebung des Deutschen Gewerkschaftsbundes statt. In den Nie-

derlanden ist eine Fahrradstaffette des Komitees „Stoppt die Neutronenbombe“ zur Fahrt in die Bundesrepublik aufgebrochen. Die Evangelischen Kirchen in der Bundesrepublik und in der DDR verabschiedeten ein Wort an ihre Gemeinden zum Frieden. Am Vorabend der Entscheidung der NATO, amerikanische strategische Raketen in Westeuropa zu stationieren, entwickelt sich eine umfassende Bewegung für Frieden und Abrüstung, deren Aktionen die Befürworter einer neuen Runde des Wettrüstens nicht ignorieren können.

Berkhan fordert: Frau ans Gewehr!

Ein empörender Beitrag zum 40. Jahrestag des Beginns des 2. Weltkrieges am 1. September 1939

Gegen die Gefahr einer auf Europa übertragenen neuen Rüstungsrunde entwickelt sich eine breite Bewegung des Widerstands. Die Gewerkschaften erinnern an den Ausbruch des zweiten Weltkrieges vor 40 Jahren. Die Kirchen fordern die Fortsetzung des Entspannungsprozesses. Gesellschaftliche und politische Kräfte aller Richtungen demonstrieren nachdrücklich für einen deutschen Abrüstungsbeitrag. In diesem Zusammenhang erheben Frauen und Männer Widerspruch gegen die geplante Militärdienstpflicht für Frauen in der Bundeswehr.

Überraschend ist das Vorhaben in der vorigen Woche zum Brennpunkt der Diskussion geworden. Der Wehrbeauftragte des Bundestages, Karl-Wilhelm Berkhan, hat aus der Schule geplaudert und über seinen Auftrag hinaus verlautbart, was in den Parteivorständen und im Bonner Verteidigungsausschuß gedacht wird und womit sich die oberen Ränge der Hardthöhe seit Monaten befassen: Der Bundestag müsse sich möglicherweise mit einer Grundgesetzänderung befassen, damit auch Frauen in der Bundeswehr an der Waffe ausgebildet werden können.

Berkhans Geplapper war so unprogrammgemäß, daß umgehend massenweise erschrockene Stellungnahmen aus dem Regierungslager und der Opposition erfolgten. Annemarie Renger, Anke Fuchs, Liselotte Funcke und Helga Wex wiesen – gefragt und ungefragt – jeden Gedanken an Soldatinnen mit Waffen und Frauendienstpflicht zurück. Strauß und Frau waren sich einig, daß die gegenwärtige Diskussion „grober Unfug“ sei.

Sie kam ihnen allen zu früh. Verteidigungsminister Hans Apel, der das Thema im April vorigen Jahres anschlug, hatte damals gemeint, daß sei gewiß keine Frage

dieser Legislaturperiode. Ihre Lösung werde vom Fortgang der Debatte in der Öffentlichkeit abhängen.

Die Promotoren der Frauendienstpflicht wissen um den Widerstand im Volk, der sich aus vielfacher Quelle speist: aus der Erfahrung der Älteren, die den Krieg kennen; aus der gefühlsbetonten Ablehnung von Militär- und Waffendienst für Frauen überhaupt – mögen manche Streiterinnen der Frauenbewegung sie als rückständiges Argument verwerfen, sie muß geachtet werden, solange Frauen sich in den anderen, entscheidenderen Bereichen des Lebens noch nicht unabhängiges Bewußtsein und unabhängige Existenz erworben haben; aus der Klarsicht vieler, daß die Heranziehung der Frauen zur Bundeswehr ein entscheidender Schritt auf dem Wege der Militarisierung unserer Gesellschaft sein würde.

Seit Monaten wird daher versucht, die öffentliche Meinung zugunsten einer Frauendienstpflicht umzustimmen: Es gehe um die Gleichberechtigung der Frau, sagen Karsten Voigt und Alice Schwarzer; die Bundeswehr eröffne die glänzendsten Aussichten auf Ausbildung und Arbeitsplätze, meint der Minister; zur Debatte

stehe höchstens Freiwilligkeit, sagen Helga Schuchardt und Mildred Scheel, während der Bundeswehrverband an das natürliche Solidarbewußtsein appelliert und eine Gemeinschaftsdienstpflicht propagiert, wobei die Wahl zwischen Zivil- und Wehrdienst offenstehen soll.

Wieso wollen plötzlich die Generale von der Hardthöhe Geburtshelfer des Selbstbewußtseins der Frauen sein, wieso liegt ihnen die Ausbildung der Mädchen am Herzen? Will die Bundeswehr tatsächlich sich als Wirtschaftsbetrieb verdient machen?

All das gilt natürlich nicht. Es geht einfach darum, daß die Bundeswehr zur Erhaltung ihres augenblicklichen Mannschaftsstandes jährlich 200 000 Rekruten braucht und diese ihr ab 1989 wegen der gesunkenen Geburtenrate nicht mehr zur Verfügung stehen. Das Defizit wird in den folgenden Jahren zunehmend größer.

1989, in zehn Jahren also! Apel gibt zu, die Sache habe Zeit. Der stellvertretende Vorsitzende des Verteidigungsausschusses, Pawelczyk, verweist auf die Wiener Verhandlungen über Truppenverminderung in Europa. Ein Erfolg würde das Problem lösen. Auch die sozialdemokratische Justizministerin von Nordrhein-Westfalen, Inge Donnep, spricht von dieser Möglichkeit. Und Apel selbst meint, in zehn Jahren könne manches anders aussehen.

Trotzdem hält der Verteidigungsminister die Debatte über eine Ausdehnung des Militärdienstes auf die Frauen für wünschenswert: „Wir haben Grund, sie zu beginnen.“ Ist Wien, auf das die

europäischen Völker mit Hoffnung blicken, für sie alle nichts als eine Farce? Wozu eine Studiengruppe in seinem Ministerium, die mit Eifer seit Monaten sich mit den möglichen Modalitäten des Frauendienstes befaßt? Warum das gebannte Beharren auf der Truppenzahl und noch die Ausweitung des Reservoirs bis zum Jahr 2000 entgegen aller doch unbestritten notwendigen Abrüstung?

Erklären läßt sich das nur im Zusammenhang mit dem Militärkonzept der NATO und der strategischen Rolle, die sich die Bundeswehr in ihrem Rahmen beimißt: der Vorwärtsverteidigung. Sie verlangt Wehrpflicht und hohen Mannschaftsstand als Bedingung der Fähigkeit zum überraschenden Antreten aus dem Stand mit maximaler Schlagkraft.

Auf dieses Konzept hin wurde die Bundeswehr über den ursprünglich vorgesehenen Umfang von 300 000 Mann auf 500 000 gebracht und vor zwei Jahren eine neue Wehrstruktur eingeführt, in dem die jeweils Dienenden Kader-einheiten darstellen zur schnellen Aufnahme von Reservisten und Rekruten im Spannungsfall. So wurde die Verfügungsbereitschaft erhöht, was einer weiteren Aufstockung der Truppenzahl auf 600 000 entspricht.

Eine Einbeziehung der Frauen in dieses System würde aus eigenem Zwang heraus Dienstpflicht verlangen: es handelte sich im Grunde um seinen Ausbau durch eine zweite Strukturreform. Das ist der Sinn einer Frauendienstpflicht in der Bundesrepublik – und nichts anderes.

HANS BRENDER

Wenn Sie eine Zeitung suchen

- die informiert – analysiert – kommentiert
- die Partei bezieht
für demokratischen und sozialen Fortschritt
für das Recht auf Arbeit, Bildung und Ausbildung
für internationale Zusammenarbeit und Abrüstung
- die solidarisch ist mit dem Kampf der Völker
gegen Imperialismus und Faschismus
- die Antikommunismus und Antisowjetismus für eine
Grundtorheit unserer Epoche hält und
den Meinungsstreit nicht mit psychologischem
Krieg verwechselt –

eine Zeitung,

- die diese Haltung auch in einem umfangreichen
Kulturteil zum Ausdruck bringt –

dann ist die

Deutsche Volkszeitung

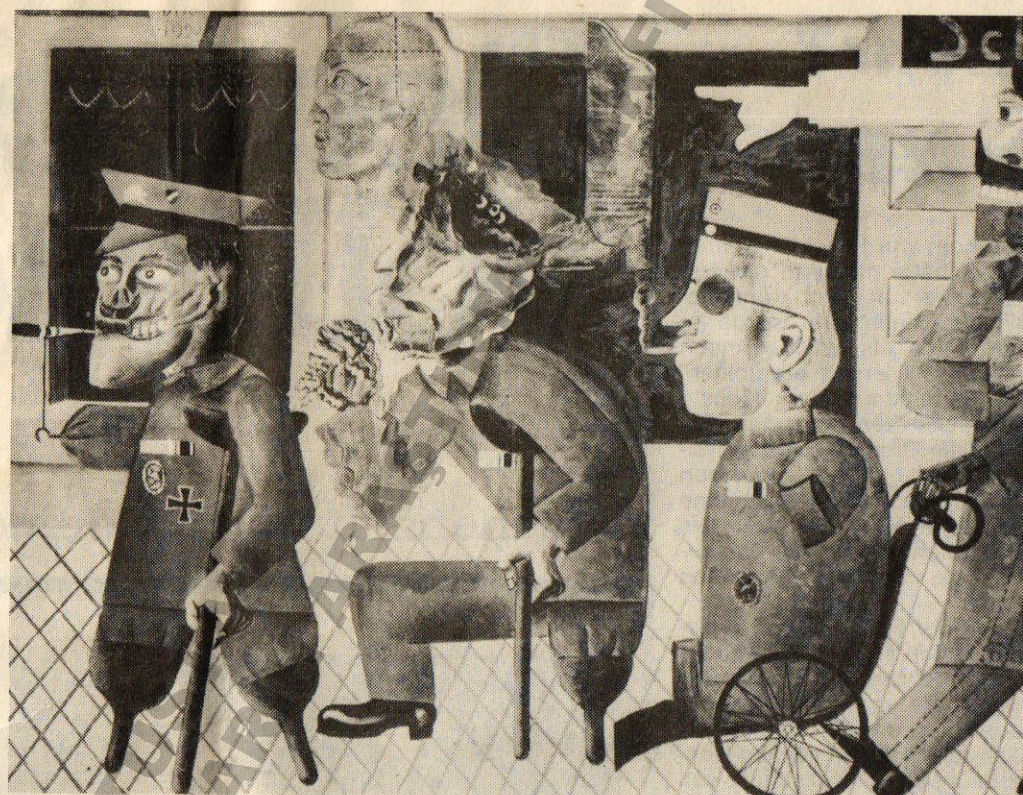
richtig für Sie!

In ihr schreiben:

Prof. W. Abendroth
Alfred Andersch
Therese Angeloff
Prof. H. W. Bartsch
Arno Behrlich
Prof. F. Benseler
Horst Bethge
Wolfgang Beutin
Prof. W. R. Beyer
Peter O. Chotjewitz
Franz J. Degenhardt
Lottmi Doormann

Peter Malwald
Dr. Jutta Menschik
André Müller
Prof. M. Nerlich
Max Nyffeler
Prof. Lothar Peter
E. A. Rauter
Josef Reding
Prof. R. Riemack
Erika Runge
Prof. H. J. Sandkühler
Pfarrer Werner Sanß

DIE KRIEKS-
KRÜPPEL, ein Bild
des Malers
Otto Dix aus dem
Jahre 1920

Zu den schönsten Erinnerungen an meinen Vater gehört, daß ich nach dem Mittagessen, wenn ich schlafen sollte, neben ihm auf dem Sofa lag und wir zusammen gesungen haben. Schön war auch der eine Abend im Winter, als wir alle, mein Vater, meine Mutter und meine zwei älteren Brüder, dick angezogen am Biedermeiertisch neben dem Ofen saßen und Skat spielten. Ich habe sogar einmal gewonnen. Auf dem Ofen stand ein Pott Grütze, die Wärme reichte gerade, damit er vor sich hinkochte. Meine Mutter hatte viel künstliches Mandelaroma drangegeben, wegen der Maden. Sie hat nie kochen gelernt, aber Hertha, das Dienstmädchen, war schon weg, zu ihrer Familie aufs Land. Ich weiß nicht, was ekliger war: die Maden oder das Mandelaroma.

Die meisten Väter waren Soldaten. In unserer Fibel stand: „Hast du auch einen in Feldgrau dabei?“ Ich fand's schade, daß mein Vater kein Soldat mehr sein konnte, sicher wäre er sonst General geworden: ein Held, der für das Vaterland kämpft, für Deutschland. Ich habe nie verstanden, warum er 1917 nur das EK II bekommen hat, er wäre doch fast tot gewesen.

wieder eine Lungenentzündung hole. Und eh mein Vater mit seinen Prothesen fertig war, gab's meist Entwarnung. Die Bomber flogen nach Berlin, und wenn sie zurückkamen, war hinter ihnen der Himmel rot. „Berlin brennt“, sagten die Leute. Ich wäre gern mal dort gewesen, um zu gucken: eine ganze Stadt in Flammen, alles rot und gelb, und man kann im Feuer spaziergehen.

An dem Abend hörte man die Flieger wie sonst, immer mehrere auf einmal. Bald mußten sie vorbei sein, und wenn sie von Berlin zurückkamen, gibt's Entwarnung. Doch dann krachte es, das Haus wackelte, es donnerte und explodierte um uns herum, man konnte nichts anderes mehr hören als Bomben. Ich mußte mich schnell anziehen, das olle Kleid, das aus

Meine Mutter hat uns noch von der Kiste gezogen und auf einmal waren überall Steine, um mich herum, auf mir drauf, ich sah nichts mehr, alles war staubig, und ich dachte: „Jetzt stirbst du.“ Da kam ein kleiner Lichtstrahl durch: Mein Vater hatte eine Taschenlampe! Meine Mutter hat mich rausgewühlt, mein einer Schuh blieb stecken. Alles war kaputt, nur die große, eichene Bettkiste stützte eine Wand ab. Die Tür zum Luftschuttkeller war nicht aufzubringen. Jemand schrie: „Luft!“, ganz leise. Ich glaube, es war Gerda, die Tochter der Hauswirtin, die war immer nett zu uns gewesen. Ich sagte: „Da schreit jemand.“ Aber meine Mutter sagte: „Nein.“ Mein Vater blieb sitzen, wo er saß, über Trümmer konnte er nicht laufen. In einer Ecke sah ich plötzlich einen von Peters Schaffstiefeln. Er

Jeder stirbt

scheine sonne –
sonne scheine
nur einmal noch für uns
in diesem lauseleben
voll mörder –
voller helden –
und beide sind am ende
dieselben

schein auf uns
im graben
und scheine auch
auf unsern feind? –
hat er doch auch
ein mütterchen
das weint

scheine sonne –
sonne scheine –
nur einmal künde uns
den steten frieden –
ein jeder stirbt
für sich allein –
doch wird das hoffen
mit uns sein ...

(1944)

HORST KAMMRAD

Ein Schulaufsatz

Von Erika Runge

men. Und ich hätte gern lange, dicke Zöpfe gehabt, wie der Führer sie liebt. Mein Vater wollte das auch.

Wer konnte, hat angefangen, die Steine wegzuräumen, um an den Luftschuttkeller ranzukommen. Wir hatten Glück, weil's bei uns nicht gebrannt hat. Ein Eisenträger war der Hauswirtin direkt ins Kreuz gefallen, also, mit der war's gleich vorbei. Ohne Maschinen konnte man den gar nicht heben, deshalb haben sie die Leichen dringelassen. 17 Tote waren's bei uns, ich habe sie gezählt.

Mein Vater war eigentlich zu nichts nütze, beim Buddeln konnte er nicht helfen, und ins Gericht brauchte er nicht mehr zu gehen; das Gericht war zu, auch wenn's vielleicht noch was zum Rechtsprechen gegeben hätte. Er saß in seinem Rollstuhl vor dem Trümmerrhaufen, und sie warfen die Kleinigkeiten in den Kasten, in dem seine Füße standen, ich meine: die Prothesen mit den Schuhen – einen verbeulten Silbereierbecher oder ein Stück Holz, das man zum Kochen nehmen konnte. Ich hoffte immer, daß sie meinen Teddy finden, aber er war nicht dabei.

Klaus Eder
Dr. Elisabeth Endres
Anatol Feld O. P.
Pastor Peter S. Gerlach
Prof. H. Herrmann
Florence Hervé
Prof. R. Hickel
Dr. Richard Hlepe
Michael Höhn
Prof. H. H. Holz
Prof. H. Holzer
Prof. Jörg Huffschild
Mechtild Jansen
Prof. G. Kade
Dietrich Klittner
Franz Xaver Kroetz
Prof. R. Kühnl
Steffen Lehnndorf

Erasmus Schöier
Godehard Schramm
Peter Schütt
Dr. Hannells Schulte
Monika Sperr
Jürgen P. Stössel
Norbert Stratmann
Dr. Horst D. Strüning
Prof. G. Stuby
Dieter Süverkrüp
Uwe Timm
Gösta von Uexküll
Dr. Karl Unger
Helmut Michael Vogel
Martin Walser
Peter Weiss
u. a.

Redaktionskollegium:

Helmut Bausch (Vorsitz); Peter Baumöller; Walter Bloch; Dr. Hans Brender; Alexander Goeb; Helmut Haensch; Dr. Agnes Hüfner; Dr. Mathias Jung; Sigrid Kooymann; Emmi Kuhlmei; Winfried Lierenfeld; Bernd Mansel; Erich Rudolf; Reiner Taudien; Bernhard Wortmann.

Ständige Beratung: Fritz Hollstein

Probeexemplare unverbindlich und kostenlos
durch MONITOR-VERLAG GmbH, Düsseldorf,
Oststraße 154, Postfach 5707.

Bitte senden Sie mir unverbindlich
und kostenlos einige Ausgaben der
DEUTSCHEN VOLKSZEITUNG.

Vor- und Zuname

Beruf

Postleitzahl / Wohnort

Straße / Nr.

Sein Pferd hat ihn nicht aus der Schlacht getragen, wie man's immer liest. Bei uns in der Stadt gab es wenig Pferde, nur vor dem Müllwagen, dann ist er mit seinem Rollstuhl dicht an sie herangefahren und hat sie gestreichelt. Mit Pferden konnte er umgehen. Sein Großvater war noch Bauer, aber sein Vater war schon Förster, und der ließ ihn studieren.

„Hast du dir die abgeschnittenen Beine nochmal angeguckt, bevor sie weggeworfen wurden? Wie sehen die aus: so Beine für sich?“ Er wußte es nicht. Ich hätte sie mir genau angesehen. Auf meinen Vater zulaufen durfte ich nicht, damit er nicht umfällt. Ich bin auch nie an seiner Hand gegangen. In der Wohnung brauchte er beide Hände für die Stöcke. Zum erstenmal morgens, wenn er aufs Klo ging: Holzbein, Stock, anderes Holzbein, zweiter Stock — tam, tim, tam, tim, tam. Manchmal schaffte er es nicht schnell genug, wenn er Durchfall hatte, dann machte er in die Hose.

In den Zeitungen gab es viele Seiten mit Todesanzeigen, in der Ecke hatten sie ein Kreuz, genau wie das EK I oder II. „Gefallen“ stand unter den Namen. Das habe ich nicht verstanden: Warum sind die gleich tot, wenn sie fallen? Wenn mein Vater hinfiel, brach er sich vielleicht ein Bein, also den Stumpf. Dann kam er ins Krankenhaus. Das war immer sehr schön, weil er nie seinen Pudding aß, den hob er für mich auf. Im Krankenhaus bin ich mit dem Paternoster gefahren, sogar durch den Keller oder oben über den Boden. Ich hatte Angst, aber ich hab's trotzdem getan.

Für die Jugendorganisation war ich noch zu klein. Aber mein ältester Bruder war schon 15, in seinem Fähnlein hat er gelernt, wie eine Panzerfaust funktioniert. Man muß sie auf die Schulter legen und abziehen, am besten ganz dicht vor dem Panzer, sonst sehen sie einen und schießen. „Und wenn man trifft, sind die dann tot?“ habe ich gefragt. „Weiß ich nicht“, hat Peter gesagt. Als er eingesetzt wurde, hat er's so gemacht und ist dafür mit dem EK II ausgezeichnet worden. Er hätte das EK II auch wirklich bekommen, wenn die Orden nicht gerade alle gewesen wären. Deshalb hat ihm mein Vater seins gegeben. Er hat ihm die Hand gedrückt und hatte Tränen in den Augen. Peter war ein Held.

Bei Fliegeralarm sind wir fast nie in den Keller gegangen. Meine Mutter hatte Angst, daß ich mir

zwei alten, zusammengesetzt war, und den Matrosenmantel, den meine Brüder schon getragen hatten. Bei der nächsten Explosion drückte mich meine Mutter hinter das Bett auf den Fußboden, dabei waren doch Jalousien vor den Fenstern, weil im Krieg alles verdunkelt sein muß, die Scheiben konn-

ERIKA RUNGE, Jahrgang 1939, ist durch Dokumentarliteratur bekannt geworden und arbeitet heute — als Autorin und Regisseurin — freiberuflich für Funk und Fernsehen. (Bücher u. a.: Bottroper Protokolle; Frauen. Versuche zur Emanzipation; Eine Reise nach Rostock, DDR; Südafrika; Filme u. a.: Warum ist Frau B. glücklich? Ich heiße Erwin und bin 17 Jahre) Mitglied im VS/IG Druck und Papier und im PEN-Club.

ben sie nach uns gegraben. Christian und ich und meine Mutter konnten durch das Loch krabbeln, mein Vater mußte gehoben und geschoben werden. Christian wäre fast in den Krater gefallen, der war voll Wasser, die Linde lag daneben. Erst habe ich sie nicht gesehen, weil ich geblendet war. Das Eckhaus brannte und links gegenüber das auch. Das Haus, in dem wir gewohnt hatten, war ganz kaputt. Aber keiner sagte was, nicht mal meine Mutter hat geschimpft. Und wen hätte sie verhauen sollen?

Peter kam für ein paar Stunden vorbei, bevor er an die Front mußte. Er stand oben auf den Trümmern, das braune Hemd mit der Hakenkreuzbinde am Ärmel leuchtete. Die Kinder lachten mich aus, weil ich in seinen Stiefeln ging, mit 15 hatte er schon Größe 42. Dabei war das besser als zwei ungleiche Schuhe. Meine Haare waren vom Kalkstaub verfilzt, man mußte die Zöpfe ein Stück abschneiden, um mit dem Kamm durchzukom-

„Lebt ja noch jemand?“ riefen sie später von draußen. Und dann ha-

Meine Mutter nahm alles, was gefunden wurde, die bei uns untergekommen waren, die Flüchtlinge, die bei uns untergekommen waren, hatten doch, nur die beste Wäsche mitgenommen, aber mein Vater war damit nicht einverstanden. Er sagte: „Das ist Diebstahl, man muß es ihren Erben geben.“

Drei Häuser weiter haben sie uns aufgenommen. Wir hatten keine Betten, keinen Tisch und keinen Schrank, auch keine Kleider. Aber die Bettwäsche von den toten Flüchtlingen und Besteck und die Kassette, in der meine Mutter den Schmuck und die wichtigen Papiere aufhob, auch das EK II lag da drin. Eine Treppe tiefer wohnte Nini, die in meine Schule ging. Ihre Eltern hatten einen weißen Flügel mit goldenen Verzierungen, darauf haben sie gespielt. Der Flügel soll mal einem Juden gehört haben. So was machten meine Eltern nicht, die hatten auch keine Russin als Dienstmädchen wie die. Manchmal kam noch Post für die Juden an, also waren sie nicht tot. Aber lebendig waren sie auch nicht, denn sie hatten keine Wohnung. Mein Vater meinte, Ninis Eltern sollten wenigstens nicht auf dem Flügel spielen. Warum nicht? Operettenlieder sang sonst keiner.

Ein paar Tage später, als wir schon bei Frau Pöhlmann im Keller lagen, haben Tiefflieger eine Bombe in das Haus geschmissen. Die russischen Dienstmädchen von Ninis Eltern waren dann auch tot.

Die Russen haben keine Bomben geschmissen, die haben auch keine Tiefflieger, nur die Amerikaner, vor denen mußte man sich in acht nehmen. Wenn Tiefflieger kommen, muß man sich sofort verstecken, die jagen die Leute vor sich her, und wen sie erwischen, den knallen sie ab. Als ich mit Männen Milch holen gegangen bin, für Kinder gab's noch Zuteilung, hörten wir sie kommen. Mit Männen spielte keiner gern, weil er sich nicht schmutzig machen durfte, aber es war besser, wenn man nicht allein auf die Straße ging. Wir sind zusammen in die Trümmer gerannt, der Schreibtisch von meinem Vater war halb freigeschaufelt, da wo er die Beine mit den Prothesen druntergestellt hat, wenn er abends noch an seinen Urteilen arbeitete, haben wir uns versteckt. Für zwei Kinder hat's gerade gereicht, die Flieger haben uns nicht gesehen. Wir haben noch eine Weile gewartet und sind dann um die Wette gelaufen. Barfuß über Ziegelberge ist nicht so einfach, man muß aufpassen, daß man nicht

Weiter auf Seite 3

Ein Schulaufsatz

Fortsetzung von S. 2

auf eine Kante trifft und darf nicht hinfallen. Ich war schneller. Aber damit war dann Schluß. Die Leichen stanken zu sehr. Selbst wenn ich mir die Nase zuhielt, habe ich sie gerochen. Der Magen, die Lunge, alles, was man in sich drin hat, auch im Kopf, wollte raus, wenn man was von diesem Leichengestank reingekriegt hatte. Giftig faulende Menschen. Keiner kümmerte sich drum. Ich glaube, es gab keine Verwaltung mehr und keine Zwangsarbeiter, die Männer waren alle beim Volkssturm — wer sollte es machen?

Ich habe jeden Tag gebetet: „Lieber Gott, bitte, laß nicht die Russen kommen!“ Die Kommissare sind die Schlimmsten, das wußte ich, die bringen die Leute alle einzeln um. Trotzdem hat Frau Pöhlmann auf die Hitlerjungs geschimpft, die hinten im Garten eine Flak aufgebaut haben, eine andere hätte sich das vielleicht nicht getraut. Dabei wußte jeder, daß ein Geschütz Flieger anzieht, und daß da hingeschossen wird. Wir hörten sie vom Keller aus. Ich saß neben meinem Vater, als der Blindgänger durch die Wand fuhr, an meinem Kopf vorbei, im Hof ist er explodiert. Meine Backe wurde ganz dick und heiß. Daß wir nicht getroffen worden sind, war bestimmt ein Wunder.

Man wußte, die Russen wollen, daß man sich ergibt. Frau Pöhlmann hat ein Laken an einen Stock gebunden und es an die Haustür gehängt. Dann sagte jemand, daß die Russen rote Fahnen haben, und daß es vielleicht besser ist, man nimmt was Rotes, dann denken sie, man ist mit ihnen einverstanden. Aber man konnte doch nicht die letzten Betten zerschneiden! Weil die Hakenkreuzfahne sowieso nicht mehr gebraucht wurde, haben sie den weißen Kreis mit dem Kreuz abgetrennt. Es blieb ein dunkelroter Fleck, das haben die Russen auch gemerkt und haben das Haus gleich zweimal durchsucht. Als sie kamen, hoben wir die Arme, wie wir es in der Wochenschau gesehen hatten. Mein Vater krepelte sich die Hosenbeine hoch und klopfte auf die Prothesen: Holz. Er machte seine Jak-

Die Suche nach den Angehörigen bei Kertsch“ nennt der sowjetische Fotograf Balterman dieses erschütternde Bild, das wir dem Bildband „Von Moskau nach Berlin“ (Stalling-Verlag, 36,80 DM) entnehmen. „Zum erstenmal“, schreibt der Verlag, „sind in diesem Band Fotos gesammelt, die den Krieg in Rußland (1941–45) mit russischen Augen sehen. Zweifellos gehören diese Fotos zu den besten, eindringlichsten Kriegsphotos und sind dennoch im Westen nahezu unbekannt.“ Dem kann man zustimmen, wie auch die knappen einprägsamen Texte der tschechischen Autoren Daniela Mrazkova und Vladimir Remes hervorzuheben sind, die auch einige der sowjetischen Fotografen zu Wort kommen lassen.

Es bleibt daher unverständlich, warum der Verlag den britischen Autor A. P. J. Taylor „zur Erläuterung“ noch zusätzliche Texte mit leicht antisowjetischer Tendenz schreiben ließ. Auch Heinrich Böll neigt in seinem Vorwort dazu. Gewunden meint Böll, die UdSSR möge endlich auch die deutschen Opfer sehen. Wozu die Aufforderung? Sowjetmarschall Schukow schrieb schon 1969 in seinem „Vorwort an die westdeutschen Leser“ der bei „dva“ Stuttgart erschienen Ausgabe seiner Erinnerungen:

„Hitler, seine Clique und diejenigen in Deutschland, die ihnen akut halfen, tragen die Verantwortung für alle Schrecken des vergangenen Krieges. Sie tragen die Verantwortung für den Überfall der deutschen Armee auf unser Land. Sie sind in erster Linie verantwortlich für die unzähligen Verbrechen, verübt auf unserer Erde, verantwortlich für die Millionen Menschenopfer in der Sowjetunion.“

Gleichermaßen tragen sie aber auch die Verantwortung für den Tod der deutschen Soldaten, für das bittere Schicksal der Witwen und Waisen in Deutschland. Ich bin Soldat und weiß, wie Kriege geführt werden. Gerade deshalb bin ich gegen jede Zerstörung des Friedens.

Die Lehren, die der zweite Weltkrieg erteilt hat, sollten nie vergessen werden. In diesem Wunsch darf ich mich mit allen Deutschen guten Willens einig wissen.“ W.

Kriege und Rüstung dienen Profitinteressen

Abrüstung bringt Gewinn für die Menschheit insgesamt / Zum Antikriegstag von Christian Götz

Zehn Millionen Tote und zwanzig Millionen Verletzte waren das makabre Ergebnis des ersten Weltkrieges. Aber selbst diese — in ihrer Leidensdimension letztlich schon nicht mehr faßbaren — Zahlen wurden durch das zweite Inferno noch bei weitem übertroffen. 50 Millionen Tote blieben auf den „Schlachtfeldern“ — übrigens eine präzise buchstabengetreue Bezeichnung. 35 Millionen Menschen kehrten mehr oder weniger verkrüppelt zurück. Rund acht Millionen wurden in Konzentrationslagern, Zuchthäusern und Gefängnissen ermordet. Millionen Menschen verloren ihre Heimat.

Trotzdem haben sich alle seit 1945 gehegten großen Hoffnungen zerschlagen, Kriegstreiber und Rüstungshäie hätten endgültig und für alle Zeit ausgesiedelt. Der geschilderte geschichtliche Hintergrund

mußten, die am Rüstungsgeschäft den großen Profit machen und die noch bei jedem Kriegsgeschehen ihre Schäfchen ins trockene zu bringen wußten.“

Anders ausgedrückt: Kriege und Rüstung dienen den Profitinteressen weniger Rüstungskonzerne, also letztlich einer verschwindenden Minderheit. Abrüstung bringt dagegen immensen Gewinn für die Menschheit insgesamt. Genau das drückt die gewerkschaftliche Parole zum diesjährigen Antikriegstag aus: „Nie wieder Krieg! Abrüstung — Gewinn für uns!“

Gerade 1979 haben wir Anlaß, uns der Erfahrung zu erinnern. Denn am 1. September von 40 Jahren brach der zweite Weltkrieg aus. Das Wort „Kriegsausbruch“ ist dabei eine falsche, wenn auch häufig

Ben. Das war die grundsätzliche Position der Gewerkschaften in der Nachkriegszeit. In diesem Sinne erheben wir auch heute unsere Forderungen.

1. Die Rüstungshaushalte in West und Ost müssen schrittweise abgebaut werden. Dazu gehört der Verzicht auf alle neuen Rüstungsprojekte. Insbesondere auch die Bundesrepublik sollte einen Beitrag in dieser Richtung erbringen und auch nicht Angst vor einer entsprechenden „Vorleistung“ haben. In unserem Land sind Jahr für Jahr die Rüstungsausgaben überproportional gesteigert worden. Den Unionsparteien ist der „Verteidigungshaushalt“ nicht hoch genug, und die Sozialdemokraten sind eher stolz darauf, daß während ihrer Regierungszeit die Rüstungskosten um mehr als das Doppelte wuchsen.

Durch diese Maßnahme würden letztlich alle Abrüstungsbemühungen ad absurdum geführt.

5. Herbert Wehner und andere Politiker, die das militärische Potential der UdSSR als defensiv einschätzen, dürfen sich durch das Geschrei, das solche Feststellungen regelmäßig im rechten Lager auslösen, nicht einschüchtern lassen. Die ständig wiederholten Abrüstungsvorschläge der Sowjetunion sollten nicht überhört und zumindest auf ihre Ernsthaftigkeit geprüft werden...

6. Zur Vertragspolitik mit den osteuropäischen Nachbarn und der DDR gibt es keine Alternative. Diese Politik muß zielgerichtet fortgesetzt werden. Dazu gehört, die Ergebnisse der Konferenz für Sicherheit und Zusammenarbeit in Europa (einschließlich der KSZE-

**1. September
1939:
Ab 5.45 Uhr
wurde „zurück-
geschossen“**

„Seit 5.45 Uhr wird jetzt zurückgeschossen.“ Mit diesen Worten gab Hitler vor dem Reichstag am 1. September 1939 den Beginn des Überfalls deutscher Panzerarmeen auf Polen bekannt. Der blutigste Krieg der Weltgeschichte hatte seinen Anfang genommen. Er war von langer Hand vorbereitet. Die faschistischen Machthaber suchten nur noch einen formellen Anlaß, um mit dem Raubzug loszuschlagen zu können. Sie konstruierten ihn mit SS-Angehörigen, die am 31. August 1939 einen „polnischen Überfall“ auf den Sender Gleiwitz fingierten.

Der „Völkische Beobachter“ verbreitete am 1. September die offizielle Lesart:

Der Überfall auf den Gleiwitzer Sender...

„Etwa um 20 Uhr heute abend wurde der Sender Gleiwitz durch einen polnischen Überfall besetzt. Die Polen drangen mit Gewalt in den Senderraum ein. Es gelang ihnen, einen polnischen Aufruf in polnischer und zum Teil deutscher Sprache zu verlesen. Sie wurden aber schon nach wenigen Minuten von der Polizei überwältigt, die von Gleiwitzer Rundfunkhörern alarmiert worden war. Die Polizei mußte von der Waffe Gebrauch machen, wobei es auf seiten der Eindringlinge Tote gegeben hat. dnb, Oppeln, 31. August.“

Der Überfall auf den Sender war offensichtlich das Signal zu einem allgemeinen polnischen Angriff polnischer Freischärler auf deutsches Gebiet. Etwa zur gleichen Zeit haben polnische Aufständische, wie bisher festgestellt werden konnte, an zwei weiteren Stellen die deutsche Grenze überschritten. Es handelte sich wieder um schwerbewaffnete Abteilungen, die anscheinend von regulären polnischen Truppenteilen unterstützt werden.

Abteilungen der im Grenzdienst stehenden Sicherheitspolizei haben sich den Eindringlingen entgegen gestellt. Die heftigen Kampfhand-

ke auf und kehrte die Taschen um. Seine Uhr hatte er Christian gegeben. Meine Mutter kam erst später, die war versteckt, in einem Wand-schrank auf Frau Pöhlmanns Hän-geboden.

Dann durften wir wieder drau-ßen sein und am Straßenrand sit-zen. Die Russen zogen vorbei. Last-wagen, Geschütze, Panzer, Solda-ten, Soldaten. Das waren die Sie-ger? Dreckig, müde, und diese ra-sierten Köpfe. Mager auch. Über-haupt keine Helden. Und Geschüt-ze, Lastwagen, Panzer. Und ich hatte immer gedacht, wenn Frie-den ist, läuten alle Glocken, wir sitzen auf dem Balkon, die Gerani-ten blühen, und es gibt Brötchen mit Butter und Marmelade.

Der Sommer wurde heiß. Aber Baden war verboten. Man hätte den See trockenlegen müssen, um die Leichen rauszuholen. Die Fi-sche wurden besonders fett in dem Jahr. Wir haben sie trotzdem nicht gegessen. Manchmal habe ich den ganzen Nachmittag im Gras ge-le-gen und mir vorgestellt, wie ein Schmalzbrot schmeckt. Meine Mut-ter hat aus den Trümmern die Zie-gel rausgesucht, die noch alle Ek-ken hatten, damit jemand für sie einen Herd baut. Mein Vater sagte, daß man erst die Erben um Er-laubnis fragen muß, weil es sonst Diebstahl ist. Sie hat's dann getan, ohne darüber zu sprechen.

Mein Vater war eigentlich zu gar nichts mehr nutze, er wußte nicht, wie man Essen ranschaft, keiner wollte noch, daß er Recht spricht, und ohne die Wohnung mit den vielen Zimmern, die so schön wa-ren, daß wir Kinder nicht drin spielen durften, war er eben nur ein Kriegsbeschädigter und ein Nazi. Davon gab's viele. Sie haben ihn dann zur Arbeit in einem Büro eingeteilt, er mußte Akten ordnen. Als die Zeiten besser wurden, hat er sich oft betrunken, und wenn er umgefallen war, weil er nicht mehr laufen konnte, habe ich ge-holfen, ihn aufzuheben. Meine Mutter hat sich nicht mehr um ihn gekümmert. An manchen Tagen hat sie nur geschrien.

ANMERKUNG: Die Nachricht vom Tod meines Vaters bekam ich 1961, als ich auf einer Demonstra-tion gegen Atomrüstung meinen ersten Film drehte. Mein Vater hat die deutsche Wiederbewaffnung bejaht, er war auch für eine Auf-rüstung der Bundeswehr mit Atomwaffen. Darüber haben wir nie sprechen können. Seit ich nach Moskau gefahren war, zu den Weltjugendfestspielen, hat er kaum mehr mit mir gesprochen: Die Russen blieben für ihn die Feinde.

E. R.

rechtfertigt es nicht nur, sondern macht es dringend notwendig, spä-estens heute — und zwar wieder-um im wahrsten Sinne des Wor-tes — von Rüstungswahnsinn zu reden...

Es ist zu fragen: Wem nutzen Krieg und Rüstung, und wem schaden sie?

Schon im ersten Weltkrieg fand der Volksmund eine einleuchtende Antwort: „Der Krieg geht für die Reichen, die Armen zahlen mit Leichen.“

Kurt Georgi, Vorsitzender der Gewerkschaft Holz und Kunststoff, stellte dazu kürzlich treffend fest: „Noch bei allen kriegerischen Auseinandersetzungen sind es doch vornehmlich die Arbeitnehmer und ihre Familien gewesen, denen man die Last und die Leiden des Krie-ges aufgebürdet hat. Noch immer waren es doch im wesentlichen ihre Söhne, die auf den Schlachtfeldern den Blutzoll für diejenigen zahlen

gebrauchte Formulierung. Sie er-weckt den Eindruck, als sei der Krieg gewissermaßen schicksalhaft vom Himmel gefallen. Aber der Krieg wurde gemacht, langfristig vorbereitet. Er begann spätestens zehn Jahre vorher, in der Endphase der Weimarer Republik. Damals wurde die politische Szenerie durch eine tiefgreifende Wirtschaftskrise, Massenarbeitslosigkeit, gezielte Verunsicherung breiter Bevölkerungs-schichten durch eine rechte Presse, ungehemmten Antikommunismus, Verteufelung aller „Linken“ im weitesten Sinne (einschließlich der Gewerkschaften) und die zielgerich-tet geschürte Hoffnung auf den „starken Mann“ bestimmt. Er kam dann auch. Die Folgen sind be-kannt.

Wer Kriege und (dahin zwangs-läufig führende) Rüstung verhin-dern will, muß sich umfassend po-litisch engagieren und für gesell-schaftliche Verhältnisse kämpfen, die solche Entwicklungen ausschlie-

hier muß aisseits ein grundsätz-licher Umdenkungsprozeß ein-setzen.

2. Alle Versuche mit atomaren, bakteriologischen und chemischen Waffen müssen sofort gestoppt werden. Bereits diese Versuche bergen die Gefahr der Vernichtung der Menschheit in sich.

3. Wir dürfen im Kampf gegen den Bau und die Stationierung der Neutronenbombe sowie für ihre völkerrechtliche Ächtung nicht nachlassen.

4. Nicht weniger entschieden müssen wir uns gegen aktuelle Überlegungen und Pläne wehren, unter der harmlos klingenden Pa-rol „Modernisierung der NATO“ auch in der Bundesrepublik neue, weitreichende Atomraketen zu la-gern. Carters Sicherheitsberater Brzezinski fordert das. Außenmini-ster Genscher hat ihm anlässlich seines jüngsten USA-Aufenthalts im Prinzip bereits zugestimmt.

Strauß: „Ich fresse keine Kreide ...“

Der Kanzlerkandidat der CSU/CDU sagt, was er denkt

Gegenüber Axel Springers „Welt“ erklärte F. J. Strauß am 7. August 1979: „Ich bin nicht dafür bekannt, daß ich Kreide fresse, um eine angenehmere Stimme oder eine angenehmere Diktion vorzutäuschen, sondern ich bin dafür bekannt, daß ich sage, was ich denke“. Es empfiehlt sich also, zur Kenntnis zu nehmen, was der Unionskanzlerkandidat sagt:

STAATSKUNST: „Das Maß un-serer Möglichkeiten mißt sich am Maß unserer Macht, die sich aus einer Kombination der Fak-toren militärische Unentbehr-lichkeit, wirtschaftliche Kraft, moralische und rechtliche Posi-tion ergibt. Sie richtig ins Spiel zu bringen ist freilich keine Aufgabe der Mathematik, son-dern bleibt Staatskunst.“ (Franz Josef Strauß: Herausforderung und Antwort, Stuttgart 1968, S. 196 f..)

MIT ALLEN MITTELN: „Die deutsche Politik darf jedoch kei-nen Zweifel daran lassen, daß sich das deutsche Volk niemals mit einer Lösung für die politi-sche Struktur Mittel-Ost-Euro-pa abfinden wird, die legitime deutsche Interessen verletzt. Ich habe in meinen Gesprächen dargelegt, daß weder die Bun-

desrepublik Deutschland noch ein wiedervereinigtes Deutsch-land jemals territoriale Ansprüche an die Tschechoslowakei stellen, aber mit allen politi-schen Mitteln um die Wieder-herstellung der Grenzen des deutschen Reiches von 1937 rin-gen wird.“ (Bayern-Kurier: München 25. 6. 64)

BILLIG: „Eine Atombombe ist so viel wert wie eine Brigade und außerdem viel billiger. Wir können uns keine Einschrän-kung unseres Lebensstandards und unseres Exports erlauben. Wir wollen auch nicht auf un-seren Raketenanspruch verzich-ten.“ (Der Spiegel, Hamburg, 10. 10. 1962.)

AUSRADIEREN: „Wir leben in einem technischen Zeitalter, in dem die vereinigte Stärke unse-

rer Bundesgenossen ausreicht, um das Reich der Sowjetunion von der Landkarte streichen zu können.“ (Nürnberger Nachrich-ten, 13. 11. 1956.)

DER FALL ROT: „Es gibt heute für die militärische Vorbereitung nur mehr einen einzigen Fall; das ist der Fall Rot und sonst kein Fall mehr auf der ganzen Welt.“ (3. Deutscher Bundestag, Bonn, 20. März 1958, S. 870.)

ZIEL: „Am Ende unserer Gene-ration darf es keinen Kommunismus mehr geben.“ (Am 7. 3. 1965 beim Schwabinger Fisches-sen der CSU. Der Kurier, West-berlin, 9. 3. 1965.)

Anmerkung: Die Atomraketen, die das Kernland der Sowjetunion er-reichen und über die zu verfügen F. J. Strauß immer nur, geträumt hat, sollen nach dem Willen der sozialliberalen Koalition in den bei-den nächsten Jahren auf bundes-deutschem Boden stationiert wer-den.

STRAUSS: „Helmut Schmidt und ich kennen uns sehr gut. Wenn er mich anredet ‚alter Gauner‘ und ich sage ‚alter Lump‘, so ist das durchaus eine von Wertschätzung und realistischer Kennzeichnung getragene Formulie-rung.“ (Deutsche Allgemeines Sonntagsblatt, Januar 1978) Foto: Corei

Nachfolgekonferenzen) konsequent umzusetzen.

7. In der Bundesrepublik muß endlich ein finanziell und personell angemessen ausgestattetes Abrüs-tungsamt mit wirksamen Kompe-tenzen geschaffen werden...

In jüngster Zeit haben der Kampf gegen die Neutronenbombe und die Verjährung von NS-Verbrechen gezeigt, daß Engagement sich durchaus lohnt. Nicht nur der Krieg, auch der Frieden ist mach-bar. Diese Chance wächst erheb-lich, wenn die Gewerkschaften an ihre große antimilitaristische Tra-dition anknüpfen, sie neu beleben und in diesem Sinne umfassend und konsequent für eine alterna-tive Politik eintreten.

(Auszug aus einer Rede, die der Chefredakteur der HBV-Zeit-schrift „ausblick“, Christian Götz, auf einer Antikriegsveranstaltung am 25. August in Oberhausen ge-halten hat.)

... von Heydrich organisiert

Den Hintergrund des Überfalls schilderte am 20. November 1945 ei-ner der Beteiligten, A. H. Naujocks, Mitglied der SS und des SD, in einer eidesstattlichen Erklärung. Darin heißt es u. a.:

„Ich, Alfred Helmut Naujocks, mache unter Eid nach vorheriger Eideschwörung folgende Erklärung: ... Ungefähr am 10. August 1939 befahl mir Heydrich, der Chef der Sipo und des SD, persönlich einen Anschlag auf die Radiostation bei Gleiwitz in der Nähe der polni-schen Grenze vorzutäuschen und es so erscheinen zu lassen, als wä-ren Polen die Angreifer gewesen. Heydrich sagte: ‚Ein tatsächlicher Beweis für polnische Übergriffe ist für die Auslandspresse und für die deutsche Propaganda nötig.‘ Mir wurde befohlen, mit 5 oder 6 anderen SD-Männern nach Gleiwitz zu fahren, bis ich das Schlüs-selwort von Heydrich erhielt, daß der Anschlag zu unternehmen sei. Mein Befehl lautete, mich der Ra-diostation zu bemächtigen und sie so lange zu halten, als nötig ist, um einem polnisch sprechenden Deutschen die Möglichkeit zu ge-ben, eine polnische Ansprache über das Radio zu halten. Dieser pol-nisch sprechende Deutsche wurde mir zur Verfügung gestellt. Heydrich sagte, daß es in der Rede heißen solle, daß die Zeit für eine Auseinandersetzung zwischen Po-len und Deutschen gekommen sei und daß die Polen sich zusammen-tun und jeden Deutschen, der ih-nen Widerstand leistet, niederschlagen sollten. Heydrich sagte mir damals auch, daß er Deutsch-lands Angriff auf Polen in wenigen Tagen erwartete... Am Mittag des 31. August bekam ich von Heydrich per Telefon das Schlüssel-wort, daß der Anschlag um 8.00 Uhr abends desselben Tages zu er-folgen habe.“

Helft Vietnam

Vietnam, „in dem es keinen Quadratmeter Boden gibt, der nicht durchsät ist von Stahl-splittern, keinen Menschen, der nicht Wunden des Krieges trägt, der nicht nächste Ver-wandte verloren hat...“ (Peter Weiss)

Humanitäre Unterstützung leistet die Hilfsaktion Vietnam e.V., Bismarckstraße 33, 4000 Düsseldorf, Konto-Nr. 900 40 430, Postscheckamt Essen.

Nach dem 2. Weltkrieg wurde das zerstörte westliche Europa wieder hergerichtet mit Milliarden amerikanischer Dollar. Der ehemalige deutsche Gegner wurde gebraucht als Verbündeter im kalten Krieg.

Die Teilung Deutschlands hatte sich nicht verwenden lassen als Modell für Vietnam, auch wenn es 1954, bei der Genfer Konferenz, versucht worden war.

Zwei Jahrzehnte lag das Land, das 1945 seine nationale Souveränität gewonnen und dann zehn Jahre lang gegen den französischen Kolonialismus verteidigt hatte, in zwei Stücke zerteilt, unter der Gewalt der Vereinigten Staaten, bis diese gebrochen wurde.

Die zwanzigjährige amerikanische Herrschaft im Süden des Landes hinterließ tiefe Spuren. Millionen Menschen wurden abgebracht von ihren Traditionen, ihrer Kultur, ganz aber ließ sich das Wesen des Volks, das seit Generationen den Kampf gegen die Unterdrücker kannte, nicht ausmerzen. Die Nationale Befreiungsfront stand im Land und band ständig den Gegner, unterhielt nahe Verbindungen mit der Bevölkerung. Als die FNL und die Armeen des Nordens den Krieg gegen die Vereinigten Staaten zum Ende gebracht hatten, war der Teil des Lands südlich des 17. Breitengrads dennoch zu einer Wüste geworden, die sich vom Trümmerfeld im Norden unterschied. Es zeigte sich, daß die materielle Zerstörung Nordvietnams übertroffen wurde von der seelischen und geistigen Zerstörung, die der Süden erlitten hatte.

*

Wie waren die Verhältnisse in Südvietnam nach der Flucht der Okkupanten?

Hunderttausende gefolterter, fast verhungerte Menschen wurden aus den Gefängnissen befreit.

360 000 waren invalidisiert worden. Mehr als 1,6 Millionen waren während des Krieges umgekommen.

Es gab 1 Million Witwen und 800 000 Waisen, viele davon zurückgelassen von Vätern, die den Besatzungsgruppen angehört hatten.

10 Millionen waren durch die Bombardierung des Landes, die Niederbrennung der Dörfer und die chemischen Vergiftungen der Wälder und Felder in die Städte vertrieben worden.

1 200 000 junge Männer hatten im Dienst der Armee und der Polizei gestanden.

Die 50 000 Offiziere hatte ausführliche Schulung unter amerikanischen Ratgebern erfahren.

Wie ist es dazu gekommen, daß Menschen flüchten aus Vietnam, und daß die Aufmerksamkeit der Welt sich mehr auf die Flüchtlinge richtet, als auf die Notleidenden im Land? Die Erscheinungen im Zusammenhang mit der Flucht besitzen im Sinn der Massenmedien sensationellen Charakter, locken also den Leser und Fernseher an, und lassen sich zu bestimmten politischen Zwecken benutzen. Die Notlage, von der die Bewohner des Landes betroffen sind, ist, in den Augen der Journalisten, einförmig und öde, und vermag keinen Hund hinterm Ofen hervorzulocken. Und doch gehören die Not und die Flucht untrennbar zusammen, zwei Seiten

sind es des gleichen Zustands, wie er aufkam nach der Vertreibung der amerikanischen Besatzungsmacht, dem Sieg der vietnamesischen Armeen, der Wiedervereinigung des Landes. Und eben diese drei Punkte auch haben dazu geführt, daß die Nachrichtenvermittler der westlichen Welt, bei ihrer Sicht auf Vietnam, hervorhoben, was den Charakter von Mißständen hatte, und all das verschwiegen, was hinwies auf die Mühen des Aufbaus. Denn dies stand im Mai 1975, nach der Befreiung Saigons, für die bürgerliche Gesellschaft schon fest, daß die Entwicklung des Sozialismus in Vietnam unterbunden werden mußte.

Peter Weiss

Noch einmal Vietnam

Aus verschiedenen Gründen konnten China und die USA darin übereinstimmen, daß Vietnam, nach zwei siegreichen Phasen seines Befreiungskriegs, noch einer dritten Phase ausgesetzt werden müsse, an der es endlich zerbrechen würde.

In dieser Phase des langandauernden Krieges befindet sich Vietnam heute.

Die propagandistischen Kampagnen gegen Vietnam, die Hetze gegen dessen sozialistische Regierung, betrieben von den Massenmedien der bürgerlichen Welt, sind Bestandteile der Angriffe, wie sie mit militärischen Mitteln von Kampuchea aus und, im Februar 1979, als massive chinesische Attacke, durchgeführt wurden.

Mit monotoner Verdrehung der Tatsachen, die Folgen vor die Anlässe setzend, wird die Schuld an den Zuständen in Vietnam und den umliegenden Ländern der vietnamesischen Führung zugeschrieben.

Es wird erklärt: Die Regierung in Hanoi ist unfähig, das Land zu verwalten und zu ernähren, anstatt zu sagen: Die Destruktivität der Vereinigten Staaten ist so total gewesen, daß nur unter unsäglichen Schwierigkeiten ein neues Dasein erobert werden kann.

Es wird erklärt: Die dogmatische Führung in Hanoi steckt ihre politischen Gegner in Konzentrationslager, anstatt zu sagen: um das Leben von 50 Millionen Menschen zu schützen, müssen einige Zehntausende, die die Nation gefährden, in Gewahrsam gehalten werden.

Es wird erklärt: Die Imperialisten in Hanoi greifen Kampuchea an, um es sich zu unterwerfen, anstatt zu sagen: nach jahrelangen feindlichen Überfällen in den Grenzgebieten mußte Vietnam zurückschlagen, um zumindest territoriale Sicherheit herzustellen.

Noch Ende des Jahres 1978 vermochten wir nicht zu Genüge, die Vorgänge zu durchschauen. Heute sehen wir, daß die vietnamesischen Aktionen berechtigt waren. Hätten vietnamesische Truppen nicht in Kampuchea gestanden, im Bündnis mit der Befreiungsbewegung dieses Landes, so wäre Vietnam dem Zweifrontenkrieg ausgesetzt worden. Die „Bestrafungsaktion“ Chinas war ein Schlag des Zorns darüber, daß das kleine Vietnam der Großmacht zuvorgekommen war.

Vietnam wird in Kampuchea und Laos, mit deren revolutionären Bewegungen es seit der Gründung der „Indochinesischen Kommunistischen Partei“ im Jahr 1930 verbunden ist, bleiben müssen — so lange die chinesische Bedrohung besteht.

Sie bemüht sich um eine Regelung der Emigration. Im Januar 1979 lag beim Kommissariat für Flüchtlingsfragen an den Vereinten Nationen ein offizielles Schreiben vor, mit der Aufforderung, den Menschen, die Vietnam verlassen wollen, zur Einreise in andere Länder zu verhelfen.

Die Verantwortung für eine Entgegennahme der Menschen, die zwei Jahrzehnte lang für die amerikanische Besatzungsmacht gearbeitet hatten, und diese Zusammenarbeit fortsetzen wollten, oblag den Vereinigten Staaten von Amerika.

Diese Menschen, die von den USA in eine Lebensform hineingezogen worden waren, die sich mit den gesellschaftlichen Idealen Vietnams nicht vereinbaren ließ, hatten das Recht, nun auch weiterhin die Begünstigungen zu erfahren, die sie sich von ihrem amerikanischen Vorbild, und auch vom bürgerlichen Europa, erwarteten.

Doch ebenso, wie der zugesicherte ökonomische Beistand gesperret wurde, blieb auch die Hilfe aus beim anwachsenden Problem einer Aufnahme der entwurzelten Menschen.

Eine geregelte Emigration, mit Erteilungen von Visa, würde den Eindruck wecken, Vietnam sei ein Rechtsstaat. Vietnam aber sollte dargestellt werden als ein Land mit einem terroristischen Regime. Das Elend der Flüchtlinge trug dazu bei, die Lebensunfähigkeit, die Auflösung Vietnams hervorzuheben.

Vietnam: ein totalitärer Staat, mit überfüllten Konzentrationslagern, mit einer versteinerten Bürokratie, mit Ansprüchen, die Vornach über Südostasien zu gewinnen — dieses Bild will die westliche Welt.

Das andere Bild eines Vietnam, in dem es keinen Quadratmeter Boden gibt, der nicht durchsät ist von Stahlsplintern, keinen Menschen, der nicht Wunden des Krieges trägt, der nicht nächste Verwandte verloren hat, wird abgewiesen.

*

Heute, da die Monatsration des Hauptnahrungsmittels Reis für den einzelnen Bewohner kaum noch 3 Kilo beträgt (vormals 14 Kilo), da Vietnam Teile seiner geringen Ernte noch an die notleidende Bevölkerung in Kampuchea und Laos abgibt, da China schon wieder einen neuen kriegerischen Zusammenstoß androht, da die EG beabsichtigt, sich der amerikanischen Taktik der Aushungerung Vietnams (Sperrung der Fonds von 34 Millionen Dollars für Lieferung von Lebensmitteln) anzuschließen, und die

Mindestens 1,5 Millionen waren Soldempfänger der amerikanischen Streitkräfte gewesen.

Die Arbeitslosen zählten 3 Millionen.

Prostituierte und Narkotikasüchtige gab es zu Hunderttausenden.

Über 30 000 gehörten Diebesbanden an.

Eine Million waren an Tuberkulose erkrankt.

4 Millionen waren Analphabeten.

Dieser Menschen hatte die neue Verwaltung sich anzunehmen. Sie, von denen die meisten nichts anderes kannten, als die Werte des amerikanischen Lebens, waren zu erziehen im Sinn des vietnamesischen Denkens, waren zu schulen, vertraut zu machen mit der Geschichte des Landes, waren zu ändern moralischen Vorstellungen und zu einer gemeinnützigen Arbeit zu bringen.

*

Als Kissinger, zum Abschluß der Verhandlungen um Waffenstillstand, im Februar 1973 nach Hanoi kam, überreichte er Pham Van Dong ein Memorandum mit dem Versprechen, Vietnam 4,25 Milliarden Dollar als Hilfe für den Wiederaufbau des Landes zukommen zu lassen.

Nixon reduzierte kurz danach den Betrag auf 3,25 Milliarden.

Doch kam kein einziger Dollar zur Auszahlung.

Es brauchte dafür nicht einmal ein Grund angegeben zu werden.

Nach dem Entschluß, Vietnam in die Knie zu zwingen, genügte die Bemerkung, daß Beistand nicht in Frage kommen könnte, weil Vietnam nicht gewillt sei, eine Reihe vermißter Piloten ausfindig zu machen.

Wie hätten in Vietnam, wo Hunderttausende nie mehr gefunden werden konnten, weil sie pulverisiert worden waren von den Bomben, einige abgestürzte, noch vermißte Piloten herbeigebracht werden können?

In Vietnam, auf das 14 Millionen Tonnen Bomben gefallen waren.

In Vietnam, wo sich 25 Millionen Bombenkrater befanden.

*

Den ersten Exodus in Vietnam riefen die Vereinigten Staaten bereits im Jahr 1954 hervor. Unmittelbar nach der Teilung des Landes, als die Amerikaner noch unter Eisenhower damit begannen, den Süden zur Bekämpfung der revolutionären Bewegung zu infiltrieren, wiegelten sie die Bevölkerung im Norden zur Flucht auf.

850 000 Menschen, Landeigner, Angehörige der früheren französischen Kolonialarmee und vor allem

DIESES BILD des japanischen Fotografen Sawada erschien zum erstenmal im Jahre 1966 und erhielt damals den Großen Preis der Pressefotoausstellung. Es zeigt eine vietnamesische Familie auf der Flucht vor einem amerikanischen Luftangriff. Vor einigen Wochen wurde dieses Bild nochmals in der Pariser Emigrantenzeitung „Que Me“ veröffentlicht. Diesmal trug es die Unterzeile: „Freiheit oder Kommunismus“. Für die Propaganda gegen das sozialistische Vietnam scheint jedes Mittel recht.

katholische Kleinbauern, begaben sich in den Süden. Dieser Auszug, sanktioniert von der amerikanischen katholischen Kirche, die unter der zum großen Teil noch analphabetischen Landbevölkerung verbreitete, die Jungfrau Maria sei nach Südvietnam gezogen, konnte als Beispiel dienen dafür, daß die Menschen die freien Besitzverhältnisse einer sozialistischen Ordnung vorzogen.

Die zweite Welle der Flucht setzte ein zugleich mit dem überstürzten Aufbruch der amerikanischen Truppen. Etwa 150 000 Vietnamesen verließen im April und Mai 1975 das Land. Es waren Minister, Abgeordnete, Beamte des Thieu-Regimes, Generäle und andere höhere Offiziere, Polizeichefs, Mitglieder der Abwehr, der konterrevolutionären Organisationen, Führer der religiösen Sekten, Agenten der CIA, Spezialisten der Folter, Großgrundbesitzer, Fabrikanten, Techniker, Geschäftsleute und Angehörige des riesigen amerikanischen Personals, Köche, Dienstboten usw.

Die meisten kamen aus den begüterten Klassen, konnten Gold, Edelsteine, ausländische Währung mitnehmen.

Zurück blieben die Mittelstände in Saigon, einer Stadt, deren Einwohnerzahl unter den Amerikanern von 500 000 zu 3,5 Millionen angewachsen war, die 1,2 Millionen Soldaten, die zahllosen Kollaborateure auf niedrigen Ebenen, und die 300 000 Haushalte der Vietnamesen chinesischer Herkunft, in deren Händen der Handel lag.

*

Es gibt in Vietnam etwa 60 verschiedene ethnische Gruppen, die zusammen 20 Prozent der Bevölkerung von 50 Millionen ausmachen. Es gehörte zu den Anliegen der Regierung, neben der Zusammenführung der durch den Krieg zersplitterten Familien auch die Integration dieser Volksgruppen wiederherzustellen.

Zum erstenmal nach über 20 Jahren konnten 15 Millionen Kinder und Jugendliche im Süden die Schule besuchen.

Millionen Menschen zogen zu ihren verwüsteten Wohnorten zurück, begannen mit dem Aufbau der Dör-

fer, dem Versuch, die Reisfelder wieder produktionsfähig zu machen. Anfänge eines Gesundheitswesens entstanden. Medizinische Hilfsstationen wurden eingerichtet. Es wurde begonnen mit der sozialen Rehabilitation der Opfer aus der Zeit des Niedergangs.

Beim vorsichtigen Einsetzen von Kollektivierungen und Sozialisierungen aber traten die Gegensätze in der Bevölkerung hervor.

Obleich alle an Hunger litten, wollten viele nicht einsehen, daß nur eine Nationalisierung der Landwirtschaft die Ernährung sichern könnte.

Und als, beim Ausbleiben der ökonomischen Hilfe und nach den infolge der Landverheerungen eingetroffenen Naturkatastrophen, umfassende Verbesserungen der Lage auf sich warten ließen und die alltäglichen Entbehrungen und Mühen kein Ende zu nehmen schienen, bereitete sich zwischen denen, die herausgerissen worden waren aus dem System des Profitdenkens, die sich dem Volk und der sozialistischen Regierung nicht zugehörig fühlten, der Wunsch vor, ihre beim privaten Warenvertrieb ersparten Gelder zum Kauf einer Emigrationsmöglichkeit zu verwenden.

*

Es war notwendig, in dieser schwierigen Übergangszeit, in der das Land, auf sich selbst gestellt, die Unmenge von sozialen und technischen Problemen in Angriff zu nehmen hatte, für eine Überwachung des Südens zu sorgen, wo das Netz der antikommunistischen Kräfte zum Teil noch vorhanden war, wo, in Zusammenarbeit mit Zentralen in den USA, Sabotageakte, Überfälle, Niederbrennungen von Fabriken vorgenommen wurden. Aus diesem Grund mußten unzuverlässige ehemalige Offiziere der Saigonarmee oder Beamte der Polizei, Gruppen, deren Kontakte bekannt waren mit der sogenannten „Operation Phoenix“, einer konterrevolutionären Organisation, die nach dem Fall des Thieu-Regimes noch 30 000 Agenten besaß, und militante Angehörige der zahlenmäßig großen regierungsfeindlichen Sekten Hoa Hao und Cao Dai, unter Aufsicht gehalten oder interniert werden.

Da viele der besten Kader wäh-

rend des Krieges ermordet worden oder gefallen waren, und da die vietnamesischen Armeeverbände, aufgrund der aufgekommene Feindseligkeiten von seiten Chinas und Kampuchas, an den Grenzen zur Verteidigung gebunden waren, fehlte es im Süden an Vertrauensleuten, die eine Normalisierung des Lebens gewährleisten konnten.

Die weiterwirkende Korruption in den Kreisen des Kleinhandels, die Zerfallerscheinungen durch die katastrophalen Wohnverhältnisse, den Nahrungsmangel, die Krankheiten in der Folge der Versehrungen durch Napalm und Gifte, entsprachen ganz den Planungen derer, die Vietnam zu Fall bringen wollten.

*

China, das zu Beginn des amerikanischen „Engagements“ in Vietnam noch als der Hauptfeind der USA angesehen wurde, den es durch Stützpunkte einzukreisen galt, nahm Ende der 60er Jahre, nach dem vertieften Bruch mit der Sowjetunion, eine Stellung ein, in der schon die Voraussetzungen für ein Bündnis mit den USA lagen.

Benötigte China, auf dem Weg zum Industriestaat, die USA für die Entwicklung der Technologie und des Handels, so konnte China für die USA zu einem Objekt werden, an dem sich die Gegensätze zwischen den beiden sozialistischen Mächten schüren ließen.

Sich abkehrend von der Solidarität mit Vietnam, zum Gegner Vietnams werdend, und damit auch der Sowjetunion einen Streich versetzend, rückte China, durch die Unterbauung der „Freundschaft“ mit den USA zu einer höheren Position im Ringen der Großmächte um Einflußgebiete auf. Nun selbst revolutionäre Bewegungen bekämpfend, wurde China stubenrein in einer Welt der Akkumulation der Waffen, der wahnwitzigen Konfrontationen.

*

Lag Vietnam den Vereinigten Staaten im Weg, als stetes Beispiel für die Weigerung eines Landes der Dritten Welt, sich einordnen zu lassen in das ökonomische System der multinationalen Konzerne, so lag es China im Weg als Hindernis für die Ausbreitung einer Hegemonie über Südostasien.

1978 begann die dritte Welle der Flucht. Die Hoa, Völker chinesischer Herkunft, im Norden Vietnams, waren von der Propaganda aus China dazu aufgehetzt worden, ihr Land zu verlassen. Bei dem bevorstehenden Krieg zwischen China und Vietnam, hieß es, würden sie ermordet werden von den Vietnamesen. Diese Menschen waren seit langem harmonisch integriert gewesen. Sie hatten, wie alle anderen Bürger, an der Verteidigung ihres Landes teilgenommen, und waren in allen gesellschaftlichen Positionen zu finden. Nun begaben sich 210 000 Menschen nach China, viele kehrten im Februar 1979, als Wegweiser der chinesischen Stoßtruppen, zurück. Hunderttausende von Angehörigen ihres Volkstamms flüchteten zu dieser Zeit südwärts, unter den Schutz der vietnamesischen Armeen.

Daran schloß sich die vierte Welle der Flucht, ausgehend von Saigon und den langen Küstenstrecken im Osten Vietnams. Diesmal machten die chinesischen ethnischen Gruppen, die in der unüberblickbaren Flußstadt Cholon den Handel ausgeübt hatten, die Mehrzahl der Flüchtlinge aus. Ihre Absicht war nicht, nach China zu gelangen, in Schiffen suchten sie sich nach Thailand, Malaysia, Indonesien, den Philippinen durchzuschlagen, wo mehr als 20 Millionen ethnischer Chinesen lebten, und wo sie hofften, vor der Weiterreise nach den USA oder Europa, ein Auskommen zu finden.

Jetzt erreichte die Verleumdung der vietnamesischen Regierung ihren Höhepunkt. Die Presse der westlichen Welt ernannte sie zu Rassisten, die ihre nationalen Minderheiten vertrieben, und sie schrieb ihr zudem noch zu, daß sie sich an den Ausreisenden bereichere.

Die 50 Millionen, die die Notlage ihres Lands zu beheben versuchten, waren vergessen. Vergessen war der amerikanische Vernichtungskrieg, der die Not hervorgerufen hatte. Die Rubriken wurden eingenommen von den Hunderttausenden der Flüchtlinge.

*

Flüchtlinge aber setzen Verfolger voraus.

Vertreibt Vietnam seine ethnischen Chinesen, seine ideologischen Gegner? Objektive Besucher in Vietnam konnten nichts Derartiges feststellen.

Wir haben von Emigranten zu reden.

Die vietnamesische Regierung stellt deren Ausreise nichts in den Weg.

BRD und England ihre Hilfe bereits eingestellt haben, da die Rechte in anderen bürgerlichen Ländern darauf drängt, es den USA und der EG gleichzutun, befindet sich Vietnam in einer Situation, in der es um die Erhaltung seiner Existenz geht, und in der dem Land wenig Kräfte übrigbleiben, sich der verleiteten „Flüchtlinge“ anzunehmen.

Die Verfrachtung der Menschen wird von den Händlern, Spekulanten und Wucherern in den Labyrinth Cholon betrieben, oft spiegeln sie bei der Entgegennahme der Ausreisegelder vor, als Beauftragte der Regierung zu handeln, die Bootsbesitzer stecken das ihrige ein, und so gelangen die von einer Panik ergriffenen Menschen, deren klassenmäßige Zugehörigkeit daraus hervorgeht, daß sie für den Einzelplatz noch 6000 Dollar aufbringen können, auf die bruchfertigen Schiffe, um der Fata Morgana einer reichen und hilfsbereiten Welt entgegenzureisen.

Es geschieht, daß untergeordnete vietnamesische Funktionäre sich im Zusammenhang mit den Auswanderungen dazu bewegen lassen, Bestechungen entgegenzunehmen. Diese Handlungen werden von der Regierung schwer bestraft.

In Anbetracht der Ausschmuggelung von Reichtümern aus Ländern wie Iran und Nicaragua, wodurch der ökonomische Zusammenbruch beschleunigt wurde, ließe es sich fragen, warum das revolutionäre Vietnam sich nicht das Recht nimmt, die auf Kosten des Volkes gewonnenen Gelder zu beschlagnahmen, und nur begrenzte Beträge zur Ausführung aus dem Land zuzulassen.

Doch gehört auch dies wohl zu der moralischen und ethischen Haltung, von der die Menschen in Vietnam verpflichtet werden, behutsam und großzügig auch ihren Feinden gegenüber vorzugehen. Wie sie geduldig die früheren Stadien des Befreiungskrieges überstanden, so sind sie gewillt, auch jetzt, während des Tiefstandes der Lebensmöglichkeiten, Übergriffe und Gewaltmaßnahmen zu vermeiden.

Das einzige, was gegenwärtig eine Erleichterung erbieten könnte in dem großen, zusammenhängenden Komplex der Not und der Flucht, wäre die sofortige Aufhebung der Gewaltmaßnahmen der westlichen Welt gegen Vietnam, die Mobilisierung einer Hilfe im Namen der Humanität, die Freisetzung der Milliarden, die Vietnam vor 6 Jahren von den USA versprochen wurden.

Zahlenangaben laut Mitteilungen der Regierung der Sozialistischen Republik Vietnam.

Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi

Türkisches Europakomitee für Frieden und Freiheit

KOORDİNASYON KURULU

Augustastr. 14

4650 Gelsenkirchen

4 Ağustos 1977

NÖTRON BOMBASI'NI

DURDURALIM!

6 Ağustos 1945 günü, savaşın Japonların yenilgisi ile biteceği kesinleşmişken, Amerikalılar Hiroşima'ya ilk Atom Bombası'nı attılar. Üç gün sonra Nagasaki'ye bir Atom Bombası daha atıldı. Yüzbinlerce insan bir anda öldü. Yüzbinlercesi bu günleri izleyen yıllarda içorganları delinerek, uzuvları yokolarak, çoğu da kan kanserine tutularak öldü. Kurtulabilenlerin yarısı kör kaldı. Bölgede 1954'e kadar her altı çocuktan biri ya ölü, ya da beyni, ağzı, kolları, bacakları eksik doğdu. Yıllar sonra Hiroşima'ya, öldürülen masum insanların anısına dikilen anıta şunlar kazındı: "Barış içinde yatın. Çünkü bu yanlışlık bir daha yinelenmeyecek!"

Batı Avrupa'da, kapitalist ülkelerde genellikle sessiz geçirtilen 6 Ağustos'un yaklaştığı günlerde ABD Başkanı Karter, gelmiş geçmiş en büyük, en korkunç ölüm aracı Nötron Bombası'nın seri yapımını başlattığını bildirdi.

Bu açıklama için seçilen zaman bir raslantı değil: kapitalist ülkelerde milyonlarca insan işsizliğin pençesinde. Yüzbinlerce genç çalışma ve eğitim olanaklarından yoksun. Amerikan iktisadının krizi derinleşiyor, doların değeri gittikçe düşüyor. ABD'de insanların yüzde yirmibeş geçim sınırının altında yaşamaya çalışıyor. Bir gecelik bir elektrik kesilmesi New-York kentini milyonlarca yoksulun açlığa karşı savaş alanına çeviriyor. Amerika Birleşik Devletlerindeki karaderililere, Batı Avrupa ülkelerinde yabancı işçilere uygulanan ayrımcı politika, ılericilere yapılan baskılar, kitlesel direnişlere yol açıyor. Baskı ve ayrımcılık politikası uluslararası kuruluşlarda dile getiriliyor, kınanıyor. Böyle bir dönemde, son aylarda ABD Başkanının ikide bir sözde "insan hakları"na öne sürüp sosyalist ülkelere saldırmasının bir kılıf hazırlama olduğu artık iyice ortaya çıkıyor. Büyük tekellerin, militarist savaş kışkırtıcılarının tüm insanlığa karşı işlemeye hazırlandıkları cinayetleri örtbas etme çabasında oldukları gözüküyor:

- Amerikan militaristlerinin hidrojen bombasından geliştirdikleri Nötron Bombası atıldığı çevreye nötron ve gama ışınları saçıyor. Bu ışınlar kalın duvarları, metrelere beton, toprak yığınlarını, ağır zırhları bile delip geçiyor. Asker, sivil, çocuk, hasta tüm insanları tüm canlıları öldürüyor. Ölüm ya bir anda, ya da bir aya kadar bir süre içinde yavaş, kıvrandıra kıvrandıra geliyor.
- Nötron Bombasının son derece güçlü ışınları canlı dokuları iyileşemeyecek biçimde öldürüyor. Ama evlere, fabrikalara, askeri araçlara hemen hiç zarar vermiyor. Kapitalist dünyanın kimi savaşçı, militarist politikacı ve yazarı şimdiden insanlardan "temizledikleri" sosyalist ülkelerin kazanımlarına nasıl el koyacaklarını tartışmaktadırlar.
- Nötron Bombası öldürücü işlevini çok kısa bir zamanda yerine getirmekte, etkisi kısa sürede öldürme görevini yapıp kalkmaktadır. Böylece bombanın atılmasından az sonra askerî birlikler o bölgeye girebilmektedir.

- Olağan silahlarla, giderek atom ya da hidrojen bombası ile yürütülen bir savaş, kapitalist ülkelerdeki egemen çevrelerin, tekellerin kendi binalarını, fabrikalarını vb. yokedebilir. Bunlar şimdi, bu tür yalnız(!) "insanları temizleyen" böyle korkunç bir bombayla bu tür maddi kayıplardan da kurtulacaklarına hesaplamaktadırlar!

B-1 bombardıman uçaklarından, arayıcı roket-bombalardan nötron bombası çığgınlığına kadar uzanan yeni savaş kışkırtıcılığı, Karter'in "insan haklarına saygı" konusunda Viyetnam ve Hiroşima sorumlusu eski başkanlardan geri kalmadığını gösteriyor. Başkan Truman da savaşın bitimine yakın Atom Bombası ile yüzbinlerce insanın yokedilmesini "sosyalist ülkelere gözdağı vermek" ile gerekçelendirmişti.

Bir yandan kendi ülkelerindeki azınlıklara, yabancı işçilere renk ve dil farkı gözetip ayrımcı politika uygulayan, ılericiler meslek yasakları koyanların öte yandan insanlığı "eşyalara zarar vermeden" yoketmek için her türlü korkunç silahı üretmeleri, bu sistemin insanlık düşmanı yüzünü açığa vuruyor.

Üyesi bulunduğumuz Dünya Barış Konseyi "Nötron Bombasını Durduralım!" çağrısında bulundu. Bu bombaların özellikle yerleştirilmeleri öngörülen Nato ülkelerindeki demokratik, barışsever güçler bu çağrıyı olanca güçleriyle destekliyor. Yüzlerce yazar, bilim adamı, politikacı, din adamları bu girişimlere katılıyor. Bağımsız devlet adamları, hukukçu ve yazarlar, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na, Birleşmiş Milletlere baş vuruyorlar; Başkan Karter'in temel insan haklarına karşı işlediği suçlardan sanık olarak yargılanmasını yargılanmasını istiyorlar. Batı Almanya'da SPD yöneticilerinden E. Bahr bile Nötron Bombası'nı "insan düşüncesi-nin yozlaşması" olduğunu söylüyor. Türkiye'de Barış Derneği'nin açtığı imza kampanyası hızla gelişiyor.

Hiroşima'nın yıldönümü 6 Ağustos - 13 Ağustos arası tüm Avrupa'da Nötron Bombası'na karşı kitlesel eylemleri başlangıcı oluyor. Birçok ülkenin barışseverleri Alman Barış Derneğinin çağrısı üzerine ABD elçilikleri önünde uyarı nöbetleri tutuyorlar. Yurdumuzda Barış Derneği'nin izinde, tüm gerçek yurtseverler, ikili anlaşmalarla Nato'ya, ABD'ye peşkeş çekilen üslere de konması ön görülen Nötron Bombası'na karşı eyleme geçiyorlar. Yurtiçi ve yurtdışı savaş kışkırtıcısı güçlerin buyruğundaki 2.MC'ye karşı savaşımı saldırgan yüzü artık iyice ortaya çıkan ABD'nin Nato'suna karşı savaşım birbirinden ayrılmıyor.

İnsanlığın yeni büyük düşmanı Nötron Bombası'nı durduralım!

Askerî paktların çözülmesi için, silahlanma yarışının sona erdirilmesi için savaş kışkırtıcılarına karşı duralım!

Saldırgan Nato'ya, faşist-gerici karması 2. MC'ye karşı birliğimizi ve dayanışmamızı güçlendirelim!

Ben Türkiyeden buraya Cunta sonrası geldim.Türkiye'de cunta öncesi ve sonrası yapılan olaylara tanık oldum.Türkiyede Trabzon İKD şubesinde çalışıyordum.Bizlerden ve gücümüzden korktukları için hiçbir gerekçe göstermeden 28 Nisan 1979 tarihinde derneğimizi kapatmışlardı.Ama bizim çalışmalarımızı durdurmaya güçleri yetmiyordu.Derneğimizi kapatmışlardı ama biz her zamankinden daha fazla çalışıyorduk.Bu çalışmalarını yaparken sürekli baskı ve işkenceler altında tutuluyorduk fakat hiçbir şeyden yılmıyorduk.Bu baskılar sadece bize yapılmıyor ileri,devrimci,demokrat olan herkese yapılıyor,çoğu görevlerden alınıyor,çocuklarından ailelerinden çok uzaklara sürülüyordu.

Yapılan bu tutuklamalar.baskılar halkımız tarafından nefretle karşılanıyor kinleri bir kat daha büyüyordu.Onlar bunları cuntanın gelmesini kolaylaştırmak için yapıyor,hergün 20-30 yurttaşımızın canına kıyıyor,insanları hapsilere yığıyor suç işleyenleri serbest bırakıyorlardı.Ama halkımız,işçilerimiz yılmıyor grevler yapılıyor,grev çadırlarında sabaha kadar yatılıyor işler yavaşlatılıyor devrimci mücadele sürdürülüyordu.Bütün bunlar emperyalizme uşaklık,bekçilik,köpeklikyapanları korkutuyor,sudan sebeplerle tutuklamalar yapılmıyordu.Tutuklananlar arasında bende vardım.Birgün yolda yürürken bir polis ekibi tarafından etrafım sarılarak alındı.Önce silahlarını bana doğru çevirip zorla sürükleyerek arabaya bindirdiler.Bindığım arabanın üç tarafı kapalıydı.Bu tür arabaları özellikle kullanıyorlardı.Beni arabanın arka tarafına bindirdiler,ellerine bir demir alarak elini aç diye başladılar,başka birşey söylemiyorlardı.Önce açmak istemedim sonra demirle kafama ve vücudumun diğer yerlerine vurmaya başladıklarından açmak zorunda kaldım.Bu sefer elimin içine değil üstüne vurmaya başladılar.Bu dayak yeme bir saat kadar sürdü.Daha sonra emniyet sarayı denilen yere getirildim.Merdivenlerden aşağıya indirilerek hücreye getirildim.Gördüğüm manzara çok korkunçtu.Yerin altında mezar gibi bir yer,dört tarafı duvar önü demir parmaklıktı.Işık yamıyor ,karanlıkta acaip sesler geliyordu.Yediğim dayaklardan başım ağrıyor hiçbir tarafım tutmuyordu.Ayakta duramıyordum ,oturmak istedim oturamadım.Hücrü yarıya kadar lağım sularıyla doldurulmuştu.Suyun içine düşmemek için önceleri ellerimi demir parmaklıkların arasına sokup tutunmaya çalıştım fakat daha sonra gücüm yetmedi ve o pis lağım sularının içinde oturmak zorunda kaldım.Üç gün yanıma gelmediler.Tuvalete çıkmama bile müsaade etmiyorlardı.üçüncü günün akşamı saat 12.00 de yanıma gelip tamam çıkıyorsun dediler beni alıp merdivenler yukarı çıkartılar ve duvara dayalı durmamı söylediler.Sonra iki kişi gelip boy boy resmimi çektiler.Daha sonra getirip parmak izlerimi aldılar ve beni ifadeni alacağız dedikleri yan odaya işkence odasına getirdiler.

İşkence gören bir kadın 100'li gençlerin anlattıkları;

Davara dayayıp ellerimi bağladılar. Bana sordukları bütün sorulara cevap vermemi aksi takdirde kadınlara daha önce nasıl işkence yaptıklarını anlattılar, bunlarında sana yapılmamasını istiyorsan konuşursun dediler. Ben konuşmuyordum karşımda duran bu insanlığı unutmuş polislerin dediklerini konuşsamda bana yapacaklarını biliyordum. Zaten sordukları saçma sapan sorulardı. Gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca bana zengin bir ailenin kızı olduğumdan daha çok kızıyorlardı. Sürekli kandırıldığımı beni kandıranların kimler olduğunu kimlerle ilişki kurduğumu soruyorlardı. Bütün bu sorular sonunda konuşmadığımı görünce kafama ve yüzüme vurmaya başladılar daha sonra ellerine zarf açacağını alarak kollarımı kesmeye başladılar, bu nekad sürdü bilmiyorum açıdan her tarafım ~~xxx~~ uyuşmuştu. Bir müddet öyle asılı bıraktılar sonra soğuk su getirerek yüzüme ~~ordulür~~ daha sonra beni çözüp bu sefer ayaklarımın altına vurmaya başladılar ve beni yere tuz dökerek üstünde dolaştırdılar. Bütün bunları yaptıktan sonra tekrar beni getirip aşağıda değişik bir hücreye koydular.

Yeni olarak koyulduğum yerdeki terk fark eskisine nazaran biraz daha büyük olması ve yerde su olmamasıydı. Burdada oturacak bir yer yoktu her taraf betondu. Işıklar yine yakılmıyordu. Hertaraf karanlık içindeydi. Ve yantarımındaki hücrelerde benimle aynı gün yatırılan arkadaşlar vardı. Gece yarısına doğru onların hücrelerinin açılıp onları döverek getirdiklerini duydu. Daha sonra derinden onların işkence odası tarafından sesleri geliyordu. Bana yapılanların onlarada yapıldığını anlıyordum. Ve kinim gittikçe artıyordu. Bu bize yapılanların birgün onlardan sorulacağını biliyor, diğer faşizmi yaşayan ülkelerdeki kadın erkek tüm yurtseverlerinde aynı işkenceleri çektiklerini ama yılmadıklarını sonunda zaferinin onların olduklarını biliyor ve onların vermiş oldukları mücadeleden güç alıyordum.

Kaldığım yeni hücreme de saatler geçmek bilmiyordu. Ağrılar ve sancılar içinde kıvranıyordum. Üçbuçuk gündür yemek yememiştım daha ne kadar aç kalacaktım bilmiyordum. Tam bunları düşünürken üç polisin yanıma gelip, bir ekmek getirdiklerini gördüm. Ekmek bayattı kaç günlük olduğunu bilemeyeceğim ama aç olduğumdan getirilen ekmeği aldım. Ağzıma alduğımda yiyemiyordum. Yediğim dayaklardan dudaklarım ve ağzım parçalanmıştı. Ekmeği yanıma koyarak daha sonra yemeği düşündüm. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum bir tıkırtı ile uyandım. Fareler bana verilen ekmeği yediği gibi çeketimin yarısında yemişti. Gördüğüm manzara çok korkunçtu birkaç geçeden beri duyduğum ve anlam veremediğim seslerin bu farelerden çıktığını anladım. Ne yapacağımı şaşırdım, ilk an korkudan dilim tutuldu koçaman kocaman olan bu farelerin çeketi bitirince beni yiyeceklerini düşünmeyex başladım. Artık hiç uyumuyordum hücrede bir

aşağı yukarı dolaşıyordum.Sadece bana ekmek ve su getiriyorlardı. Fareler yemesin diye ekmeğin yarısını yiyor yarısınida koltuğumun altında tutuyordum.Vu durum çıktığım serbest bırakıldığım günü kadar böyle sürüp gitti.Beni mahkemeye fişan çıkarmadan daha sonra serbest bıraktılar.

Dışarı çıktığımda benimle aynı gün tutuklanan ve aynı yerde kaldığım arkadaşlarımdan biri öldürülmüş,öldürüldüğü yerede hapiste duvara dayayarak çektiikleri resimlerden bırakılmıştı.

Daha sonraları yakalanıp tekrar işkenceye yatmamak için bulunduğum bölgeyi terk ettim.Ettiğimin ertesi günü eniştem öldürüldü.Öldürüldüğünde Almanyada örgütlenen faşist bir işçi Süleyman bulut ve getirdiği mercedes bir araba kullanılmıştı.Bu araba Cuntadan sonra ve hala Trabzon MHP il örgütünce kullanılmaktadır.

Bu olaylardan sonra cunta geldi.Cunta geldikten sonra içeri alınan ve tutuklanan arkadaşlarımızında bizim gibi işkence altında tutulduklarını biliyor onlara yapılan bu insanlık dışı işkencelerin bir gün hesabının sorulacağına inanıyorum.

Trabzon HKD'den
Ne bahar

Bonn,

31.12.1979

1.1.1980

B İ L D İ R İ

YENİ YILDA TÜRKİYE'DEKİ DEMOKRASİ GÜÇLERİYLE DAYANIŞMA İÇİNDEYİZ

Türkiyemizdeki ekonomik ve politik gelişmeleri, Federal Almanyada çalışan ve okuyan Türkiyeliler olarak yakından izliyoruz. Demirel Hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana faşist saldırılar daha da artmış, işçi sınıfına halkımıza, yiğit MADEN-İŞ gibi kitle ve sınıf sendikalarına, TÖB-DER'li öğretmenlerimize, yurtsever gençlerimize, ilerici kadınlara, Kürt demokratlarına ve demokratik basına yönelen baskılar yoğunlaşmıştır.

Görevi, A.B.D.'nin, NATO'nun, bunların MESS ve TÜSİAD gibi yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını savunmak olan 3. MC Hükümeti halkımızı sindirmek, yurtsever kişi ve kuruluşları susturmak, açık bir faşist yönetimi getirmek istiyor.

Ama sökmeyecek, Türkiye işçi sınıfı ve ~~faşist~~ ^{antifaşist} güçler faşizme geçit vermeyeceklerdir.

Türkiyedeki demokrasi güçleriyle dayanışma nöbeti tutan, halkımızın bir parçası olan bizler bu uğurda üzerimize düşen görevi yerine getireceğimize söz veriyoruz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFI,

YAŞASIN İLERİCİ GÜÇLERİN EYLEM VE CEPHE BİRLİĞİ ...

Türkiyedeki demokratik güçlerle
dayanışma nöbeti tutan işçiler.

Adres: Utestr.

Türkiye Büyükelçiliği önü
5300 Bonn-Bad Godesberg

TÜRKİYELİ İŞÇİLERİN BONN BÜYÜKELÇİLİĞİ ÖNÜNDE BAŞLATTIKLARI
DAYANIŞMA NÖBETİ GENİŞ İLGİ GÖRÜYOR

Türkiyeli işçilerin 31 Aralık günü saat 15 de başlattıkları Türkiyedeki demokratik güçlerle dayanışma nöbeti geniş yankı uyandırıyor. Devrim şehitleri için saygı duruşu yaparak ve marşlar söyleyerek yeni yıla giren işçilere, daha sabahın erken saatlerinde, yeni yeni katılmalar ve dayanışma mesajları gönderenler oldu. İşçilerin bu evlemi, çevrede oturan vatandaşlarımız tarafından da ilgi gördü. Nöbet tutan işçilere sempati gösterisinde bulunan ve onlarla sohbet eden vatandaşlarımız, evlerinden getirdikleri şemsiye, battaniye ve benzeri şeyleri işçilere dağıttılar.

Çevrede oturan Alman aileler de, sempati ve dayanışma gösterisinde vatandaşlarımızdan geri kalmadılar. İşçilere aralıklı termoslar dolusu kahve getirdiler, yiyecek ve içecek ikram ettiler. Evinin penceresinden gözetleyip, boşalan termosları sevgiyle doldurmaya koşan genç bir Alman kadını, kendisine bu davranışından dolayı kırmızı karanfiller vererek teşekkür eden Türkiyeli bir işçi kıza şunları söyledi :

" Ben sizin bu özverili davranışınızı mükemmel buluyorum. Sakın rahatsız olduğumuzu sanmayın. Her ne ihtiyacınız olursa söyleyin. Hastalanan arkadaşınız olursa bize getirin. Evimiz size her zaman açıktır. "

Saatler ilerledikçe, bu dayanışma nöbetini gec haber alan ve hemen bir mesajla dayanışmava koşan derneklerin, demokratik kişi ve kuruluşların sayısı dahada arttı. Duisburg'dan, Kaiserslautern'den ve daha birçok bölgelerden gelen işçiler, işçi ve sendika temsilcileri mesajlarını okudular. Köln'den işçi aileleri yaptıkları yemekleri, çiğköfteleri getirip nöbetteki işçilere dağıttılar.

Bu arada şiirler okundu, marşlar söylendi, sohbet edildi.

Günün en önemli olayı, Alman Komünist Partisi DKP'nin, Genel Yönetim Kurulu üyesi Karl Stiefel'in bizzat gelerek, partisi adına nöbetteki işçilere dayanışmalarını bildirmesi ve nöbet defterini imzalaması oldu. Federal Almanya'nın diğer politik partileri, Türkiyeli işçilerin bu evlemine ilgisiz kalırken, DKP'nin her zaman olduğu gibi, uluslararası dayanışma ilkesinin sorumluluğu ile hareket etmesi, Türkiyeli işçiler arasında coşkuyla karşılandı.

İşçilerimizin disiplinli, onurlu ve örgütlü bir şekilde sürdürdüğü bu eylem, Alman Basın organlarının da gittikçe artan ilgisini kazanmaktadır.

Türkiye Büyükelçiliği önü
 5300 Bonn-Bad Godesberg

Türkiyedeki demokratik güçlerle
 dayanışma nöbeti tutan işçiler